

Đánh cương thi, nói chuyện yêu đương

Contents

Đánh cương thi, nói chuyện yêu đương	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03 - 04	6
4. Chương 05	9
5. Chương 06	12
6. Chương 07	14
7. Chương 08	17
8. Chương 09	19
9. Chương 10	21
10. Chương 11	23
11. Chương 12	26
12. Chương 13	29
13. Chương 14	30
14. Chương 15	32
15. Chương 16	34
16. Chương 17	36
17. Chương 18	38
18. Chương 19	41
19. Chương 20 - 21	43
20. Chương 22	48
21. Chương 23	49
22. Chương 24	52
23. Chương 25	55
24. Chương 26 - 27	58
25. Chương 28 - 29	63
26. Chương 30 - 31	68
27. Chương 32 - 33	72
28. Chương 34 - 35 (hết)	76

Đánh cương thi, nói chuyện yêu đương

Giới thiệu

Nghiêm Học biết được người yêu Tả Minh Vũ hóa ra không phải con người bình thường, bắt tử, đã s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-cuong-thi-noi-chuyen-yeu-duong>

1. Chương 01

Chương thứ nhất:

Lúc Nghiêm Học đẩy cửa phòng ngủ đi ra thì trông thấy bóng lưng Tả Minh Vũ bận rộn trong phòng bếp, trong nhà thoang thoảng mùi cháo. Nghiêm Học nhìn lưng Tả Minh Vũ, đột nhiên cảm thấy mình rất hạnh phúc. Dù ngày hôm qua Tả Minh Vũ nói cho Nghiêm Học biết thân thể mình biến dị, cậu cảm thấy điều này không ảnh hưởng việc mình cùng anh một chỗ.

Nghiêm Học lặng lẽ đi đến sau lưng Tả Minh Vũ, vươn tay ôm lấy eo anh, mặt dán lưng anh. Tả Minh Vũ không cử động, dường như đã sớm biết Nghiêm Học xuất hiện sau lưng, dịu dàng hỏi.

“Sao dậy sớm vậy? Nếu đã tỉnh rồi thì đi rửa mặt súc miệng đi, cháo sắp xong rồi.”

Nghiêm Học mặt búp bê giận dữ chu môi, chớp đôi mắt to tròn long lanh, đáng yêu không thể tả, khó chịu nói.

“Đáng ghét, lại bị anh phát hiện, biến dị thật là đáng ghét!”

Nghiêm Học vừa nói xong liền cảm giác thân thể Tả Minh Vũ cứng ngắc. Tả Minh Vũ không lên tiếng, chỉ là cánh tay khuấy cháo tạm dừng. Nghiêm Học phát hiện phản ứng của anh, thả ra đôi tay ôm anh, xoay người anh lại, hôn lên mặt một cái.

“Minh Vũ, anh làm cơm đi, em rửa mặt rồi lát nữa có lời muốn nói với anh.”

Tả Minh Vũ nhẹ gật đầu, không nói lời nào.

Trên bàn ăn.

Nghiêm Học thỏa mãn húp hết cháo, còn tiếc nuốt chếp miệng. Lại nhìn Tả Minh Vũ, anh chỉ húp vài ngụm. Cảm giác Nghiêm Học nhìn mình, anh ngẩng đầu lên xem cậu.

“Minh Vũ, em có lời muốn nói với anh. Những lời sau đây rất quan trọng, em chỉ nói một lần, anh phải nhớ thật kỹ.”

“Ừ, anh sẽ. Em... em đừng thấy e ngại gì hết, dù em làm quyết định gì thì anh sẽ không trách móc hoặc tổn thương em. Anh... anh sẽ ghi nhớ tất cả lời hôm nay em nói.”

Nghiêm Học vì biểu thị mình nghiêm túc, tăng hắng giọng mới chậm rãi lên tiếng.

“Tả Minh Vũ, anh biết đó, hai chúng ta đều là đàn ông. Em đó giờ là trai thẳng, bởi vì gặp anh, cho nên em mới yêu đàn ông. Anh từng nói sẽ không để em đau lòng, sẽ không để em hối hận yêu anh. Bây giờ em sẽ nói cho anh biết, như lời anh đã nói, em không hối hận. Em không cần biết thân thể anh có biến dị hay không, chỉ cần anh yêu em, vậy em sẽ không bao giờ từ bỏ anh. Minh Vũ, nên biết rằng chúng ta cùng một

chỗ phải đối mặt rất nhiều, rất nhiều điều. Vậy nên em hy vọng anh làm được ba việc. Thứ nhất là yêu em, thứ hai là tin tưởng em, thứ ba là vĩnh viễn không từ bỏ em.”

Tả Minh Vũ trợn tròn mắt nhìn Nghiêm Học, cậu chớp đôi mắt to nhìn anh, mặt hơi ửng hồng, hiển nhiên là ngại ngùng vì mới rồi thổ lộ.

Tả Minh Vũ kích động nhào về phía Nghiêm Học, ôm chặt cậu vào lòng, giống như muốn nhét cậu vào trong người mình vậy. Nghiêm Học bị siết đau đớn nhưng không động đậy, mặc kệ Tả Minh Vũ ôm mình.

“A Học, anh yêu em, anh sẽ mãi yêu em, vĩnh viễn tin em, tuyệt đối không bỏ em. Em mãi mãi là duy nhất của anh, anh yêu em!”

Nói xong Tả Minh Vũ kích động hôn môi Nghiêm Học, đầu lưỡi đút vào miệng cậu. Nghiêm Học cũng nhiệt tình đáp lại, đôi tay ôm cổ Tả Minh Vũ. Miệng lưỡi quấn quýt, không biết là ai trước kích động lửa tình. Tả Minh Vũ ôm Nghiêm Học đi hướng phòng ngủ, đang lúc hai người ngày càng bốc lửa thì đột nhiên tiếng cảnh báo chói tai đánh gãy hai người quấn nhau.

“Minh Vũ, bên ngoài làm sao vậy? Hôm nay phải diễn tập ư? Nhưng không có nghe nói.”

“Mặc kệ nó, chúng ta tiếp tục.” Nói xong Tả Minh Vũ muốn làm tiếp.

Nhưng bên ngoài lọt vào tiếng cảnh báo.

“Chú ý! Chú ý! Thành phố đã bị bệnh độc ô nhiễm, xin quần chúng tập hợp đến cửa bắc thành, sẽ có người di chuyển mọi người đi.”

Thanh âm nữ thông báo viên không ngừng lặp lại, giống như ma ám xuyên tai. Tả Minh Vũ đứng dậy nhanh chóng đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, tình hình dưới lầu khiến anh khê kêu.

Nghiêm Học nghe tiếng thì cũng mau chóng đi qua xem.

“Sao vậy?” Nói rồi ló đầu nhìn dưới lầu.

Bởi vì Nghiêm Học và Tả Minh Vũ ở tại lầu hai mươi chín, thủy tinh cũng là loại cách âm tốt nhất, khiến họ không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Nếu không phải Nghiêm Học dậy sớm, cảm thấy không khí trong phòng ngủ quá ngột, mở cửa sổ ra, chắc chắn họ đã bỏ qua cả tiếng cảnh báo.

Trên đường tràn ngập tiếng thét chói tai tuyệt vọng, biểu tình của mỗi người là sợ hãi vạn vạn. Một đám quái vật thấy người liền cắn xé, khắp nơi đều là mảnh vụn xác nhân loại.

“Minh Vũ, đây là sao? Dưới lầu đang diễn Sinh Hóa Nguy Hiểm hả?”

“Không hay rồi! A Học, mau thu dọn đồ đạc! Chúng ta đi ngay!”

“A... ừ.” Nghiêm Học thần kinh thô tục còn chưa rõ tình hình nhưng thấy Tả Minh Vũ biểu tình nghiêm túc, cậu ngoan ngoãn vào trong thu dọn đồ đạc.

“A Học, mang một ít quần áo thoải mái mà bền chắc, mang đèn pin và thức ăn, sau đó đến phòng khách.” Tả Minh Vũ nói xong đi vào phòng đọc sách.

Nghiêm Học đại khái dọn một phen, nghe phòng khách có tiếng lục đục liền chạy ra xem Tả Minh Vũ làm gì. Tối khi Nghiêm Học trông thấy thì hưng phấn hét to một tiếng. Trên bàn phòng khách có một cái rương lớn, bên trong đều là súng!

Có Skull7, Desert Eagle, Barrret, Dragunov, còn có một ít chưa từng thấy không gọi được tên.

“Minh Vũ, sao anh có mấy thứ này vậy?”

“Sau này anh sẽ nói cho em biết, biết dùng súng không?”

“Trước kia tham gia đoàn lữ hành có chơi đạn giả.”

Tả Minh Vũ nghe Nghiêm Học nói vậy thì lấy ra một bộ đồ chứa súng buộc ở hông và đùi Nghiêm Học.

“A Học, chính em đi chọn vài khẩu súng đặt trên người, lại bỏ ít viên đạn, sau đó chọn khẩu súng thuận tay phòng thân. Lựu đạn quá nguy hiểm, em đừng dùng. Anh sẽ mang theo phòng khi cần.”

Nghiêm Học nghe lời đi chọn súng. Kỳ thật Nghiêm Học mặt búp bê tính tình trẻ con này trong lòng khá là kích động. Bản tính thích chơi đùa, thêm vào thần kinh to, cậu vốn không biết sợ.

“Minh Vũ, rốt cuộc đã xảy ra việc gì? Sao nghiêm túc như vậy? Khiến em hưng phấn quá đi.”

“Ngốc, bây giờ có bệnh độc xâm nhập thành phố chúng ta, bên ngoài chính là giống loài biến dị sau khi ăn thịt người.”

“Cương thi? Là cương thi hả? Oa! Cương thi nha!”

“Đừng phấn khởi quá. A Học, anh báo cho em biết, hiện tại chỗ nào cũng nguy hiểm, em phải cẩn thận. Đây không phải chơi đùa, mạng sống chỉ có một lần, anh không muốn thấy em bị thương, càng không muốn mất đi em, đã hiểu chưa?” Trên mặt Tả Minh Vũ lộ rõ lo lắng.

Nghiêm Học nhìn biểu tình của anh, giấu bớt sự hào hứng.

“Minh Vũ, em biết rồi. Anh cũng phải cẩn thận nha?”

“Em đừng lo cho anh, bản thân anh là thể biến dị, những bệnh độc này không có tác dụng với anh. A Học, anh sẽ bảo vệ em.”

“Ừ! Minh Vũ, em không sợ. Chờ chúng ta chạy đi, ổn định lại rồi anh phải kể rõ cho em về thân thể của anh đó. Minh Vũ, em muốn hiểu anh, muốn cùng anh cả đời.”

“Ừ. A Học, anh thấy bệnh độc lần này không phải chuyện đơn giản, có lẽ em rất nhanh sẽ biết rốt cuộc xảy ra cái gì, cùng với mọi chuyện trên người anh. Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta nhân lúc trời còn sáng nhanh đi khỏi đây, nếu không thì đợi đến buổi tối sẽ rất nguy hiểm!”

“Được!”

2. Chương 02

Chương thứ hai:

Tả Minh Vũ và Nghiêm Học chuẩn bị xong vũ khí và đồ dùng cần thiết, chạy nhanh ra khỏi nhà. Nghiêm Học bay nhanh hưởng thang máy nhưng bị Tả Minh Vũ kéo lại.

“A Học, đi cầu thang thoát hiểm.”

“Đại ca, đây là tầng hai mươi chín! Em không muốn chạy đến què giò đâu!”

“Chưa từng nghe gặp phải chuyện khủng bố thì tuyệt đối đừng đi thang máy à?”

Nghiêm Học nhớ tới từng xem phim ma, ngồi thang máy không gặp kết quả tốt, đánh rùng mình, dứt khoát chạy tới cầu thang thoát hiểm. Cậu vừa đi vừa nói.

“Hi ha ha... sao em không biết được, tại em chọc anh chơi thôi!”

Tả Minh Vũ nhìn Nghiêm Học khoe miệng co rút, nghe tiếng cười khan, lòng thầm vui sướng, ngoài miệng thì thuận theo lời Nghiêm Học.

“Đã nói mà, A Học thông minh như vậy thì sao giống thằng ngốc đi thang máy được!”

Nghiêm Học ngậm bồ hòn, lại chẳng thể nói gì, cậu tức giận chạy như bay xuống lầu, chuẩn bị đánh cương thi trút giận.

Nhưng chạy xuống tới tầng thứ chín vẫn không thấy bóng dáng cương thi đâu, Nghiêm Học chịu không được cô đơn phàn nàn.

“Minh Vũ, anh nói đám cương thi đi đâu rồi? Mà sao không thấy ai hết?”

“Chắc thông báo không chỉ truyền tin ngày hôm nay, mọi người đều đi tới phương bắc rồi. Tòa nhà này chắc là có không ít hộ gia đình.”

“Vậy sao không thấy cương thi đâu?”

“Em vội cái gì, anh bảo đảm sau này em thấy cương thi liền muốn ới!”

Đang nói thì hai người nghe có tiếng sột soạt, còn có tiếng ùng ục trầm đục. Tả Minh Vũ làm động tác im tiếng, che Nghiêm Học ra sau lưng, rón rén xuống dưới. Đi đến góc thang lầu, Tả Minh Vũ thò đầu ra xem, ngoái lại nói với Nghiêm Học.

“A Học, tình trạng này sớm muộn gì em sẽ gặp, anh không thể giúp em được gì, em hãy từ từ thích ứng đi.” Tả Minh Vũ nói xong sang bên cạnh nửa bước, ý bảo Nghiêm Học tự xem.

Nghiêm Học nuốt nước miếng, khấn trương chậm rì rì vươn đầu ra. Tuy rằng có Tả Minh Vũ gợi ý đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng thấy cảnh thật thì cậu vẫn chịu không nổi kêu ra tiếng.

Chỉ thấy trên nửa cầu thang nằm một người toàn thân đầm máu rách bươm... a, không, là cương thi. Đầu cương thi bị đánh lôm vào một lỗ nhỏ, chân thiếu một cái, trong tay ôm đầu một phụ nữ, đôi mắt nhắm nghiền. Dưới chân cương thi là thân thể người phụ nữ, đã bị cắn nát nát, nội tạng từ trong bụng lòi ra, một bãi máu đỏ tươi.

“A!... ư...” Tả Minh Vũ nhanh chóng tiến lên bịt miệng Nghiêm Học nhưng vẫn muộn một bước.

Cương thi ghê tởm từ từ ngoái đầu, nhìn chăm chăm Tả Minh Vũ và Nghiêm Học. Đối diện một giây sau cương thi vọt lên, dùng một chân còn sót lại mạnh giẫm lấy đầu, nhào tới Tả Minh Vũ đứng xích ra bên ngoài một chút. Bởi vì khoảng cách quá ngắn nên chắc chắn không tránh thoát được, Tả Minh Vũ cũng không muốn tránh. Anh mau lẹ giơ súng lên, đạn bay ra.

“Đoàng!” một tiếng, đầu cương thi nổ đóa hoa đỏ, óc văng tứ tung, té trên đất.

Tả Minh Vũ quay đầu nhìn Nghiêm Học, vừa lúc chạm vào ánh mắt kinh ngạc của cậu.

“Sao vậy? A Học?” Tả Minh Vũ khấn trương hỏi. Anh sợ bộ dạng của mình hù Nghiêm Học.

Nghiêm Học nghe thanh âm của Tả Minh Vũ vẫn ngơ ngác vài giây sau đó bùng nổ.

“Minh Vũ! Minh Vũ thật là giỏi quá đi! Em cũng muốn giống như anh, làm một người đàn ông có thể bảo vệ được anh!”

Tả Minh Vũ nghe xong lời của Nghiêm Học thì khê thở ra, đã biết thần kinh Nghiêm Học hơi thô, sẽ không để ý những chuyện này.

Nghiêm Học miễn cưỡng nhận ra suy nghĩ bất an của Tả Minh Vũ, nâng tay dùng ống tay áo nhẹ lau một giọt máu bắn trên mặt Tả Minh Vũ, khẽ hôn môi anh, nói.

“Đừng lo sợ, em đã nói rồi, dù xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ không rời khỏi anh. Còn anh đã nói là sẽ tin em.”

Tả Minh Vũ hôn đáp lại Nghiêm Học, gạt mạnh đầu. Đang lúc hai người ngọt ngào thân thiết thì lại tới hai con cương thi đánh gãy. Tả Minh Vũ rất tức giận, đây đã là lần thứ hai! Đang lúc Tả Minh Vũ định giơ súng bắn hai con ở dưới lầu đang cố bò lên thì bị Nghiêm Học cản cánh tay. Tả Minh Vũ ngoái đầu nhìn Nghiêm Học, khi đối diện ánh mắt nghiêm túc của cậu, anh gạt đầu thu tay lại. Nghiêm Học không phải tay vừa, nếu đã quyết tâm làm người đàn ông có thể bảo vệ Tả Minh Vũ thì đương nhiên sẽ không yếu đuối. Cậu giơ súng bắn hai phát về phía hai con cương thi.

“Đoàng! Đoàng!” Vang lên hai tiếng, mặt đất có thêm hai xác cương thi và hai bãi “chè đậu hủ đầu người”.

Tả Minh Vũ vừa lòng cười, Nghiêm Học vui vẻ nắm tay anh đi xuống.

“Minh Vũ, không phải em thối phồng chứ mỗi lần chơi thực chiến thì thành tích của em luôn rất tốt.”

“Biết biết, vợ anh sao là người bình thường được.”

“Biến, em là chồng!”

“Em là tiểu thụ cho nên là vợ.”

“Đi chết đi, tiểu thụ cũng có thể làm chồng!”

“A Học, cẩn thận chút, mới rồi vang thanh âm chắc sẽ hấp dẫn đến nhiều thứ.” Tả Minh Vũ đột nhiên nghiêm túc nói.

“Ừ, anh cũng phải cẩn thận.” Nghiêm Học nghiêm túc theo.

“Đã biết em dễ bị dụ nhất mà.” Tả Minh Vũ buồn cười thầm nghĩ.

Hai người nói chuyện thì tiếng động dưới lầu ngày càng lớn, lại là một đám cương thi ập hướng cầu thang.

3. Chương 03 - 04

Chương thứ ba:

Lần này không phải một, hai con mà là cả đám. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học cầm súng bắn vào trán cương thi. Nghiêm Học luôn đề nén cảm giác muốn ói. Đây không thể trách Nghiêm Học yếu ớt, thật sự là vì tình hình quá buồn nôn. Từng cương thi đều không hoàn chỉnh, có thiếu tay thiếu chân, có trên mặt lộ xương, có chỉ còn lại con mắt, có sứt môi lộ hàm răng. Trên người đều chảy nước mủ vàng tỏa ra tanh tưởi.

Có một con cương thi lạc khỏi bầy chen đến trước mặt Nghiêm Học, một con mắt lủng lẳng treo ngoài hốc mắt, cái mũi chẳng biết đã rớt tại đâu, ống chân một bên không còn lộ ra xương. Con cương thi này bị cương thi đằng sau đẩy, thiếu một chân trọng tâm không ổn định ngã hướng Nghiêm Học. Nó sắp cùng Nghiêm Học “hôn nồng nàn”, Tả Niệm thấy vậy giờ tay một phát súng giải quyết cương thi.

“Muốn dê vợ ta hả, muốn chết mà! A Học, em cẩn thận chút đi!”

“Ừ.” Nghiêm Học không muốn cản trở Tả Minh Vũ, càng dốc sức đánh. Còn về câu kêu vợ thì cậu tự động bỏ ngoài tai. Nạp đạn, lên nòng, nổ súng, làm liền một mạch. Rất nhanh một đám cương thi lạc khỏi bầy bị xử lý sạch.

Tả Minh Vũ không dám thả lỏng, kéo Nghiêm Học chạy nhanh, muốn lao ra khỏi tòa nhà. Trên đường không ngừng bị cương thi tập kích, Tả Minh Vũ và Nghiêm Học thay nhau kháng cự, anh dừng chiến đấu. Hơn bốn mươi phút sau, hai người mới trốn ra khỏi tòa nhà. Tả Minh Vũ kéo Nghiêm Học tiến vào phòng trực ban, nhặt một đoạn cánh tay nằm trên mặt đất quăng hướng cửa sổ tầng hai. Tiếng thủy tinh vỡ thành công hấp dẫn cương thi gần đó đi hướng tòa nhà. Nghiêm Học nhìn cửa tầng hai bị cánh tay cụt đánh vỡ lỗ hổng, cảm thán nói.

“Minh Vũ à, thể biến dị thật tốt, em cũng muốn.”

Tả Minh Vũ đã cởi bỏ khúc mắc, nhìn khuôn mặt đáng yêu của Nghiêm Học, bất đắc dĩ cười.

“Em cho rằng thể biến dị dễ dàng lắm sau. Thân thể con người cần thuốc phù hợp, nếu không thì cơ thể sẽ bị phá hủy đến chết. Hơn nữa dù thân thể và được vật thích hợp, quá trình biến dị cũng rất thống khổ, không phải...” Tả Minh Vũ đang nói thì thấy Nghiêm Học lộ ra biểu tình đau buồn. Anh không biết vì sao cậu có vẻ mặt như vậy, không biết nên nói cái gì, chỉ có thể hỏi.

“A Học, em... làm sao vậy?”

Nghiêm Học vươn tay nhẹ sờ gò má Tả Minh Vũ.

“Minh Vũ, em không biết trước kia anh chịu bao nhiêu khổ sở, nhưng đều đã trôi qua. Sau này em sẽ đối xử tốt với anh, không để anh chịu khổ nữa!”

Tả Minh Vũ mới hiểu ra Nghiêm Học đau lòng ỉn, anh rất cảm động, an ủi bảo.

“Ngốc, sau này có em thì anh sẽ không khó chịu nữa, vậy nên em không thể rời khỏi anh.”

“Không bao giờ, em phải vĩnh viễn cùng anh!” Nghiêm Học đồng dạc thốt.

“Ừm. A Học, bây giờ chúng ta đi hướng bắc đi.” Tả Minh Vũ yêu thương sờ đầu Nghiêm Học.

“Minh Vũ, em có một chỗ càng tốt hơn cần đi, chúng ta đến đó rồi mới hướng bắc được không?”

“Ở đâu?”

“Anh theo em là được, đến nơi sẽ biết.”

“Được rồi, nghe lời em, dẫn đường đi.”

“Ừa.”

Hai người nói xong đi ra ngoài. Mới đầu cương thi không bao nhiêu, nhưng càng tới gần trung tâm thương mại thì cương thi càng nhiều.

Tả Minh Vũ bận rộn đánh cương thi nhân phút rảnh rỗi hỏi Nghiêm Học.

“A Học, anh nghĩ đã biết em định đi đâu.”

“Em biết ngay không có gì gạt được anh, nhưng không ngờ chỗ này nhiều cương thi như vậy.”

“Không sao, cứ coi như chơi diễn tập thực chiến. Tới chỗ này vừa lúc bổ sung đồ lưu trữ, em cẩn thận đừng để bị thương là được.”

“Chỉ biết anh tốt nhất!”

“Dĩ nhiên.”

Hai người nói xong liền cười, biến thành lưng tựa lưng, giao sau lưng mình cho đối phương, đấu với cương thi trước mắt. Những cương thi sớm mất đi tính người, còn lại chỉ có khát vọng đối với thịt. Chúng không quan tâm gì hết nhào hướng người sống. Không biết đau, mặc kệ bị hủy hoại chỗ nào, chúng sẽ tiếp tục xông lên, chỉ có điểm yếu trí mạng duy nhất là... đầu.

Nghiêm Học và Tả Minh Vũ tựa lưng vào nhau chuyển vòng vòng đánh với cương thi xung quanh. Nhưng đám cương thi như là trống rỗng sinh ra, đánh cỡ nào cũng không hết, mắt thấy viên đạn ngày càng ít.

“A Học, cứ tiếp tục như vậy không phải cách. Em canh giữ sau lưng anh, anh ở đây mở ra con đường, chúng ta đi tòa nhà!” Tả Minh Vũ chỉ huy.

“Được.” Nghiêm Học đồng ý.

Nói xong Nghiêm Học đổi súng bắt đầu tấn công, Tả Minh Vũ ở đằng trước cũng ra sức đánh lui cương thi mở đường cho hai người. Nghiêm Học dựa lưng vào Tả Minh Vũ chậm rãi lùi ra sau.

Hai người từ từ phá vòng vây chạy hướng tòa nhà.

Chương thứ tư:

Đây không phải là tòa nhà bình thường mà là thương xá, bên trong bao gồm đủ thứ, có đồ dùng sinh hoạt, thực phẩm, điện khí, châu báu, vân vân và vân vân. Giống như thương xá bình thường chúng ta bình thường đi dạo.

Tả Minh Vũ kéo Nghiêm Học thở hỗn hển chạy lên tầng hai.

“A Học, trước kiểm chỗ nghỉ ngơi một chút đi.” Tả Minh Vũ nhìn Nghiêm Học thở hồng hộc, rất là đau lòng.

“Ừm, được.” Nghiêm Học lo lắng đến tụt thời gặp cương thi cần giữ thể lực, vui vẻ đồng ý.

Nghiêm Học và Tả Minh Vũ núp trong góc cầu thang thoát hiểm, vừa nghỉ ngơi vừa quan sát tình hình bên ngoài. Đột nhiên như có tiếng bước chân. Tả Minh Vũ, Nghiêm Học thần kinh thả lỏng chớp mắt lại căng thẳng. Nghiêm Học khẩn trương nhìn hành lang, lúc này xuất hiện một bóng người ở ngã rẽ thang lầu. Nghiêm Học nâng súng chuẩn bị bắn nhưng bị Tả Minh Vũ cản lại.

“A Học, dường như là con người.”

Giống như để chứng minh lời của Tả Minh Vũ, người này thấy anh và Nghiêm Học thì biểu tình từ hốt hoảng biến vui mừng, hét to.

“Có người sống, tốt quá!”

Nghiêm Học nhanh chóng lao lên bịt miệng người kia.

“Suyt, bộ tưởng kêu cương thi lại đây hết hả?”

Người đàn ông lắc đầu nguầy nguậy, thế này Nghiêm Học mới thả tay ra.

Người đàn ông nhỏ giọng nói.

“Chỉ có hai người ư? Tôi kiếm lâu lắm mới thấy người sống, làm tôi sợ muốn chết. Chúng ta cùng đi đi, tôi không muốn một mình nữa. Tôi tên Đào Chân, các người kêu Tiểu Chân là được. Các người tên gì?”

“Cùng một chỗ cũng tốt, thêm một người là thêm phần an toàn. Tiểu Chân, tôi tên Nghiêm Học, anh ấy gọi là Tả Minh Vũ.”

Đào Chân thấy Tả Minh Vũ không thích để ý người khác thì cặp cổ Nghiêm Học nói.

“Tốt quá, đi một mình thật sợ muốn chết! Oa... sao các người có súng vậy?! Có thể...”

Đào Chân chưa nói hết câu thì cánh tay gác trên vai Nghiêm Học bị Tả Minh Vũ hất ra.

“Nói được rồi, đừng động tay động chân vợ tôi, không thì tôi không bảo đảm trước khi anh bị cương thi ăn sẽ xảy ra chuyện gì!”

“Vợ? Hai người là một đôi?” Đào Chân mở to mắt nhìn người đàn ông tuấn tú và cậu trai đáng yêu mặt búp bê.

Nghiêm Học đỏ mặt gật đầu.

Tả Minh Vũ nói.

“Sao hả? Thấy gai mắt thì cứ đi đi.”

“Không phải không phải không phải, anh hiểu lầm ý tôi!” Đào Chân vội giải thích. “Thật ra tôi... hì hì, là hủ nam, trong hiện thực chưa từng thấy cặp đôi nào, cho nên khi biết các người là cái kia thì rất kinh ngạc. Hì hì.” Đào Chân mặt ửng đỏ.

Nghiêm Học nghe Đào Chân nói vậy thì rất vui, nói thẳng phải để y cùng đi với hai người. Tả Minh Vũ thấy Nghiêm Học vui vẻ thì cũng chiều mồm cười, không nói gì thêm.

Lúc ba người nghỉ ngơi, Nghiêm Học đưa cho Đào Chân một cây súng và ít viên đạn để phòng thân. Đào Chân yêu thích không buông tay. Nghỉ ngơi hơn hai mươi phút, ba người đứng dậy đi tòa nhà chuẩn bị vài thứ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, trang bị sẵn sàng. Mỗi người một cái túi du lịch to lớn, trong bao là một bộ đồ rất bền chắc, còn lại là nước và thức ăn để lâu được, còn có đèn pin và cục pin. Trên thân ba người mặc áo và quần chắc chắn, trên chân là giày quân đội rắn chắc. Chuẩn bị xong hết, ba người chạy ngược trở lại thang thoát hiểm. Thật là thuận buồm xuôi gió. Nhưng khi tới cửa tòa nhà thì rậm rạp một đám cương thi khiến ba người muốn khóc.

“Hiện tại nên làm sao đây?” Đào Chân hỏi.

“Còn làm sao giờ?” Nghiêm Học hỏi ngược lại.

“Đánh.” Tả Minh Vũ đáp một chữ, nói xong bắt đầu công kích dữ dội.

Ba người mở ra đường máu, vừa đánh vừa trốn.

“Cứ chạy hoài cũng không phải cách!” Nghiêm Học nói.

“Đường cách xa như vậy, chúng ta lái xe lao ra đi.” Tả Minh Vũ đề nghị.

“Được đó, tôi đi mở khóa, các người yểm hộ.” Đào Chân nói.

Đào Chân nói xong quay đầu mở khóa. Chỉ thấy từ tóc y lòi ra một dây thép mỏng cắm vào trong mắt khóa chọc ngoáy một hồi, cửa xe bật mở. Đào Chân nhảy lên ghế lái, mở cửa ghế sau kêu hai người lên xe.

Tả Minh Vũ và Nghiêm Học vừa đánh vừa tới gần xe, vừa đóng cửa lại thì Đào Chân đã lái xe nhanh như chớp đung cương thì đằng trước vọt ra ngoài.

Trên đường, trong xe.

“Tiểu Chân, sao anh biết những thứ này?” Nghiêm Học hỏi.

“Cái đó... Ngại quá... lúc trước không cho các người biết... thật ra trước đây tôi làm gián điệp. Sau này có vài nhiệm vụ tôi thấy trái ngược với nguyên tắc của mình nên không nhận, đã bị đào thải, sau đó tôi sinh hoạt như người bình thường.”

“Vậy sao trước đó anh không nói?”

“Chồng cậu dữ như vậy, tôi sợ anh ta không để tôi đi chung chứ bộ.”

“Mình có dữ vậy sao! Mặt lạnh chẳng lẽ không đều là thế sao, tôi chỉ cười khi với A Học thì có lỗi gì sao!” Tả Minh Vũ trong lòng giận dữ nhưng ngoài miệng không nói gì.

Ngược lại Nghiêm Học kêu gào.

“Tiểu Chân, tôi mới là chồng, Minh Vũ là vợ! Anh nhớ rõ được không!”

“Không phải chứ! Chẳng lẽ A Học mặt búp bê lại là tiểu công!”

Mặt Nghiêm Học đỏ rực, biện giải nói.

“Tiểu thụ cũng có thể làm chồng!”

Tả Minh Vũ, Đào Chân cùng lên tiếng.

“Là tiểu thụ thì ngoan ngoãn làm vợ đi!”

Ba người ngáy ra một giây tiếp theo cười to. Trong xe không khí hơi gượng ép đã tan biến.

4. Chương 05

Chương thứ năm:

Ba người cảm thấy cứ lái xe đi không phải là cách, vậy nên quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi. Đào Chân nói mình có biệt thự nhỏ tại phía bắc, cách mục đích không xa, tới nơi vừa lúc trời sắp tối, nghỉ một đêm là có thể chạy đi. Tả Minh Vũ cùng Nghiêm Học bàn bạc một hồi, cảm thấy đề nghị không tệ lắm, vui vẻ đồng ý.

Lúc ba người tới biệt thự nhỏ thì đã hơn sáu giờ chiều, xung quanh bắt đầu tối xuống, trời mờ xám nhìn không rõ phương xa. Loại cảm giác này thật không tốt, khiến người cảm thấy rất bất an.

Ba người cẩn thận đi vào sân biệt thự, nghiêng tai lắng nghe, không có tiếng động gì thì Đào Chân mới mở cửa ra. Nhà Đào Chân là cửa điện tử, con mắt y đối diện với mắt điện tử, laser đỏ quét qua xong “két” một tiếng mở cửa.

Nghiêm Học kích động nói.

“Gián điệp có khác! Minh Vũ, anh nói xem sao trước đây em không phải là gián điệp nhỉ?”

“Thật là, không có thứ gì là em không hâm mộ!” Tả Minh Vũ xoa đầu Nghiêm Học.

“Ha ha, các người nhanh đi vào nhà. Tường và cửa nhà tôi làm bằng chất liệu đặc biệt nên rất an toàn, chúng ta cứ yên tâm ở đây một đêm.” Đào Chân đẩy cửa vào trước.

Vì tiết kiệm đồ ăn có thể cất chứa, ba người tại tủ lạnh trong nhà Đào Chân kiếm chút rau dưa và thịt nấu cơm, may là tủ lạnh của y vừa mới bổ sung thực vật.

Nấu ăn đương nhiên là đại nhân Tả Minh Vũ vạn năng của chúng ta. Tay nghề của anh khiến Đào Chân kinh ngạc, nhìn không được khen anh giỏi, tài nấu ăn không thua gì siêu cấp năm sao, đặc biệt cảm thán nói.

“Thì ra tiểu thuyết đam mỹ nói tiểu công biết nấu ăn đều là sự thật!”

Tả Minh Vũ nghe xong thâm rởi rầm một phen, bình thản nói.

“Tôi chỉ nấu cho bà xã ăn, lần này lời cho anh.” Nói rồi điều chỉnh biểu tình vốn đã nghiêm túc càng nghiêm nghị hơn, nói tiếp. “Bây giờ bàn chuyện chính.”

Đào Chân và Nghiêm Học cũng điều chỉnh lại trạng thái, nhìn chăm chú Tả Minh Vũ.

Anh im lặng một lúc mới từ từ nói.

“Tôi nghĩ, tôi biết chỗ bắt đầu bệnh độc.” Tả Minh Vũ nói.

“Cái gì? Sao anh biết được!?” Đào Chân kinh ngạc kêu lên.

Nghiêm Học không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt tràn đầy tin tưởng nhìn Tả Minh Vũ.

“Thật ra năm nay tôi đã một trăm ba mươi bảy tuổi.” Tả Minh Vũ nói.

“...” Nghiêm Học và Đào Chân chấn kinh!

“A Học, em có còn nhớ anh từng nói với em rằng anh là thể biến dị chứ. Gien và máu của anh khác với người bình thường, những khác biệt này là có nguyên nhân.” Tả Minh Vũ nói xong từ từ nhắm mắt lại, nhũu chặt mày, dường như ngược dòng về quá khứ không muốn nghĩ tới. Qua thật lâu sau anh từ từ mở mắt ra, hé môi. “Khi đó...”

“Minh Vũ!” Nghiêm Học cắt ngang lời Tả Minh Vũ. “Đừng nói nữa. Không cần nói. Đợi anh đổi chuyện này không còn thấy đau khổ rồi hãy từ từ nói cho em biết. Em không muốn để anh nhớ lại việc không muốn nhớ. Đợi anh cảm thấy thích thì hãy nói cho em, em sẽ cùng anh nhớ lại, đi cùng anh về quá khứ. Em không muốn thấy vẻ mặt đau khổ của anh.”

Tả Minh Vũ trùu mền hôn trán Nghiêm Học, hỏi:

“A Học, có muốn cùng anh điều tra chuyện này không? Đến lúc đó anh sẽ cho em xem tất cả, chẳng chút giấu giếm, anh sẽ không khổ sở nữa, đã tới lúc kết thúc tất cả. Anh không muốn sống chung với em trong ám ảnh. Vì em, anh sẽ dũng cảm đối mặt. Em, có muốn cùng anh không?”

“Em đồng ý, Minh Vũ!” Nghiêm Học nói.

“Cái kia... vì sao không ai hỏi tôi hết vậy?” Đào Chân lên tiếng.

“Tiểu Chân không muốn ư? Thật xin lỗi, tôi cứ tưởng anh cũng muốn biết, vậy không sao đâu.” Nghiêm Học nói.

“Tôi đồng ý, đương nhiên là đồng ý rồi!” Đào Chân vội vàng nói.

“Cút!”

“Anh đồng ý còn xen vào cái quái gì! Phá hỏng không khí!”

Nghiêm Học và Tả Minh Vũ đồng tâm đồng thanh.

“Minh Vũ, theo em về phòng, em có chuyện muốn nói với anh.” Nghiêm Học nói rồi liếc Đào Chân. “Một mình nói chuyện.”

“Đừng mà! Các người thân mật ở trước mặt tôi cũng không sao hết, cứ xem tôi không tồn tại là được. Khó khăn lắm tôi mới thấy cảnh thật, đừng mà đừng mà!” Đào Chân ôm đùi Nghiêm Học khóc kêu.

Nhưng khi Đào Chân cảm giác bên cạnh không khí biến lạnh và ánh mắt Tả Minh Vũ cực kỳ giá rét đậm sau lưng thì lập tức thả tay ra, nói.

“Tôi mệt quá, đi ngủ, ngủ ngon!” Sau đó chạy nhanh hướng phòng mình, còn vừa chạy vừa lẩm bẩm. “Đáng sợ quá... hức...”

Trong phòng.

Nghiêm Học tháo xuống một khối ngọc đeo trên cổ. Ngọc màu trắng ngà trong suốt, mặt trên khắc chữ “Học”. Nghiêm Học đeo ngọc cho Tả Minh Vũ, sau đó vừa lòng cười bảo.

“Từ khi em còn nhỏ thì cha mẹ đã ly dị, họ đều không muốn nuôi em, là bà nội nuôi em khôn lớn. Ngọc này là bà nội đưa cho em, nhưng em chưa từng để bà nội sống sung sướng, bà nội đã qua đời vào năm năm trước.”

Tả Minh Vũ nghe xong lòng đau nhói, đau lòng ôm Nghiêm Học vào lòng.

Nghiêm Học dụi đầu vào ngực Tả Minh Vũ, nói tiếp.

“Trước khi đi bà nội có nói để em tặng ngọc ột nửa người mình yêu. Bây giờ em tặng cho anh, anh không thể phụ lòng em.”

“Anh sẽ không.” Tả Minh Vũ nói, từ trong túi lấy ra một cái hộp, cười nói. “Nếu em đã tặng anh tín vật định tình thì đương nhiên anh cũng tặng lại. Vốn định tối nay trước khi đi ngủ đưa em, ai biết bị em giành trước.” Nói xong mở nắp hộp, bên trong là một đôi nhẫn kim cương bạch kim. Tả Minh Vũ lấy ra một chiếc, nghiêm túc hỏi Nghiêm Học nhưng không thể kiềm nén niềm vui trên nét mặt. “Nghiêm Học có đồng ý bên cạnh Tả Minh Vũ cả đời, không rời xa, yêu anh ta suốt đời không?”

“Em đồng ý!” Nghiêm Học vươn ra tay trái. Tả Minh Vũ đeo nhẫn trên ngón áp út của cậu. Nghiêm Học lấy ra một chiếc nhẫn khác trong hộp. “Tả Minh Vũ, đeo nó rồi chúng ta chỉ có thể là của nhau, đến vĩnh viễn đều sẽ không tháo xuống, được không anh?”

“Tốt!” Tả Minh Vũ cũng vươn ra tay trái, Nghiêm Học đeo nhẫn trên ngón áp út của Tả Minh Vũ.

Tả Minh Vũ ôm Nghiêm Học ngã xuống giường, nhét vào trong chăn, ôm cậu.

“Minh Vũ, anh chuẩn bị nhẫn từ khi nào vậy?”

“Một ngày trước khi báo em biết anh là thể biến dị. Vốn định đợi lúc em nói đồng ý nhận anh thì đưa ra, ai biết trong một ngày xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Anh không sợ nói cho em biết sẽ hù em chạy à?”

“Sợ, nhưng anh không muốn dối gạt em.”

“Minh Vũ, cảm ơn anh. Em thích cảm tình một lòng một dạ của anh đối với em.”

“Anh cũng chỉ thích một lòng một dạ với mình em.”

“Ai, đúng rồi, Minh Vũ à, sau khi anh biến dị thì thể hoàn toàn là bộ dạng gì vậy?”

“Em đoán xem?”

“Báo? Sư tử? Hổ? Hay là cái gì?”

“Tạm thời giữ bí mật, sau này sẽ có bất ngờ cho em. Tuy anh không thích thể hoàn toàn của mình nhưng anh tin tưởng lấy tính cách của em chắc chắn sẽ thích.”

“Vậy bây giờ anh cho em xem đi!”

“Không vội. Ngày còn dài mà.”

“Nhỏ nhen!”

“Ngủ đi, A Học. Mệt mỗi một ngày rồi, anh đau lòng muốn chết. Đợi qua thời gian ngắn em quen với loại cảm giác “lưu lạc giang hồ” rồi, ông xã sẽ “thương” em.”

“Biến, đồ háo sắc!”

“Chẳng lẽ em không nghĩ sinh hoạt “tính phúc” à?”

“Anh muốn ăn đập phải không? Coi chừng em để anh cả đời không có sinh hoạt “tính phúc” nữa bây giờ!”

“Tiểu nhân sai lầm rồi, mong bà xã đại nhân tha cho tiểu nhân một mạng.”

“Ngoan, ngủ đi.”

Thật ra xưng hô bà xã cũng không tệ lắm. Nghiêm Học nghĩ.

Biết ngay kêu nhiều em sẽ nhận mà, bé gốc. Tả Minh Vũ ôm chặt Nghiêm Học, thầm nghĩ.

5. Chương 06

Chương thứ sáu:

Sáng sớm ngày thứ hai, Tả Minh Vũ nghe tiếng “ư ư” Thì mở mắt ra, thấy Nghiêm Học nhắm chặt mắt, biểu tình bi thương, mặt đầy vệt nước mắt. Tiếng “ư ư” phát ra từ miệng cậu, dường như đang mơ một giấc mộng không tốt đẹp.

“A Học, A Học, tỉnh lại, A Học.” Tả Minh Vũ nhẹ đẩy Nghiêm Học chìm đắm trong mộng.

Nghiêm Học mở to mắt nhìn Tả Minh Vũ, hai giây sau ôm anh khóc thút thít. Tả Minh Vũ vỗ nhẹ lưng cậu.

“Sao vậy? Mơ thấy ác mộng? Không sao đâu, chỉ là mơ mà thôi.”

“Minh Vũ... có phải anh đã một trăm ba mươi bảy tuổi? Anh sẽ không già đi đúng không? Sẽ không chết phải không?”

“Ừ... a, sao vậy?” Tả Minh Vũ nghe Nghiêm Học hỏi thì ngây ra.

“Nhưng em sẽ già, sẽ chết! Em chết rồi thì anh sẽ làm sao đây! Anh sẽ không gặp được em nữa... hức hức...”

“A Học, em muốn không già không chết giống như anh ư?”

“Em muốn.”

“Nhưng lúc biến dị sẽ rất đau. Hơn nữa sau khi chân chính bắt tử sẽ cảm thấy rất trống rỗng và cô đơn.”

“Minh Vũ, lúc anh biến dị chẳng phải cũng đau ư? Hơn nữa sau khi anh có em còn thấy trống rỗng, cô đơn sao?”

“Không, từ khi có em, anh luôn cảm ơn mình biến dị, sẽ không chết, sẽ không già, nếu không thì anh vĩnh viễn không gặp được em.”

“Thế thì được rồi. Minh Vũ, anh có cách đúng không? Em muốn giống như anh, cùng anh cả đời.”

“Tốt, chờ chúng ta ổn định rồi anh sẽ giúp em, bây giờ tình hình bên ngoài không ổn. Đến lúc đó anh sẽ giúp em biến.”

“Ừa, Minh Vũ, rốt cuộc anh làm sao biến dị? Sao không già không chết?”

“Bí mật.”

“Đáng ghét, úp úp mở mở!”

“Được rồi, mau dậy đi, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.”

Hai người rửa mặt súc miệng, chuẩn bị xong xuôi lần đánh thức Đào Chân. Tả Minh Vũ đơn giản làm một ít sandwich, lại dùng chút hoa quả ép thành nước. Ba người ăn xong bữa sáng thì lái xe đi.

Bây giờ họ ở khu vực gần cửa bắc Nam Kinh. Họ muốn đi là ngoại ô S thị, mảnh đất chưa bị khai thác, nơi đó có một phòng nghiên cứu tên là “A-11”. A chính là viết tắt của Aliens (ngoài hành tinh).

Từ Nam Kinh đến thành S phải trải qua bảy thành thị.

Vì tính đến thành phố lớn sẽ bị không ít cương thi xâm nhập nên ba người cùng quyết định trước khi tới một thành thị khác thì đi ngân hàng một chuyến, sau đó tiếp tục tới nhà lầu bổ sung vật tư. Ba người bàn bạc xong định lên đường, tới trước cửa sổ nhìn một cái, phát hiện nhà của Đào Chân thật sự rất an toàn, thì ra bên ngoài sớm hỗn loạn thành ổ gà rồi. Chỉ thấy bên ngoài biệt thự Đào Chân rải rác cương thi, một đám cương thi không có mục đích đi lung tung tìm con mồi. Có một số ngồi trên mặt đất cắn một ít thi thể vụn vặt.

Tả Minh Vũ nhìn một cái, bình thản nói.

“Cương thi cấp thấp.”

“Cấp thấp?” Đào Chân miễn cảm bất được từ mẩu chốt.

Nghiêm Học cũng nhìn hướng Tả Minh Vũ.

“Ừm, là cấp thấp. Khi chúng ăn con người đến mức nào đó thì sẽ tiến hóa thành cương thi cao cấp. Cương thi cao cấp so với cương thi cấp thấp khác biệt ở chỗ khứu giác, thính giác và cử động, cũng khó đánh chết.” Tả Minh Vũ giải thích.

“Có ý gì? Đầu bị đánh nát còn động được?” Nghiêm Học hỏi.

“Cương thi cấp thấp chỉ là vì muốn ăn thịt người tươi mới mà vô ý thức hành động khi nghe mùi con người. Khi chúng tiến hóa thành cương thi cao cấp, khứu giác sẽ nhạy hơn trước, thính giác cũng vậy. Cương thi cấp thấp chỉ có thể nghe thanh âm nhỏ hơn con người một chút, cương thi cao cấp thì có thể thông qua tiếng động nhỏ phát hiện vị trí. Chỉ số thông minh cũng cao hơn. Chúng sẽ dùng thủ đoạn bắt được con người lấp đầy đói khát. Hơn nữa hành động của cương thi cao cấp nhanh nhẹn hơn cương thi cấp thấp nhiều.” Tả Minh Vũ giải thích.

“Vậy phải làm sao chúng mới chết? Đánh vào đầu không được ư?” Đào Chân hỏi.

“Khi anh đánh vào đầu thì chúng chỉ mất đi năng lực suy nghĩ, vẫn tồn tại nhu cầu thực vật. Anh đánh nát đầu thì nó chỉ rút xuống thành cương thi cấp thấp, còn muốn ăn người, dù không có miệng cũng sẽ mặc kệ tất cả chộp bắt, cào cấu giết người. Cho nên tiêu diệt cương thi cao cấp trước hết đánh nát đầu rồi đánh vỡ xương sống, vậy thì chúng triệt để không động đậy. Mệnh lệnh giết người ở xương sống cũng sẽ bị cắt đứt.” Tả Minh Vũ giải thích.

“Oa, thật phiền phức.” Đào Chân nói.

“A Học, Đào Chân, hai người phải nhớ, đừng cứng nhắc theo quy định. Không chỉ cần trước đánh đầu rồi mới tới xương sống, tình hình khác nhau thì có thể trước đánh vỡ xương sống không chế hành động của chúng rồi mới đập đầu.” Tả Minh Vũ nhắc nhở.

“Vậy xương sống chúng đã đứt rồi tại sao còn cần đập đầu?” Nghiêm Học nghiêm túc học hỏi.

“Bởi vì đầu chúng còn có ý thức. Có lẽ khi em đi qua đầu chúng thì chúng sẽ há miệng cắn em.” Tả Minh Vũ kiên nhẫn giải thích.

“Đúng rồi, Minh Vũ, làm sao phân biệt ra chúng có phải là cương thi cao cấp hay không?” Bé Nghiêm Học tò mò lại đặt câu hỏi.

“Nhìn mắt chúng. Cương thi cấp thấp là hành động vô ý thức nên trong mắt không có tia sáng. Nhưng trong cương thi cao cấp cũng không dùng mắt mà nhờ khứu giác và thính giác. Vậy nên các người phải cẩn thận, gặp phải khả nghi thì đập nát đầu đánh gãy xương sống, biết chưa?” Tả Minh Vũ nhắc nhở.

“Vâng thưa sếp!” Đào Chân, Nghiêm Học cùng đồng thanh.

Hiểu biết đại khái tình hình cương thi xong ba người chạy ra ngoài. Bên ngoài đám cương thi nghe tiếng cửa mở thì không hện mà cùng xông hướng ba người, sắp nhào tới gần. Nhưng may mắn là tạm thời không

phát hiện có cương thi cao cấp. Cương thi cách Nghiêm Học gần nhất kéo lê nửa thân thể hướng tới cậu, bước chân mạnh mẽ, tay phải vươn hướng cậu. Nghiêm Học buồn nôn lùi một bước, nâng tay bắn cương thi. Ba người bắt đầu chém giết, viên đạn ngày càng thiếu.

“A Học, đưa tôi một khẩu súng nữa! Hết đạn rồi!” Đào Chân hét to.

“Tôi cũng chỉ còn lại một cái!” Nghiêm Học đáp.

Tả Minh Vũ từ trên người lấy xuống con dao quăng cho Đào Chân, lại đem còn sót một khẩu súng trong tay ném cho Nghiêm Học, mình thì rút ra con dao đối đầu cương thi.

“A Học, trước dùng đi, hết đạn thì đổi thành dao. Anh có bỏ dao trên dây lưng em.” Tả Minh Vũ vừa chém vừa nói.

“Được!” Nghiêm Học đáp.

“Tả Minh Vũ, anh thiên vị!” Đào Chân phàn nàn.

“Đó là đương nhiên.” Tả Minh Vũ mặt không biểu tình.

6. Chương 07

Chương thứ bảy:

Máu và thịt cương thi không ngừng bắn lên mặt, lên thân ba người. Cảm giác dính dính, mục rữa, tanh tưởi khiến người kiếm không được muốn ới. Nhưng họ không có thời gian dừng lại nôn mửa, chỉ có thể kiếm chế dạ dày co rút vừa mạnh vùng dao tranh thủ một lần cắt bay đầu cương thi, không cần lại chém thêm nhất nào.

“Minh Vũ, em thề cả đời này không hề ăn chèn đậu hủ nữa.” Nghiêm Học nhìn hàng đồng đầu bị đánh nát, cười khổ nói.

“Ăn một miếng đỡ thèm...” Tả Minh Vũ nói.

“Thôi đi, anh sợ em chưa mắc ới đủ đúng không?” Nghiêm Học bảo.

“A Học, bình thường nhìn cậu mặt búp bê, mỗi ngày làm nũng đáng yêu chết được, sao giờ đánh quái mạnh vậy chứ?” Đào Chân hỏi, thuận tay giúp Nghiêm Học giải quyết một cương thi.

“Bình thường thì đáng vẻ bình thường, đánh cương thi thì bộ dạng sát thủ khát máu. Hiểu chưa?” Nghiêm Học nói.

“Thật xin lỗi, tôi out.” Đào Chân không thèm để ý, nhún vai.

Ba người cứ thế vừa trò chuyện vừa đánh quái. Trừ bỏ thị giác và khứu giác bị hành hạ, không khí rất là hài hòa. Ba người giải quyết xong một đám cương thi, lần nữa yểm hộ “Thần Trộm” Đào Chân của chúng ta mở khóa cướp xe. Xe nổ máy, Nghiêm Học vẫy tay với cương thi bên ngoài, hét to.

“Không cần đưa tiễn, sẽ không quay về gặp các người!”

“Muốn gặp thì cậu tự đi, chúng tôi sẽ không đi cùng, đúng không Minh Vũ!” Đào Chân dùng ngữ điệu khẳng định.

“Nếu bà xã muốn trở về ôn lại tình hình đánh quái thì tôi sẽ đi cùng.” Tả Minh Vũ bình thản nói.

“Đã biết không thể trông nhờ anh đứng về phía tôi mà! Đồ sợ vợ!” Đào Chân tức giận nói.

Nghiêm Học ở ghế sau gõ đầu Đào Chân, bảo.

“Anh đang hâm mộ tôi và Minh Vũ cảm tình tốt đẹp, là ghen ghét!”

Đào Chân xoa gáy, đáp.

“Tôi còn cô đơn lạnh lẽo đây!”

“Rất cuộc anh cũng nói thật.” Tả Minh Vũ trừ đối với Nghiêm Học mới có biểu tình ra, mặt lạnh vạn năm không thay đổi cuối cùng lần đầu tiên đối với Đào Chân lộ ra biểu tình... thương hại.

Đào Chân bình tĩnh lựa chọn im lặng lái xe, thầm nghĩ: “Các người chờ coi, tôi không bùng nổ trong im lặng thì sẽ biến thái trong im lặng, tôi hành hạ chết các người!”

Đào Chân trong lòng dùng “Mãn Thanh mười đại khổ hình” hành hạ Tả Minh Vũ, Nghiêm Học hết một lần mới thoải mái lái xe hướng tới mục tiêu thứ nhất, thành A.

Tới thành A đã là đêm khuya, trừ Tả Minh Vũ ra, Nghiêm Học và Đào Chân đã chịu hết nổi. Đào Chân bởi vì lái xe, Nghiêm Học thì vì cảnh giác cương thi ngoài xe, hai người luôn ở trạng thái tập trung tinh thần cao độ. Tuy ngẫu nhiên cãi lộn trêu nhau nhưng vẫn rất mệt. Còn về Tả Minh Vũ đại nhân thì bởi vì là thể biến dị, chẳng hề mệt mỏi. Tình huống hiện tại xem ra thật không an toàn. Trong thành thị tối đen, đèn xe đặc biệt dễ thấy. Lại thêm hai người mệt như trâu, tình trạng ba người rất nguy hiểm.

Vậy nên Tả Minh Vũ đại nhân lên tiếng.

“Dừng xe, tắt đèn đi, xuống xe, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.”

Đào Chân vừa nghe có thể nghỉ ngơi thì vội vàng dừng xe, tắt đèn. Ba người động tác nhẹ nhàng, chậm rãi xuống xe, lặng lẽ đi trong đêm.

“Các người theo sát tôi, đêm tối không có tác dụng với tôi.” Tả Minh Vũ nói.

Nghiêm Học không đáp lại nhưng nắm lấy bàn tay phải không cầm dao của Tả Minh Vũ. Anh dùng tay trái cầm dao không phải vì thuận tay trái, chỉ vì hai tay đều thuận nên tay phải mỏi thì đổi sang tay trái thôi. Đào Chân cũng không đáp lời, chỉ kéo góc áo Nghiêm Học. Ba người lặng lẽ tiến lên trong đêm.

Họ tìm đến một trạm xăng, nó đã bị hủy hoại thê thảm. Mặt đất đầy máu và thịt nát, còn có mảnh thủy tinh vỡ, xem ra đã bị cương thi đánh lén qua.

“Minh Vũ, em mệt quá, chúng ta tại đây nghỉ tạm chờ trời sáng đi.” Nghiêm Học nói.

“Được rồi, chúng ta kiểm tra một vòng, bảo đảm không có cương thi đã.” Tả Minh Vũ nói, mang hai người đi hướng nhà nghỉ trong trạm xăng.

Trong nhà không có cương thi nhưng tình huống chẳng tốt đẹp gì. Khắp nơi đều là mùi thiu thối, máu và xác bốc mùi. Nhưng Nghiêm Học, Đào Chân không rảnh để ý nhiều như vậy, trước tiên ngủ đã rồi tính tiếp. Ba người tìm tờ báo trải trên mặt đất. Đào Chân nằm trên mặt báo co ro ngủ. Nghiêm Học rúc vào ngực Tả Minh Vũ, tìm tư thế thoải mái, dụi dụi, cũng thiếp ngủ. Tả đại nhân hoàn toàn không biết cái gì là mệt mỏi gác đêm cho hai người, tránh cương thi theo mùi tìm tới.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người ngủ nửa buổi mơ màng mệt mỏi cùng ai đó không ngủ nhưng tinh thần sáng láng cùng đi tới mục tiêu. Trên đường chém giết cương thi cản trở, ba người tới ngân hàng gần trạm xăng.

“Tiền nhiều như vậy làm sao lấy?” Bé Nghiêm Học đặt câu hỏi.

“Để tôi.” Đào Chân vỗ ngực bảo chứng.

Chỉ thấy Đào Chân lấy ra công cụ mở khóa chuyên nghiệp, mở khóa tìm ba thẻ mới, kiểm một máy tính có thể sử dụng, hai tay nhanh chóng gõ lóc cóc bàn phím, chẳng mấy chốc hào hứng ngẩng đầu, búng ngón tay cái chóc.

“Giải quyết!”

Nói xong Đào Chân đưa cho Tả Minh Vũ và Nghiêm Học mỗi người một cái thẻ, nói.

“Gia không tham, mỗi người năm trăm vạn, cầm đi, mật mã thống nhất là sáu số hai.”

Nghiêm Học vui vẻ cầm thẻ không nghĩ nhiều, ngược lại Tả Minh Vũ thầm oán một câu:

“Thế này còn không tham, hơn nữa mặt mã kiêu gì, cũng thật xứng với ông.”

Đào Chân không biết suy nghĩ của Tả Minh Vũ, tiếp tục khoe khoang với hai người.

“Tôi lợi hại không? A? Rất muốn khen tôi đúng không? A ha ha, đại gia rất khiêm tốn, sẽ không kiêu ngạo. Khen tôi đi, yên tâm khen, không thành vấn đề.”

“A Học, chúng ta đi mau.”

“Được.”

Hai người nói xong nắm tay nhau bỏ rơi Đào Chân muốn được khen đi hướng ngoài cửa.

Chiếc xe hôm qua hai người lái đã bị cương thi trên đường tập kích đánh móp méo hết. Ba người chỉ có thể vừa đánh quái vừa kiếm xe tốt hơn. Nhưng chưa tìm được xe ngược lại gặp phải tình tiết cầu huyết... anh hùng cứu mỹ nhân. Khiến Tả Minh Vũ bất mãn, anh hùng là Đào Chân. Vì cái gì khiến Tả Minh Vũ bất mãn? Sự việc là thế này.

Lúc ba người đang kiếm xe thì thấy có người đẹp vừa khóc kêu vừa chạy trốn, mặt sau theo ba cương thi ghê tởm. Đào Chân sai bước vung ba nhất dao.

“Lách cách cách” ba tiếng, tay vung dao chém, ba cương thi nằm phoir thây. Đào Chân làm động tác thật là đẹp trai. Giải quyết cương thi xong Đào Chân định ngoái đầu hỏi han người đẹp, ai biết vừa xoay lại đã thấy người đẹp nhào vào ngực Nghiêm Học khóc.

“Tôi nói, là tôi cứu cô, chẳng phải cô nên nhào vào ngực tôi khóc sau đó lấy thân báo đáp ư?” Đào Chân nói không nên lời.

“Nhưng tôi thích đáng yêu!” Người đẹp thẳng thắn nói.

Nhiệt độ chớp mắt giảm hai mươi độ, quanh người Tả Minh Vũ tỏa ra áp suất thấp.

Nghiêm Học còn thần kinh to an ủi người đẹp. Tả Minh Vũ giận quá tiến lên một bước đẩy người đẹp ngã xuống đất, ôm lấy Nghiêm Học hung dữ trừng người đẹp.

Người đẹp gặp tình huống bất ngờ trở tay không kịp, ngây ngốc nhìn Tả Minh Vũ và Nghiêm Học. Nhìn nhau vài giây, người đẹp bỗng hét to nhảy cẫng lên, không lo đến cái móng ngã đau mà kéo cánh tay Tả Minh Vũ, Nghiêm Học, liến thoắng hỏi.

“Các người là một cặp? Là một cặp đúng không? A a a a a, đáng yêu chết được! Tôi ủng hộ các người, hai người phải hạnh phúc đó!”

Tả Minh Vũ và Nghiêm Học bị người đẹp khiến cho câm nín. Người đẹp rõ ràng là phiên bản lần đầu gặp Đào Chân. Đào Chân và người đẹp tựa như vừa gặp đã thấy quen, sau đó bỗng biến thành gặp nhau hận muộn, rồi bỗng đến không lời để nói, lại sau nữa bỗng xảy ra chút gian tình. Đây là nói sau.

Sau đó nhóm người biết tên người đẹp là Hàn Thanh Hương. Tên thì thanh nhã nhưng người quá điên cuồng, nhưng cứ là đúng khẩu vị của Đào Chân. Hàn Thanh Hương còn có một cô bạn thân núp gần đó, nàng nói muốn ba người mang mình đi kiếm người đó. Tả Minh Vũ không muốn mang theo họ, nhưng Đào Chân liên tiếp dùng ánh mắt đáng thương nhìn Nghiêm Học. Nghiêm Học bắt nhẫn đã gật đầu. Nghiêm Học gật đầu, Tả đại thần sợ vợ sao không đồng ý được? Vậy nên bốn người chém quái tìm người.

Bảy queo tám rẽ, Hàn Thanh Hương dẫn ba người tới một ngõ nhỏ không dễ bị phát hiện. Hàn Thanh Hương queo vào ngõ thì bắt đầu kêu gọi cô bạn thân.

“Tiểu Chi, Tiểu Chi, tôi tìm người đồng hành nè, mau ra đi!”

Hàn Thanh Hương vừa nói xong thì một cánh cửa nhỏ trong hẻm lộ ra đầu một cô gái đẹp. Nghiêm Học nhìn thấy hô một tiếng.

“Tiểu Chi!”

7. Chương 08

Chương thứ tám:

Tiếng kêu khiến mọi người ngậy ra, cùng nhìn hướng Nghiêm Học.

Vài giây sau, chỉ nghe người đẹp kêu Tiểu Chi bật thốt.

“Nghiêm... Nghiêm Học? Là anh sao?”

“Tiểu Chi, là tôi.” Nghiêm Học đáp.

Người đẹp kêu Tiểu Chi chạy ra ôm lấy Nghiêm Học, khóc lớn. Đào Chân đứng bên cạnh buồn bực. Sao Nghiêm Học được hoan nghênh như vậy chứ? Người đẹp đều nhào vào lòng cậu.

Tả Minh Vũ đứng bên cạnh từ đầu tới giờ không ra tiếng, nhưng biểu tình âm trầm nhìn Tiểu Chi. Tiểu Chi cảm giác ánh mắt lạnh lùng của Tả Minh Vũ, ngẩng đầu lên. Nghiêm Học thế này mới chú ý không khí cứng ngắc. Nghiêm Học lặng lẽ đẩy Tiểu Chi ra, nói với Tả Minh Vũ.

“Minh Vũ, đây là An Tiểu Chi, là bạn gái cũ của em, hiện tại là bạn bình thường.” Nói xong cậu quay sang An Tiểu Chi. “Tiểu Chi, đây là Tả Minh Vũ, là... ừm... ông xã của tôi.”

An Tiểu Chi đang không vui vì Nghiêm Học giới thiệu mình chỉ là bạn bè thì nghe từ ông xã, bật thốt.

“Ông xã?”

“Ừm, cái đó... hiện giờ tôi cùng với Minh Vũ.” Nghiêm Học đáp.

“Học, có phải anh trả thù em bỏ rơi anh không? Vậy cũng không cần kiếm người đàn ông đến dần mặt em chứ.” An Tiểu Chi hỏi.

“Ừm... Tiểu Chi, tôi thật sự cùng Minh Vũ một chỗ. Tôi... cái đó... ừm... tôi đã là người của Minh Vũ.” Nghiêm Học cắn răng, đỏ mặt thổ lộ.

Hiển nhiên Tả Minh Vũ rất hài lòng lời nói của Nghiêm Học, hôn lên khuôn mặt cậu bởi vì ngại ngừng mà đỏ bừng, tròng mếu cười.

Nghiêm Học được Tả Minh Vũ khích lệ, lại mở miệng.

“Tiểu Chi, việc giữa chúng ta thì tôi đã sớm không để ý nữa. Bây giờ tôi rất yêu Minh Vũ, tôi rất hạnh phúc. Sau này chúng ta vẫn là bạn nhé.”

An Tiểu Chi vẫn không nói lời nào, bởi vì cô vốn không muốn làm bạn với Nghiêm Học. Mới rồi lúc cô nhào vào ngực Nghiêm Học khóc, mới phát hiện thì ra người đàn ông mặt trẻ con này đáng tin như vậy. Cô đang nghĩ cách nói lại tình xưa với Nghiêm Học, đột nhiên nghe sự thật cậu ở cùng một người đàn ông, An Tiểu Chi cảm thấy mình không có cách nào chấp nhận. Cô quyết định phải trừ bỏ Tả Minh Vũ, cướp lại Nghiêm Học! An Tiểu Chi quyết định xong hung dữ trừng Tả Minh Vũ một cái, sau đó nói với Nghiêm Học.

“Học, anh sẽ chăm sóc em đúng không? Chúng ta không phải là bạn sao?”

Hừ, trước tiên phá hư cảm tình các người đã rồi thừa dịp cướp lại Nghiêm Học!

“Ừ, tôi sẽ chăm sóc cô.” Nghiêm Học vốn không phát hiện ẩn ý trong câu nói của An Tiểu Chi.

Nhưng nhạy bén như Tả Minh Vũ sao không đoán được một hai? Vậy nên Tả đại nhân lên tiếng.

“A Học, để anh tới chăm sóc An Tiểu Chi đi. Chỗ này chỉ anh có thể rảnh rang chăm sóc người khác mà không cần lo lắng điều gì. Đừng để anh lo lắng cho em, được không?” Tả đại nhân nói như vậy.

Nghiêm Học suy nghĩ, thấy cũng đúng, liền cười gật đầu. An Tiểu Chi đang bối vì Tả Minh Vũ chen chân mà bực mình, đột nhiên nghĩ lại, hừ, nếu người đã chăm sóc ta vậy chẳng phải ta càng dễ ra tay với người sao? Thế nên cô cũng vui vẻ đồng ý.

Còn về Hàn Thanh Hương thì bị bạn Đào Chân đã rơi vào bẫy tình không thể thoát ra ân cần chăm sóc. Vậy nên đội ngũ không đoàn kết lặng lẽ sinh ra.

Tả Minh Vũ tìm cơ hội lặng lẽ dẫn dò Nghiêm Học và Đào Chân trước đừng nói việc anh là thể biến dị. Đương nhiên Nghiêm Học, Đào Chân lập tức đồng ý. An Tiểu Chi thì vì để Tả Minh Vũ thả lỏng cách giác tiện ỉnh ra tay, ân cần chăm sóc anh, ngược lại khiến Nghiêm Học ghen lên. Tuy Tả Minh Vũ đều dùng mặt lạnh đáp lại An Tiểu Chi, kỳ thật anh thấy Nghiêm Học ghen thì rất là vui.

Mọi người liên tục chạy hơn mười ngày không nghỉ ngơi tốt, hôm nay rốt cuộc tìm tới một căn nhà không tệ lắm. Nhà rất khá, không có máu me vì bị cưỡng thi tấn công. Năm người nhất trí đồng ý nghỉ ngơi tại đây một đêm. Căn nhà này dường như đã lâu không có người ở, trong nhà có một tầng tro bụi. Lầu một và lầu hai có phòng ngủ. Lầu một có một phòng chắc là phòng của chủ nhà. Lầu hai song song ba phòng, chắc là phòng khách. Năm người vì để an toàn, mọi người ở gần nhau chút nên quyết định ở lầu hai. Mọi người vội bắt tay vào dọn dẹp, khoảng nửa tiếng sau thì đã có thể ở tạm một đêm. Thật ra điều kiện như vậy so với hiện tại thì đã tốt lắm rồi.

Sắp xếp phòng dĩ nhiên là Tả Minh Vũ và Nghiêm Học một phòng, Hàn Thanh Hương cùng An Tiểu Chi một phòng, Đào Chân một phòng. Mọi người ở gần, có tình trạng gì hết to là được. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học dĩ nhiên rất vừa lòng sắp xếp như vậy. Dù sao hai người gần đây vừa phải chăm sóc con gái trong đội vừa phải đối kháng cưỡng thi, đã lâu không thân mật. Đương nhiên cũng có người tức giận, người này là An Tiểu Chi. Nhưng cô không có tư cách phản đối, bởi vì đó hiển nhiên là sắp xếp tốt nhất. Vậy nên cô chỉ có thể ăn cục tức, nhưng không cản trở cô “ân cần” với Tả Minh Vũ.

Thế nên An Tiểu Chi lại đến thêm phiền.

“Minh Vũ, mệt rồi hả? Uống nước không?” An Tiểu Chi lấy ra nước trong ba lô sau lưng mình đưa tới trước mặt Tả Minh Vũ.

Vốn Tả Minh Vũ không thêm để ý cô, nhưng vô tình liếc bé Nghiêm Học đáng yêu đang “cảnh giác” nhìn hai người “thân thiết”, Tả Minh Vũ thầm cười, vươn tay nhận nước.

An Tiểu Chi thầm vui mừng. Tên này rốt cuộc thả lỏng cảnh giác với mình rồi? Minh rốt cuộc có thể bắt đầu kế hoạch làm sao để hấn ta “ngoài ý muốn” chết? Đang lúc An Tiểu Chi thầm vui sướng thì tình huống ngoài ý muốn xảy ra... Nghiêm Học đá văng tay Tả Minh Vũ định cầm nước! Tiểu thụ muốn tạo phản!

Tả Minh Vũ mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn Nghiêm Học. Cậu chẳng chút yếu thế cúi đầu trừng anh. (Bởi vì Minh Vũ đang ngồi, A Học thì đứng.)

Tả Minh Vũ bỗng đứng dậy, kéo Nghiêm Học lên lầu hai. Nghiêm Học không phản kháng đi theo Tả Minh Vũ, chỉ là sau khi đi vào, cậu đóng cửa cái rầm.

Ba người dưới lầu biểu tình khác nhau. Hàn Thanh Hương chợt hiểu ra Nghiêm Học đang ghen, xấu xa cười. Đào Chân thì khó hiểu, nhưng thấy Hàn Thanh Hương cười đẹp quá cũng đi theo ngây ngô cười. An Tiểu Chi bởi vì kế ly gián thành công mà vui vẻ, cười gian.

Chúng ta chuyển ống kính đến phòng khách chính giữa nào.

Sau khi vào phòng, Nghiêm Học bỏ ra tay Tả Minh Vũ kéo mình, tức giận dựa vào tường. Tả Minh Vũ không giận, ngược lại tới gần Nghiêm Học, nhẹ giọng nói bên tai cậu.

“Bà xã, em ghen hả?” Nói xong nhẹ cắn vành tai Nghiêm Học. Tai cậu rất mẫn cảm, bị Tả Minh Vũ cắn khẽ run lên.

Nhưng Nghiêm Học không quên tình hình hiện tại, đẩy Tả Minh Vũ ra, nói.

“Anh thích cô ta như vậy à? Có đúng không? Làm gì gần sát cô ta dữ vậy? Hèn chi chủ động yêu cầu chăm sóc người ta, thì ra là vừa mất người ta chứ gì!”

Tả Minh Vũ nghe xong cười phá lên. Nghiêm Học chưa từng thấy Tả Minh Vũ cười vui vẻ như vậy, khuôn mặt đẹp trai khiến cậu thất thần. Nhưng Tả Minh Vũ cười thành công chọc giận Nghiêm Học. Minh rõ ràng khó chịu như vậy mà anh ta còn có tâm tình cười!?

Nghiêm Học mở cửa định ra ngoài.

8. Chương 09

Chương thứ chín:

Nghiêm Học mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng bàn tay cầm nắm nắm cửa bị Tả Minh Vũ nhanh chóng kéo về, khóa cửa lại.

Tả Minh Vũ nắm đôi tay Nghiêm Học ấn trên tường, môi đến gần cổ cậu.

“A Học, có biết vì sao anh thân cận với cô ta như vậy không? Bởi vì em sẽ ghen. Anh thích nhìn em ghen vì anh, anh sẽ cảm thấy mình rất hạnh phúc.”

Nghiêm Học nghe xong cảm nín, nhìn trời trợn trắng mắt. Tên này nhưng lại vì lý do chuỗi như thế!

Không đợi Nghiêm Học nổi giận, Tả Minh Vũ nói tiếp.

“Nhưng sau này anh sẽ không làm như vậy nữa, bởi vì anh không muốn em khó chịu. Anh xin lỗi việc lần này, xin lỗi em.”

Nghiêm Học nghe thế thì đâu thể giận được nữa.

“Minh Vũ, đây là anh nói, nhớ kỹ đó. Được rồi, em không giận nữa, thả em ra.”

“Anh không thả.” Tả Minh Vũ nói.

“Tại sao?” Nghiêm Học hỏi.

“A Học, anh muốn em, chúng ta làm đi!” Nói xong Tả Minh Vũ hôn lên bờ môi cậu.

Nghiêm Học bắt đầu chậm rãi đáp lại Tả Minh Vũ. Tả Minh Vũ thả tay cậu ra. Nghiêm Học thuận thế đưa tay vòng quanh cổ Tả Minh Vũ. Nụ hôn ngày càng nồng nhiệt. Tả Minh Vũ vừa hôn Nghiêm Học vừa kéo cậu lên giường, tay bắt đầu tà ác sờ soạng, mò tới chỗ cúc áo, cúc áo bỗng nhiên mở ra một nút. Khi Nghiêm Học kịp phản ứng thì áo đã hoàn toàn mở ra.

Hôn từng cái từng cái in trên lồng ngực Nghiêm Học, cậu khẽ rên.

“Minh... Minh Vũ... thôi... đừng... có... có mặt họ... đừng... đừng làm...”

“Ngoan, em nhỏ giọng một chút là được rồi.” Tả Minh Vũ cười xấu xa, cúi đầu ngậm hạt đậu trước ngực Nghiêm Học.

Nghiêm Học rên rỉ, thoải mái đến cong lưng lên.

“Thoải mái không? A Học?”

“Ừm.”

“Muốn anh tiếp tục không?”

“Ừ... muốn...”

Tả Minh Vũ tiếp tục liếm. Liếm chỗ mẫn cảm trước ngực Nghiêm Học, một bàn tay dọc theo hông Nghiêm Học trượt xuống bụng, lại xuống một chút, kéo khóa quần của cậu. Tay Tả Minh Vũ thò vào trong quần, sờ bên dưới...

Ngay lúc tay sắp đụng vào “bé A Học” thì dưới lầu vang lên tiếng hét to của Đào Chân.

“Minh Vũ! A Học! Mau xuống dưới! Cương thi tới! Hình như còn là cao cấp! Mau xuống dưới a a a!” Đào Chân ở dưới lầu không ngừng la hét, cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó.

Tả Minh Vũ bỗng có cảm giác giọng Đào Chân như ma âm xuyên não, lòng thầm nguyên rửa y. Nhưng mà không thể bỏ mặc y bị cương thi ăn, cho nên anh rửa thầm một tiếng, bỏ dậy khỏi người Nghiêm Học.

Hai người nhanh chóng chỉnh lý quần áo, trang bị vũ khí xong, mở cửa xông xuống lầu.

Dưới lầu, Đào Chân đang hộ vệ hai cô gái sau lưng mình, cảnh giới nhìn ngoài cửa. Bên ngoài cương thi đập phá pha lê, đang định đánh vỡ vòng chống trộm để leo vào cửa sổ. Có một ít cương thi đã bẻ cong vòng chống trộm, thò đầu và nửa người vào. Còn có một số cương thi mạnh đung cánh cửa, định sau khi đung hư cửa chống trộm dày thì xộc vào nhà. Cửa đã bị mấy cương thi tông đến rung rinh, chỉ sợ không chống được bao lâu thì cửa sẽ mở ra. Mùi xác thối không ngừng bay vào trong nhà.

“Hai người sao chậm quá vậy! Kêu hồi lâu mới xuống dưới!” An Tiểu Chi nhìn thấy Tả Minh Vũ và Nghiêm Học, bắt mắt lớn tiếng trách, hoàn toàn quên mình đóng vai thực nữ dịu dàng hiền lành.

Đào Chân cũng ngoái đầu nhìn hai người kia, nhưng y nhạy bén phát hiện mặt họ đỏ ửng và đũng quần phồng lên. Đào Chân lúng túng cười, nói.

“Quấy rầy chuyện tốt của hai người, ngại quá... ha... ha... ha...”

Hàn Thanh Hương cũng theo ánh mắt lúng túng của Đào Chân nhìn thấy tình huống, mặt đỏ bừng, nhưng mắt tràn đầy kích động và mập mờ. Nghiêm Học mặt đỏ như cà chua chín, cúi gằm đầu. Tả Minh Vũ thì vẻ mặt bình thản, giả bộ không thấy An Tiểu Chi nhìn anh bằng đôi mắt hận tận xương tủy.

Không khí trong nhà thật quái lạ, năm người không ai nói lời nào, chỉ có tiếng cương thi tông cửa và tiếng gầm trầm thấp. Nhưng không khí “hài hòa” như vậy rất nhanh bị đánh vỡ.

“Rầm!” một tiếng vang lớn, hai cương thi hợp sức tông hư cửa chống trộm xông vào. Mấy cương thi khác cũng tụ tập cạnh cửa. Mỗi con trong mắt có tia sáng, chắc là cương thi cao cấp, tổng cộng hơn hai mươi con. Tả Minh Vũ không nói hai lời lao lên giơ đao chém. Đầu chém rớt một nửa, xương sống cũng một nhát thành hai. Máu tanh hôi và óc theo máu tưới lên người Tả Minh Vũ. Anh nhướn mày, nhưng không ngừng lại động tác mà chém tiếp, dường miệng anh đang lẩm bầm cái gì đó, bởi vì thanh âm quá nhỏ hình như đang tự nói với mình. Bốn người kia chỉ thấy miệng anh động đậy chứ không nghe được cái gì. Quanh người Tả Minh Vũ tỏa ra áp suất thấp lạnh lẽo, xem ra anh thật rất ghét cương thi, Đào Chân nghĩ.

Đào Chân và Nghiêm Học kịp phản ứng lại, vội tiến lên giúp đỡ. Đánh cương thi cao cấp so với cương thi cấp thấp phiền phức hơn nhiều. Cột sống cứng hơn, chỗ yếu cũng thấp, không dễ dàng nắm bắt. Năng lực hành động của cương thi cao cấp khá nhanh, vì thế càng tăng độ khó. Nghiêm Học và Đào Chân mấy lần thiếu chút không chém đứt đầu ngược lại bị cương thi bắt.

Khi Đào Chân giết đến gần Tả Minh Vũ, y nghe thấy anh đang lẩm bầm cái gì. Tuy thanh âm rất nhỏ nhưng y nghe được. Kỳ thật y tình nguyện mình không nghe thấy cái gì hết. Sau khi y nghe được thì người cứng ngắc, nhanh chóng chạy tới chỗ cách Tả Minh Vũ xa nhất giết cương thi. Bởi vì y nghe thấy Tả Minh Vũ vòng đi vòng lại lẩm bầm một câu thôi, câu đó là:

“Đào Chân đáng chết! Có cơ hội tôi sẽ lỡ tay chém chết ông cái đồ phá hư chuyện tốt của người ta!”

Sát khí lộ cả ra ngoài!

“Thì ra không phải anh ta ghét cương thi mà ghét mình quấy rầy việc tốt của anh ta!” Đào Chân đỏ khòe đỏ cười nghĩ. “Mình nên cách anh ta xa chút, đỡ lát nữa anh ta giết cương thi “lỡ tay” chém chết mình...”

Đang lúc Đào Chân suy nghĩ lung tung thì nghe Nghiêm Học hét to.

“Đào Chân, cẩn thận!”

“A!” Đào Chân hét to một tiếng.

Nghe Nghiêm Học cảnh cáo xong Đào Chân còn chưa kịp phản ứng lại, bị một con cương thi cào một cái, máu thoáng chốc nhuộm đỏ vạt áo.

Nghiêm Học vội đi qua giải vây, đánh cương thi xung quanh thay y. Tả Minh Vũ vừa thấy Đào Chân bị thương, Nghiêm Học vì giúp y mà mấy lần suýt bị thương thì nổi giận.

“A Học! Mang Đào Chân tránh ra đi, giao cho anh!” Tả Minh Vũ cười giết hướng Nghiêm Học và Đào Chân.

“Anh định làm gì?” Nghiêm Học ngoái miệng nói vậy nhưng vẫn mang Đào Chân chạy tới nơi an toàn. Bởi vì tuy cậu không biết Tả Minh Vũ định làm gì nhưng tin tưởng anh có chừng mực, tuyệt đối sẽ không hành động theo tình cảm.

Tả Minh Vũ đứng đó không động đậy, chỉ giết cương thi công kích mình. Đợi Nghiêm Học nâng Đào Chân tới nơi an toàn thì anh mới hành động. Cương thi vậy Tả Minh Vũ vào chính giữa, chuẩn bị tập thể giải quyết một tên đã.

Tả Minh Vũ nhếch lên khoe môi, lộ nụ cười khát máu.

Sau đó chỉ thấy...

Không thấy Tả Minh Vũ đâu!

Toàn bộ cương thi ngã xuống đất!

Đầu tất cả cương thi cao cấp bị mở ra, xương sống gãy!

Không biết khi nào thì Tả Minh Vũ đã đứng bên cạnh Nghiêm Học và Đào Chân!

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!?

Trong khoảnh khắc này rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

9. Chương 10

Chương thứ mười:

“Minh Vũ? Sao anh làm được vậy!?” Mắt Nghiêm Học tràn đầy kinh ngạc và sùng bái.

“Ừm, em cứ coi như anh biết di chuyển tức thời đi.” Tả Minh Vũ yêu thương cười với Nghiêm Học.

“Anh lợi hại như vậy sao không dùng sớm? Để chúng tôi chịu khổ nhiều như thế!” An Tiểu Chi tức giận hét to.

“Tôi thích thấy bộ dạng chịu khổ của cô, rất sáng khoái.” Tả Minh Vũ mặt không biểu tình nói.

“Tôi... tôi nói... các người chờ chút... hãy cãi lộn... trước tiên cứu tôi đi... đau quá...” Đào Chân đau đến mồ hôi nhỏ giọt xuống mặt đất.

“Đúng rồi! Các người mau cứu Đào Chân đi! Hu hu hu...” Đào Chân, anh phải chịu đựng! Sẽ không sao đâu... hu hu hu...” Hàn Thanh Hương òa khóc.

“Thanh... thanh Hương... tôi bị cương thi cào... tôi sắp biến thành cương thi... tôi có lời luôn muốn nói với cô... Nhưng... sợ bị cô ghét... Nếu tôi sắp biến thành cương thi... vậy có bị cô ghét thì tôi cũng không đau lòng... cho nên... tôi thích cô... và... trước khi tôi biến thành cương thi xin hãy giết tôi đi... tôi không muốn hại các người... tôi không muốn... tôi không... không muốn...” Đào Chân nén đau đớn thốt ra.

“Tiểu Chân, ông đừng nói vậy chứ! Ông chắc chắn không sao!” Nghiêm Học hốt mắt cũng đỏ.

“Đào Chân, Đào Chân, anh cố chịu đựng! Nghiêm Học nói đúng, sẽ không sao đâu! Anh sẽ không có việc gì! Anh còn chưa nghe tôi đáp lại mà? Anh phải cố chịu đựng nghe tôi hồi đáp chứ!” Hàn Thanh Hương khóc nói.

“Bây giờ cô trả lời tôi được không? Tôi muốn nghe cô chính miệng nói cho tôi.” Đào Chân nói.

“Được rồi, tôi nói, tôi nói, tôi...” Hàn Thanh Hương đang định mở miệng thì bị Tả Minh Vũ ngắt lời.

“Đào Chân sẽ không chết.” Tả Minh Vũ vẻ mặt xem kịch vui.

“Cái gì?” Nghiêm Học, Đào Chân, Hàn Thanh Hương cùng la lên.

“Tôi nói anh ta sẽ không chết.” Tả Minh Vũ tiếp tục xem kịch.

“Minh Vũ, rốt cuộc là sao, anh nói rõ ràng đi!” Nghiêm Học căng thẳng hỏi.

“Bị cương thi cắn biến thành cương thi là bởi vì trong răng cương thi có máu chứa rất nhiều bệnh độc. Đa số cương thi bởi vì ăn con người nên trong móng tay chất chứa máu nhân loại. Đào Chân chỉ bị móng tay cào nên không có việc gì. Các người xem miệng vết thương của anh ta đi. Máu không biến đen, cũng không phát ra tanh tưởi.” Tả Minh Vũ vừa nhìn vừa giải thích. “Rửa sạch vết thương, băng bó cho anh ta là được.”

“Thì ra là vậy.” Mọi người thở phào.

“Thanh Hương, cô còn chưa cho tôi biết đáp án.” Đào Chân tiếp tục gặng hỏi.

“Cái gì? Có chuyện gì à? Mới rồi tôi mất trí nhớ.” Hàn Thanh Hương nhìn trời.

“Tả Minh Vũ! Ông cố ý đúng không! Mới rồi chắc chắn ông cố ý gánh gầy lời của Thanh Hương! Ông cố ý đúng không! Tuyệt đối là cố ý!” Đào Chân biến thân thành quái thú rít gào.

“Biết còn hỏi làm gì.” Tả Minh Vũ tiếp tục mặt lạnh.

Nghiêm Học nhào tới trước mặt Tả Minh Vũ, néo mặt anh.

“Minh Vũ, em đột nhiên phát hiện anh thật đáng yêu. Em càng lúc càng thích anh!”

Khóe miệng Tả Minh Vũ hơi co giật.

Hàn Thanh Hương lấy nước trong giúp Đào Chân rửa vết thương. Bởi vì không có băng vải, cho xé khăn trải giường sạch thành mảnh vải bao vết thương cho Đào Chân.

“Vì sao mấy cương thi này tìm tới đây? Lúc trước chúng ta tới không có phát hiện!” Hàn Thanh Hương hỏi.

“Bởi vì chúng là cương thi cao cấp, khứu giác và thính giác hơn cương thi cấp thấp gấp mấy lần. Ngửi mùi con người và thanh âm của chúng ta là có thể định vị.” Đào Chân giải thích. “Trước khi gặp các cô thì Tả Minh Vũ đã kể cho tôi nghe mấy chuyện này.

“Vậy chúng ta ở tại đây chẳng phải là rất nguy hiểm? Nhưng Đào Chân bị thương, chúng ta làm sao đây?” Nghiêm Học hỏi.

“Mùi xác thối của mấy cương thi này chắc có thể chặn mùi người sống trên mình chúng ta, có thể ngủ yên một đêm. Các người nghỉ ngơi đi, tôi canh gác giùm cho.” Tả Minh Vũ nói.

“Mới rồi anh đánh một chiêu kia dường như mất rất nhiều sức?” Đào Chân hỏi.

“Đúng rồi đó, Minh Vũ, sắc mặt anh không tốt lắm. Anh đi nghỉ đi, để em canh gác cho.” Nghiêm Học cũng lên tiếng. “Không cho kháng nghị. Anh là chủ lực của chúng ta, nếu anh ngã xuống thì cả đám nên làm sao đây? Lại thêm bây giờ Tiểu Chân cũng bị thương, anh nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt. Huống chi em cũng đã nói muốn bảo vệ anh. Minh Vũ, em cũng là đàn ông.”

Tả Minh Vũ im lặng giây lát, gật đầu nói.

“Được rồi, em mệt thì đánh thức anh.”

Cho nên đêm nay do Nghiêm Học canh gác, bốn người kia đi ngủ.

Còn về An Tiểu Chi thì hoàn toàn bị bỏ qua, không phải cô không có chuyện nói, chỉ là đang suy nghĩ làm cách nào diệt trừ kẻ lợi hại như vậy, mà người như thế rốt cuộc có thân phận gì?

Kịch ngắn:

“Minh Vũ, anh cẩn thận An Tiểu Chi chút.”

“Sao vậy?”

“Em cứ thấy ánh mắt cô ta nhìn anh không tốt.”

“Bây giờ em mới phát hiện? Cũng quá chậm chạp.”

“Ê, em là muốn tốt cho anh, còn cười nhạo em?”

“Anh đâu có, bà xã của anh lo cho anh, anh vui còn không kịp nữa là!”

“Minh Vũ, anh để phòng cô ta chút là được, đừng tổn thương cô ấy được không?”

“Sao chứ, không lẽ em còn thích cô ta?”

“Sao có thể! Anh lại dám nghi ngờ lòng chung thủy của em?”

“Đâu có đâu! Anh hoàn toàn tin tưởng bà xã!”

“Vậy thì được. Em chỉ là cảm thấy dù gì cô ấy cũng là con gái, nên khoan dung độ lượng. Người đang làm, trời đang nhìn, coi như tích phúc cho hai chúng ta.”

“Biết rồi, nể mặt bà xã yêu quý, anh không thêm so đo với cô ta.”

“Minh Vũ thật tốt!”

“Vậy biểu thị chút đi.”

“Chụt!”

“Sao Minh Vũ có thể giống con nít vậy chứ, phải dụ dỗ nữa, thật đáng yêu, mình thích!”

“Ngoan.”

“A Học giống như con nít, kêu làm gì thì làm cái đó, thật ngoan, mình thích!”

10. Chương 11

Chương thứ mười một:

Sau nửa đêm, Tả Minh Vũ cảm thấy mình khỏe lại nhiều nên giành trực đêm thay Nghiêm Học, để cậu nhân lúc trời chưa sáng ngủ một lát. Nghiêm Học thấy sắc mặt Tả Minh Vũ tốt rất nhiều, không tái xanh nữa nên không từ chối, thoải mái gối lên đùi anh, thiếp ngủ. Chốc lát sau vang lên tiếng hô hấp đều đều của Nghiêm Học. Tả Minh Vũ vuốt tóc cậu, mỉm cười yêu thương.

“A Học, chúng ta có nên nói cho nhóm Thanh Hương là chúng ta không phải đi chạy nạn mà chạy tới nơi nguy hiểm hơn, là điểm bắt đầu bệnh độc?” Đào Chân kéo cánh tay Nghiêm Học nhỏ giọng hỏi.

“Chết! Tôi quên mất vụ này!” Nghiêm Học ngoái đầu nhìn Tả Minh Vũ, người kia đang bắt mắt Đào Chân kéo tay cậu.

Đào Chân cũng chú ý tới ánh mắt Tả Minh Vũ, vội buông tay ra, thế là mới anh thu lại ánh mắt “nồng cháy”.

“Cái này cần gì phải hỏi? Không phải chúng ta giống với siêu nhân cứu thế giới sao?” Tả Minh Vũ mặt lạnh như tiền đáp.

“Đại ca, ông nghĩ nhiều quá!” Đào Chân lần đầu tiên thấy mặt lạnh chọc cười cũng lạnh!

“Tôi đi tìm bọn họ nói!” Nghiêm Học xung phong nhận việc.

“Nói sao cơ?” Vừa mới thu dọn xong mấy thứ trong phòng có lẽ sẽ giúp ích cho chuyến đi, Hàn Thanh Hương và An Tiểu Chi nghe thấy Nghiêm Học nói.

“Là như vậy, ba chúng tôi bởi vì nguyên nhân đặc biệt, sẽ không chạy trốn mà tới nơi càng nguy hiểm hơn. Vì an toàn sinh mệnh của các người, hãy tự quyết định đi hay ở. Nếu muốn cùng đi thì đừng oán trách, hãy bảo vệ tốt chính mình. Nếu không muốn thì đợi đến nơi an toàn, chúng ta sẽ mỗi người một ngã.” Nghiêm Học nghiêm túc nói.

“Tôi không đi đâu!” Nghe xong An Tiểu Chi là người thứ nhất lên tiếng. “Tôi tới nơi an toàn thì sẽ chia tay các người!”

“Tiểu Chi, cô...”

“Thanh Hương, không lẽ cô định chịu chết chung với họ? Tả Minh Vũ đó thân phận không rõ ràng, hôm đó cô cũng thấy rồi, hẳn thật là... là quái vật! Đúng vậy, hẳn chính là quái vật! Quái vật!”

“An Tiểu Chi, cô đủ rồi! Tới chỗ an toàn cô hãy đi đi, cùng với Hàn Thanh Hương, hai người đi đi!” Nghiêm Học tức giận rống to.

“A Học! Anh vì tên quái vật này quát tôi sao!?” An Tiểu Chi cũng hét to.

“Cô câm miệng lại! An Tiểu Chi, tôi nói cho cô biết, cô xem tôi thế nào thì tôi mặc kệ, nhưng bây giờ tôi nói rõ cho cô, tính tình tôi tốt cỡ nào cũng có giới hạn, giới hạn duy nhất của tôi chính là Tả Minh Vũ!”

Nghiêm Học từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên tức giận như vậy. Cậu thật sự rất giận, cậu không muốn nghe người khác nói Tả Minh Vũ là quái vật! Cậu phải bảo vệ người yêu của mình!

“Ồ hay Nghiêm Học! Anh...!”

“Ai cũng im hết đi!” Tả Minh Vũ đánh gãy An Tiểu Chi giận dữ mắng.

Thanh âm anh không lớn nhưng trong giọng nói có sự uy nghiêm không cho phản kháng. An Tiểu Chi bất giác yên tĩnh lại.

“A Học, em bình tĩnh chút đi. Chỉ cần em quan tâm anh, tin tưởng anh, lời của người khác chẳng đáng là gì với anh, anh không thèm để ý. Đừng vì anh mà tức giận, anh sẽ đau lòng.” Tả Minh Vũ thấy mọi người đều yên lặng mới đi tới bên cạnh Nghiêm Học, sờ mái tóc mềm của cậu, nói.

Nghiêm Học bởi vì có anh khuyên nhủ mới bình tĩnh chút.

Tả Minh Vũ nói xong ngừng một lát, lại nói tiếp.

“Đợi đến nơi an toàn, các người đều đi đi, An Tiểu Chi, Hàn Thanh Hương, và cả... Đào Chân.”

“Đương nhiên tôi sẽ đi!” Đây là An Tiểu Chi nói.

“Tôi không chịu!” Đây là Đào Chân.

“Tôi phản đối!” Đây là giọng Hàn Thanh Hương.

“Vì sao Tiểu Chân cũng đi?” Nghiêm Học lên tiếng.

Tả Minh Vũ không nói lời nào, trong nhà nổ tung.

“Anh nói đi!”

“Đúng vậy, tại sao tôi cũng phải đi?”

“Anh còn chưa hỏi ý kiến của tôi!”

“Chắc Minh Vũ có lý do riêng.”

“Lợi dụng xong thì ném đi thôi!”

“Tôi không cho phép cô nói như vậy!”

“Thích nói đó rồi sao?”

“Tiểu Chi, hôm nay cô thật sự rất quá đáng...”

“Các người bị điên rồi hả!?”

“Câm mồm hết nghe tôi nói!” Tả Minh Vũ thật tình chịu không nổi họ cãi lộn um sùm, còn nói nữa khiến cương thi cao cấp mò tới thì làm sao đây?

Lại là mặt không biểu tình, lại là giọng điệu bình thản, lại là uy nghiêm không cho chống đối, giống như thuốc trấn tĩnh hiệu quả mạnh mẽ khiến bốn người đều im lặng cùng nhìn hướng Tả Minh Vũ, chờ anh phát biểu.

“Tôi không thể để các người rơi vào nguy hiểm.” Chỉ một câu nói biểu hiện lương thiện ẩn giấu trong lòng Tả Minh Vũ.

Ngoài ý muốn là không xuất hiện tình hình nào động nữa, mọi người đều không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ cái gì.

“Giải quyết từng người đi, tôi đến trước.” Thật lâu sau, Đào Chân mới mở miệng. “Minh Vũ, A Học, xin các người cho tôi cùng đi.”

“Anh không biết chỗ đó nguy hiểm tới cỡ nào, tôi tối đa chỉ có thể bảo vệ A Học, không thể lo cả anh, cho nên không được.” Tả Minh Vũ phản đối.

“Các người có mang theo tôi hay không thì tôi vẫn sẽ đi theo. Cùng lắm thì tôi theo đuôi phía sau. Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, tuy thời gian quen biết không dài nhưng tôi sớm cho rằng các người là anh em tốt. Chết vì anh em, tôi không oán trách. Minh Vũ, anh bảo vệ tốt A Học là được, tôi có thể bảo vệ chính mình. Tôi đã quyết định rồi, các người không cần khuyên nữa.”

Tả Minh Vũ thở dài, nhìn Nghiêm Học, nhẹ gật đầu.

“Vậy anh hãy cẩn thận hơn, chết rồi tôi không chịu trách nhiệm.”

“Tối phiên tôi!” Hàn Thanh Hương thấy vấn đề Đào Chân đã giải quyết xong, nàng cũng vội nói. “Tôi cũng phải đi! Các người chưa hỏi tôi đã xếp tôi vào hàng tham sống sợ chết, rất quá đáng!”

Nàng oán trách, cũng có ý mỉa mai An Tiểu Chi. Nàng không ngờ An Tiểu Chi lại là người như vậy. Nàng rất thất vọng, rất tức giận, cũng đau lòng.

“Thanh Hương, cô suy nghĩ kỹ đi, bây giờ không phải lúc xúc động, sau này tùy thời đều có thể sẽ chết!” Đào Chân nghiêm túc khuyên nhủ. Y đương nhiên muốn cùng nàng đi chung, nhưng y không muốn nàng chết.

“Chẳng phải anh cũng không sợ chết ư? Tôi phải đi cùng các người! Hơn nữa tôi từng học hộ lý, các người bị thương thì tôi có thể giúp!” Hàn Thanh Hương phản bác.

“Tôi cũng biết y thuật.” Tả đại nhân nhàn nhạt nói.

“Tôi... tôi... không phải Đào Chân thì tôi không gả! Tôi phải canh chừng vị hôn phu của mình!”

Hàn Thanh Hương sốt ruột, bắt chập tất cả!

“Thanh Hương! Cô mới nói gì? Cô thật sự không phải tôi thì không gả!” Đào Chân mất bình tĩnh.

“Sao chứ? Anh không muốn?” Hàn Thanh Hương hỏi.

“Muốn! Đương nhiên là muốn rồi!” Đào Chân lập tức đáp.

“Vậy anh sẽ luôn bảo vệ tôi chứ?” Hàn Thanh Hương thừa dịp hỏi.

“Đương nhiên!” Đào Chân cam đoan.

“Vậy cứ quyết định như thế. Tôi đi chung với các người, an toàn của tôi do Đào Chân phụ trách.” Hàn Thanh Hương vui vẻ vỗ tay một cái.

“Ừ!” Đào Chân gật đầu cái rụp.

Vài giây sau.

“Á? Hình như có gì không đúng, chờ chút, tôi hơi loạn...” Đào Chân mê mang.

“Ai dà, Chân Chân bị thương cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, đừng quá lao lực. Chẳng lẽ anh không muốn cưới tôi nên đang lấy cớ?” Hàn Thanh Hương thân mật kéo cánh tay Đào Chân, làm bộ dạng đáng thương.

“Không hề không hề, anh không nghĩ nữa, anh đi nghỉ ngơi!” Đào Chân lập tức đầu hàng.

“Người đang yêu quả nhiên đều là đồ ngu.” Trong lòng Tả Minh Vũ và Nghiêm Học cùng bất đắc dĩ thở dài, hoàn toàn không nhận ra mình cũng nằm trong số đồ ngu đó.

Bốn người chìm đắm trong không khí nhẹ nhàng ngấn ngủ do Hàn Thanh Hương vô thức tạo ra. Chỉ nghe An Tiểu Chi hừ lạnh một tiếng, không khí chớp mắt tan biến.

Năm người không nói gì thêm, kiểm tra đồ đạc xong tiếp tục tiến lên, tìm siêu thị, bổ sung vật phẩm

11. Chương 12

Chương thứ mười hai:

Kịch ngắn:

“Minh Vũ, em cầu bao dưỡng!” Nghiêm Học nói.

“Theo anh đi.” Tả Minh Vũ nói.

“Dẫn tôi đi với!” Phạn.

“Cút!” Tả Minh Vũ nói.

“Cậu không dẫn tôi đi, sau này tôi sẽ không cho cậu và A Học ân ái! hừ!” Phạn.

“Ăn uống ở bao hết, đến mấy lần nữa đi.” Tả Minh Vũ nói.

“Ok, cho thêm chút tiền tiêu vặt, tôi để A Học chủ động dụ hoặc cậu!” Phạn được nước tiến tới.

“Thành giao.” Tả Minh Vũ chẳng chút chần chờ đồng ý.

...

Mấy ngày sau năm người vô cùng mệt mỏi. Trong thành thị khắp nơi đều là cương thi cao cấp, không có chỗ sạch sẽ để nghỉ ngơi, chỉ có thể núp trong chỗ âm u tràn ngập mùi hôi che giấu hơi thở người sống. Đào mòn, thực vật ăn xong, nước cũng sắp hết, may là vết thương của Đào Chân hồi phục không tệ lắm. Trong tình huống như vậy lại kéo dài gần một tuần sau, năm người rốt cuộc tới một tòa cao ốc. Nghĩ tới không cần ăn mì vừa khô vừa cứng tìm được trong cửa hàng nhỏ ven đường, năm người rất vui vẻ.

Tòa nhà đèn đuốc sáng ngời, dường như đột phát sự kiện cương thi không có ai rảnh quan tâm tình hình tòa nhà. Vui vẻ thì vui rồi đó nhưng vẫn phải tùy thời cảnh giác cương thi có lẽ xuất hiện.

Năm người không đi tìm thức ăn trước mà leo lên tầng hai chỗ bán đồ du lịch, đổi quần áo chịu được mòn. Mỗi người chọn một bao chứa đồ, thay giày mới. Ba người đàn ông chọn bốn con dao chất liệu đặc biệt có thể co duỗi giắt trên thắt lưng. Mỗi người cầm một cái trên tay, tùy thời ứng chiến. Hai cô gái cũng lấy một con dao phòng thân. Lúc kiểm trang bị đương nhiên được đám cương thi nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng đều bị Tả Minh Vũ giải quyết hết, may là số lượng không nhiều lắm.

Lấy xong trang bị, năm người cẩn thận xuống tầng một siêu thị thực phẩm. Vừa tới gần lối vào siêu thị thì nghe tiếng phụ nữ hét chói tai, đàn ông giận dữ mắng. Là con người! Năm người cùng nghĩ tới điều này. Đoàn người tăng tốc độ đi nhanh tới cửa siêu thị, thấy bên trong có mấy người bị ba, bốn mươi con cương thi bao vây.

Nghiêm Học và Đào Chân không nói hai lời xông lên, đập đầu đánh gãy xương sống, quen tay giết quái. Xem Nghiêm Học nghiêm túc giải vây ấy người kia, Tả Minh Vũ không còn cách nào khác, cũng tiến lên hỗ trợ. Bị ba người khí thế ảnh hưởng, trong bốn người đàn ông bị bao vây thì ba tên cũng bắt đầu đánh lộn, người còn lại rõ ràng đã bị thương, ở cùng chỗ với hai cô gái. Rất nhanh, cương thi bị tiêu diệt sạch.

“Oa! Ba người thật là lợi hại! Có muốn kết bạn với chúng tôi không? Tôi tên Khâu Tử Lộ, còn đây là anh tôi, Khâu Tử Dạ. Anh kia tên Trì Nham, chân bị thương. Đây là Lan Kỳ, còn đôi tình nhân trẻ này là Dương Nhuận Tự và Đường Tư.” Khâu Tử Lộ nhiệt tình giới thiệu, người bị điểm danh đều gật đầu lễ phép chào.

“Chào mọi người, tôi tên Nghiêm Học, người này là Tả Minh Vũ, anh kia là Đào Chân, còn đây là vị hôn thê của Đào Chân, Hàn Thanh Hương, đó là An Tiểu Chi.” Nghiêm Học cũng đơn giản giới thiệu.

“Hừ, sao anh không nói anh và Tả Minh Vũ là đôi đồng tính luyện ái biến thái đi!” An Tiểu Chi thấy có người nhiều, không sợ họ bỏ lại mình, mượn cơ hội nói xấu.

Bốn người Nghiêm Học không ai lên tiếng, Khâu Tử Dạ vội giải hòa.

“Đồng tính luyện có gì biến thái, con người yêu nhau là hấp dẫn linh hồn, đâu cần quá để ý giới tính.”

“Đúng vậy, hai người thật xứng đôi!” Khâu Tử Lộ vội phụ họa.

Còn lại bốn người kia không nói chuyện, nhưng đôi tình nhân lộ ra biểu tình khinh thường.

“Ừm, cảm ơn các người hiểu cho. Chúng tôi sẽ không đi cùng, chúng tôi không phải đi chạy nạn mà là tìm cách triệt để giải quyết bệnh độc cương thi.” Đào Chân thừa dịp từ chối.

“Tôi cũng muốn đi!” Khâu Tử Lộ vội nói.

“Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc.

“Tôi và Tử Lộ đều là bộ đội đặc chủng, lúc nghỉ phép trở về thăm người thân thì phát hiện thân nhân hoặc là chết thảm hoặc trúng bệnh độc, tôi và Tử Lộ không thể không tự tay giết người thân của mình. Sau đó tôi và Tử Lộ đã thề, nhất định phải tìm ra cách giải quyết, để người thân có thể nhắm mắt.” Khâu Tử Dạ giải thích.

“Không được! Chỗ đó không phải nơi các người tưởng tượng được! Chúng tôi sẽ tìm cách, các người hãy chạy trốn đi!” Nghiêm Học lớn tiếng ngăn cản.

“Các người không cho tôi và anh hai đi theo, chúng tôi sẽ bị áy náy hành hạ cả đời, sống không bằng chết.” Khâu Tử Lộ vẻ mặt buồn bã.

Tả Minh Vũ thở dài:

“A Học, thôi đi. Ai muốn theo cứ để họ theo. Nhưng tôi nói trước lời không hay, các người phải bảo vệ tốt chính mình, đừng hy vọng người khác cứu. Chết rồi sẽ không có người phụ trách.” Câu đầu là nói với Nghiêm Học, câu sau là nói với người khác.

“Tốt, chúng tôi có thể bảo vệ mình!” Khâu Tử Dạ tiếp lời.

“Các người điên rồi sao? Các người không biết Tả Minh Vũ hấn...” An Tiểu Chi thấy ánh mắt lạnh lẽo cảnh cáo của Tả Minh Vũ thì không dám nói tiếp nữa.

“Tôi không tin các người, cho nên tôi và Tư Tư sẽ không đi chung.” Dương Nhuận Tự nói.

“Tôi... tôi... tôi cũng không đi cùng các người.” Lên tiếng là cô gái tên Lan Kỳ. Diện mạo trang nhã thanh tú, cô không còn người nhà vốn định đi theo nhưng khi thấy An Tiểu Chi hướng cô liên tục lắc đầu ý bảo đừng, cảm thấy An Tiểu Chi quan tâm mình nên cô cũng từ chối.

“Tôi đi... tôi và các người cùng đi. Tôi sẽ cố gắng chăm sóc chính mình, không gây phiền phức cho các người.” Trì Nham bị thương nói. Mới rồi nhìn thấy sự lợi hại của họ, gã cảm thấy đi cùng họ an toàn hơn chút.

“Không sao đâu, tôi có thể chăm sóc anh, tôi là hộ lý chuyên nghiệp đó!” Không đợi mọi người mở miệng thì Hàn Thanh Hương đã cướp lời.

Đào Chân ghen tỵ trợn trắng mắt. Hàn Thanh Hương làm bộ không trông thấy.

“Các người tự mình quyết định đi, chúng tôi không có gì để nói. Nhưng cẩn thận đừng chết.” Nghiêm Học thở dài, nhún mày.

Cậu không muốn trong đội của mình có ai nghi ngờ hay ghét mình và Tả Minh Vũ. Đặc biệt là kẻ nghi ngờ hoặc muốn tổn thương Tả Minh Vũ, cậu không biết mục đích của những người này cho nên lo lắng. Đường như Tả Minh Vũ hiểu được nỗi lòng Nghiêm Học bất an, vươn tay xoa chân mày cau lại của cậu, cười dịu dàng với cậu, ý bảo cậu đừng buồn phiền vì việc nhỏ này. Nghiêm Học cũng nở nụ cười cười.

Thế là đội ngũ cứ thế chia ra. Đối với việc An Tiểu Chi rời đi, không ai ngăn cản hoặc giữ lại. Chỉ là Hàn Thanh Hương nghĩ đến tình bạn trước kia, dặn An Tiểu Chi phải chú ý an toàn.

An Tiểu Chi thì hừ lạnh nói.

“Sớm muộn gì cô sẽ hối hận.”

Hàn Thanh Hương bắt đầu đi lác đầu, không nói gì thêm.

Đám Tả Minh Vũ mang theo ba người mới gia nhập công một bao đồ ăn, sau đó cùng đi lên lầu lấy một ít vũ khí phòng thân.

Lúc đoàn người Nghiêm Học ở trên lầu “vui vẻ mua sắm”, tình hình bên An Tiểu Chi không an bình như vậy.

Bảy người Nghiêm Học vừa đi không bao lâu thì An Tiểu Chi bắt đầu kể Tả Minh Vũ quái lạ cỡ nào, vân vân và vân vân. Kỳ thật Lan Kỳ rất muốn gia nhập đám Nghiêm Học. Tuy nghe An Tiểu Chi kể như vậy nhưng cô vẫn thấy mấy người kia có vẻ rất tốt, cho người cảm giác đáng tin. Người tên Tả Minh Vũ tuy có chút lạnh lùng nhưng cảm giác không phải người xấu. Thậm chí An Tiểu Chi nói những lời tổn thương người như thế mà họ không so đo, ngược lại còn bảo cô phải cẩn thận. Nhưng vừa thấy An Tiểu Chi quan tâm lác đầu với mình, Lan Kỳ đã lâu không được người quan tâm đầu óc nóng lên đã từ chối. Bây giờ nếu mình đã chọn bên này thì không tiện nói thêm cái gì.

Trong lúc An Tiểu Chi trăng giang đại hải bịa chuyện thì Đường Tư đột nhiên quát to một tiếng.

“Đại Dương! Cẩn thận!”

Dương Nhuận Tự vội tránh né nhưng vẫn bị một con cương thi chưa chết cắn vào cổ chân. Gã giậm dứ một gậy đập nát sọ não cương thi.

“Ui... má nó!” Dương Nhuận Tự đau đến chửi tục.

Ba cô gái luống cuống tay chân bao vết thương cho Dương Nhuận Tự, không ai phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng – bị cương thi cắn, nghĩa là sẽ biến dị.

“Đại Dương, cảm thấy đỡ hơn chưa? Vết thương còn đau không?” Đường Tư lo lắng hỏi.

“Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.” Dương Nhuận Tự cảm thấy vết thương hơi ngứa, nhưng gã không nói ra.

“Sớm biết vậy nên đi cùng họ, có lẽ sẽ không bị thương.” Lan Kỳ nói lời nghe giống như oán trách thật ra chỉ là thuận miệng.

“Tôi không thèm đi cùng biến thái thân phận không rõ ràng!” Dương Nhuận Tự phản bác, gã cảm thấy mình bị xem thấu, bị khinh thường.

“Đúng! Loại đàn ông như đại Dương mới đáng tin. Nếu cô hối hận thì cứ đi đi, đi tìm đám biến thái kia đi!” Đường Tư nói giúp bạn trai.

Cô ôm bạn trai mình, để gã dựa vào ngực mình nghỉ ngơi. Dương Nhuận Tự nhìn Đường Tư, bỗng nhiên có loại cảm giác cằn cào khó hình dung, giống như là đói, rất rất đói. Gã bắt giắc liếm môi. Không ai chú ý tới Dương Nhuận Tự biến đổi.

“Tôi không có ý đó, nhưng các người gọi người ta biến thái cũng hơi quá đáng...” Lan Kỳ có chút không vừa mắt, nhưng bây giờ mình ăn nhờ ở đậu, không tiện nói quá rõ ràng.

“Bọn họ chính là biến thái!” An Tiểu Chi khẳng định nói.

“Nhưng mà họ...” Lan Kỳ chưa nói hết lời thì bị Dương Nhuận Tự lên tiếng đánh gãy.

“Tư Tư... em thật thơm... em... em thật là dụ hoặc... anh... anh nhìn không được muốn cắn em một miếng...” Dương Nhuận Tự nói xong lại liếm môi khô ráo, cảm giác đói bụng ngày càng mãnh liệt.

12. Chương 13

Chương thứ mười ba:

“Tư Tư... em thật thơm... em... em thật là dụ hoặc... anh... anh nhịn không được muốn cắn em một miếng...”
Dương Nhuận Tự nói xong lại liếm môi khô ráo, cảm giác đói bụng ngày càng mãnh liệt.

“Đáng ghét, đại Dương, anh nói gì vậy, có mặt người khác kìa...” Đường Tư hờn dỗi vỗ nhẹ Dương Nhuận Tự, hiển nhiên cô hiểu sai ý của gã.

Dương Nhuận Tự chớp lấy cánh tay Đường Tư vỗ mình, kéo tới trước cái mũi ngửi ngửi, liếm một cái. Đường Tư phát hiện có chỗ không đúng, dùng sức rút ra cánh tay nhưng bị Dương Nhuận Tự bắt chặt. Cô luống cuống không ngừng giật tay ra, hét to.

“Đại Dương! Anh làm gì vậy! Thả em ra! Dương Nhuận Tự! Anh mau buông em ra!”

Ai biết Dương Nhuận Tự nghe xong chẳng những không thả ra còn cắn sâu vào tay Đường Tư.

Đường Tư đau đớn bật khóc.

“A! Đại Dương, anh buông em ra! Anh đang làm gì vậy! Anh làm sao vậy? Xin anh thả em ra đi! Thả em ra!”

Dương Nhuận Tự không thèm nghe Đường Tư khóc kêu giãy dụa, răng nanh cắn mạnh, xé một khối thịt khỏi cánh tay Đường Tư. Đường Tư hét một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Dương Nhuận Tự ngon lành nhai thịt bạn gái, máu chảy ra khỏi khóe miệng gã, hòa lẫn với máu đọng bên khóe miệng. Lan Kỳ và An Tiểu Chi sớm bị biến cố đột ngột khiến sợ hãi không biết nên làm gì. Họ quên cứu người, quên kêu cứu, quên hét chói tai, thậm chí quên cả chạy trốn. Họ chỉ đứng đó ngây ngốc nhìn Dương Nhuận Tự và Đường Tư “trao đổi”.

Dương Nhuận Tự ăn xong thịt trong miệng, cảm giác đói khát chẳng những không giảm bớt, ngược lại cảm giác đói còn hơi cả trước đó lan tràn trong thân thể. Máu của Đường Tư không còn là mùi tanh và vị rỉ sắt trong cảm nhận của gã mà biến thành vị thơm ngọt! Mùi thịt của Đường Tư trong cảm quan của Dương Nhuận Tự càng mãnh liệt hơn, loại mùi này tựa như chất độc, khiến Dương Nhuận Tự muốn ngừng mà không được. gã chưa từng biết Đường Tư ngon như vậy.

Gã lúi cô lên, liếm máu trên cánh tay cô. Đau đớn khiến Đường Tư tỉnh dậy. Cô thấy Dương Nhuận Tự mồm máu vẽ mặt thỏa mãn liếm máu trên tay mình. Cô sợ, rồi lại không dám mất lý trí la to, sợ kích động Dương Nhuận Tự chẳng biết tại sao trở nên như vậy, do đó khiến mình lần nữa bị tổn thương.

Cô nhẹ giọng nói:

“Đại Dương... đại Dương... anh... anh làm sao vậy? Sao anh biến thành như vậy? Đại Dương... anh bình tĩnh chút... trước tiên thả em ra được không?”

Dương Nhuận Tự nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, thấy Đường Tư sợ hãi nuốt nước miếng, cái cổ trắng ngần có thể lờ mờ thấy mạch máu. Gã vươn đầu tới gần cổ Đường Tư, liếm nhẹ. Đường Tư sợ đến không dám động đậy. Dương Nhuận Tự liếm vài cái, không hề báo trước bỗng cắn xuống! Đường Tư vừa đau vừa sợ nhưng không dám giãy dụa, cô sợ nếu mình giãy dụa sẽ giống như cánh tay, bị xé xuống một khối thịt.

Cô nhịn không được khóc la.

“Đại Dương! Anh thả em ra! Em là Đường Tư đây! Anh không nhận ra em sao? Đại Dương! Anh thả em ra được không? Em là Tư Tư đây! Em là Tư Tư... hu hu hu hu...”

Dương Nhuận Tự rời khỏi cổ Đường Tư, ngẩng đầu lên, dùng giọng khàn khàn nói:

“Tư... Tư Tư... em là Tư Tư... Tư Tư... của... của anh...”

“Đúng rồi! Em là Tư Tư, đại Dương, anh nhìn em này, em là Tư Tư đây, Tư Tư của anh... anh thả Tư Tư ra được không? Tư Tư sợ lắm...”

“Tư Tư... Tư Tư... em thật thơm... Tư Tư thật thơm... thơm quá... anh rất đói... đói... anh đói lắm...”

“Em kiểm đồ ăn ngon cho anh được không? Anh thả em ra, em kiểm đồ cho anh ăn có được không?”

“Anh rất đói... anh rất đói... rất đói... rất đói... anh rất đói...”

Đường Tư cố nén trên cổ và cánh tay truyền đến đau nhức, chậm rãi di động ra sau, động tác từ từ nhích từng ly, sợ khiến Dương Nhuận Tự chú ý. Nhưng không như mong muốn, đang lúc Đường Tư chuẩn bị đứng lên chạy trốn thì Dương Nhuận Tự ôm đầu Đường Tư, ở trên mặt cô cắn một miếng thịt, nhai nhai. Môi Đường Tư cũng bị xé xuống. Cô không có môi khóc nước nỡ, trên mặt và miệng cô không có thịt, lộ ra răng trắng hếu và máu, thoát trông cực kỳ khủng bố. Dương Nhuận Tự xé rách quần áo trên người Đường Tư, cắn bụng cô, dùng tay tóm lấy ruột và nội tạng của cô nhét vào miệng.

“Tư Tư... em thật thơm... thật là ngon...” Dương Nhuận Tự vẻ mặt tham lam, Đường Tư chưa chết nhìn Dương Nhuận Tự như bị quỷ ám, trợn to đôi mắt trắng dã, dường như đang nói: tại sao anh làm vậy với em!?

Ngực Đường Tư cũng bị móng tay dần sắc bén của Dương Nhuận Tự rạch ra, trái tim chưa ngừng hẳn đang nhảy lên, huyết quản nhẹ run rẩy. Dương Nhuận Tự kéo trái tim ra khỏi người Đường Tư, tham lam gặm cắn. Trái tim tươi sống bị cắn tràn ra máu đỏ thắm.

Lan Kỳ ở một bên rút cuộc không kiềm nổi ối ra. An Tiểu Chi vẫn ngây ngốc nhìn. Nhưng có lẽ tiếng nôn mửa của Lan Kỳ khiến Dương Nhuận Tự chú ý, gã ngừng đầu lên nhìn phía Lan Kỳ và An Tiểu Chi, chậm rãi đứng dậy đi hướng hai người.

13. Chương 14

Chương thứ mười bốn: Phần 1

Tả Minh Vũ giúp ba người chọn vài thanh đao, đại khái nói tình huống cương thi. Còn về tình trạng của mình thì anh không nói nhiều, chỉ bảo mình có năng lực đặc biệt, nếu gặp nguy hiểm sẽ sử dụng, khiến họ chuẩn bị tâm lý, đừng quá kinh ngạc. Anh không sợ ba người hiểu lầm mình cái gì, anh chỉ sợ họ lộ ra cảm xúc đặc biệt bị Nghiêm Học nhìn thấy sẽ lo lắng cho anh.

Lúc Tả Minh Vũ lựa đồ cho ba người thì Nghiêm Học, Đào Chân giúp Hàn Thanh Hương kiểm một ít nước thuốc và băng vải xử lý vết thương.

Tất cả chuẩn bị xong, Hàn Thanh Hương lại rửa sạch và bao vết thương cho Trì Nham. Bảy người bàn bạc chiến lược. Kỳ thật cũng không có gì đáng nói, chính là khi có cương thi thì do Nghiêm Học, Đào Chân, Tả Minh Vũ ba người chủ lực bảo vệ Trì Nham bị thương và Hàn Thanh Hương nữ giới. Khâu Tử Dạ, Khâu Tử Lộ trừ phụ trách giết cương thi bên cạnh mình ra còn phải giúp ba chủ lực đánh cương thi tập kích. Hàn Thanh Hương và Trì Nham thì diu dặt nhau, cầm đao tự bảo vệ mình. Đào Chân khá bất mãn việc sắp xếp Hàn Thanh Hương cùng Trì Nham chung một chỗ, nhưng nghĩ tới đây là cách tốt nhất thì chỉ đành như vậy.

Bởi vì Khâu Tử Lộ tính hoạt bát nên luôn nói nhiều điều tiết không khí. Trước mắt bảy người ở chung coi như hòa hợp. Ngay cả lúc đánh cương thi thì không khí vẫn rất hào hứng.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng xong bảy người cùng đi xuống dưới lầu, định tiếp tục tiến tới thành thị khác. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học đi đầu, Đào Chân, anh em họ Khâu đoạn hậu. Khi bảy người tới lầu một thì đột nhiên nghe chỗ siêu thị thực phẩm tầng một truyền đến tiếng hét cho tai. Không cần nói cũng biết là ai, mấy người liếc nhau, chạy hướng tầng một.

Tuy biết tình hình mấy người An Tiểu Chi, nhưng khi trông thấy cảnh tượng thì mọi người vẫn hít ngụm khí lạnh. Đương nhiên mọi người không bao gồm Tả Minh Vũ “kinh nghiệm phong phú”. Chỉ thấy Dương Nhuận Tự toàn thân đầm máu đuổi theo An Tiểu Chi và Lan Kỳ. Lan Kỳ từ trên kệ thực phẩm không ngừng chộp đồ vật ném hướng Dương Nhuận Tự. An Tiểu Chi thì cầm đao gấp lúc ở tầng hai lấy dùng để phòng thân ra liều mạng vùng vẫy sau lưng. Trên mặt đất, xác Đường Tư bị cắn máu thịt nhầy nhụa, đã

không thể nhìn ra hình dạng ban đầu. Nếu không phải trên người cô có mảnh vải vụn, vốn không thể nhận ra đó là Đường Tư.

Mọi người trông thấy tình huống như vậy đều sững sờ ra đó. Tả Minh Vũ bắt đắ dĩ thở dài, đi qua một đao giải quyết Dương Nhuận Tự, lại trở về bên cạnh Nghiêm Học. Lan Kỳ và An Tiểu Chi ở trên mặt đất gào khóc thảm thiết. Bốn người Đào Chân an ủi hai người, Trì Nham chân bị thương không động đậy. Tả Minh Vũ không vui nhìn An Tiểu Chi ở trong ngực Nghiêm Học khóc rống, nhưng xem bộ dáng dường như cô bị hù muốn chết thành ra không lên tiếng.

An ủi hai người xong, mọi người cùng nhau chạy đi. Lan Kỳ đi lướt qua bên cạnh Tả Minh Vũ nhỏ giọng nói cảm ơn. Tả Minh Vũ không nói lời nào, nhưng Lan Kỳ là thật tâm cảm tạ.

Cô đã hiểu trong tiểu tổ bảy người, Đào Chân, Hàn Thanh Hương, Tả Minh Vũ, Nghiêm Học và anh em họ Khâu đều là người tốt. Bình thường Trì Nham không giao lưu với người khác cho nên cô không nhìn ra, nhưng cô tin tưởng Trì Nham cũng là người tốt. Giống như Tả Minh Vũ, tuy không nói nhiều, biểu tình cũng không nhiều, nhưng con người rất tốt. Còn về An Tiểu Chi, tuy Lan Kỳ không biết giữa An Tiểu Chi và người khác xảy ra chuyện gì khiến cô nàng mắĩ chửi tổn thương bọn họ, nhưng cô hiểu An Tiểu Chi không phải người tốt. Lan Kỳ trải qua chuyện này xong rất khâm phục mấy người kia, quyết định phải giao lưu nhiều với họ. Hàn Thanh Hương cũng là con gái mà còn làm được, vậy tại sao mình không thể chứ? Chính mình cũng phải làm người có ích trong đội.

Hiện tại đội bảy người biến thành chín, tuy thêm hai nhưng gia nhập chỉ là đối tượng cần bảo vệ. Đường nhiên An Tiểu Chi kiên quyết tới chỗ an toàn sẽ rời đi, còn Lan Kỳ thì nhất quyết đi chung đường. Cô khiến mọi người lộ vẻ kinh ngạc nhưng không ai nói gì thêm.

Chín người một đường chém giết tiến quân tới thành D. Đào Chân, Tả Minh Vũ, Nghiêm Học, Khâu Tử Dạ, Khâu Tử Lộ, năm người từ mới bắt đầu giết quái lung tung đến phối hợp ăn ý, có thể nói là gặp thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ. Trì Nham nói giỡn gọi năm người là “Thí Thần Ngũ Quỷ”. Khâu Tử Lộ còn vui vẻ nói cái tên rất có khí phách, sau này tiểu tổ năm người cứ kêu như vậy đi. Mấy người khác bắt đắ dĩ trợn trắng mắt. Cứ thế, đoàn người bình an tới D thị.

D thị là một tòa thành thị to lớn, cho nên khắp nơi tràn đầy vết máu, kiến trúc bị cương thi phá hư hỏng, nhưng vẫn có thể thấy phần hoa trước kia. Sau khi chín người tới D thị, việc làm thứ nhất dĩ nhiên là “Siêu thị điên cuồng mua sắm”. Lúc mua sắm tất nhiên không thể thiếu đoạn nhạc dạo “giao lưu” với cương thi. Một chuyện sau chín người đều hơi mệt.

Mọi người kiếm một nhà dân thoát trông khá lớn, giải quyết xong cương thi quần gia và cương thi người hầu, mấy người đơn giản dọn dẹp một chút, chuẩn bị tạm trú mấy ngày. Hàn Thanh Hương giúp Trì Nham đổi thuốc, thanh lý vết thương. Nửa tháng nay, vết thương ở chân Trì Nham tốt hơn rất nhiều. Lúc trước cái động ở cắĩ chân chảy máu ròng ròng đã bắt đầu kết sẹo. Đối với vết thương của Trì Nham, không ai hỏi nguyên do, gã đơn giản nói là lúc chạy trốn không cẩn thận bị thương.

Nửa tháng nay, chín người cùng trải qua kinh sợ chuyện lớn việc nhỏ. Anh em họ Khâu đã hoàn toàn dung nạp. Anh hai Khâu Tử Dạ dịu dàng cẩn thận, em trai Khâu Tử Lộ hoạt bát ngây thơ, rất được mọi người yêu thích. Trong thời gian nửa tháng này Lan Kỳ cũng thành bạn gái thân thiết với Hàn Thanh Hương. Càng hiểu về họ thì trong lòng cô càng khâm phục và sùng bái, thậm chí đem mấy người tính tình khác nhau này trở thành bạn bè người thân của mình. Mọi người đều thấy sự cố gắng của cô. Trì Nham vẫn không nói gì nhưng ngẫu nhiên sẽ trêu đùa một chút. Đặc biệt là sau khi An Tiểu Chi lạnh lùng trào phúng, bình thường gã sẽ mở miệng chuyển đề tài.

Còn An Tiểu Chi, bạn nghĩ cô ta sẽ yên phận sao? Cô ta dùng hết cách nghĩ tới chỗ an toàn sẽ lập tức rời khỏi hai người Tả Minh Vũ và Nghiêm Học. Bây giờ có thể gọi cô là biến thái rồi. Bởi vì cô không còn muốn đoạt lại Nghiêm Học, cô chỉ cố chấp muốn giết Nghiêm Học hoặc là Tả Minh Vũ, như là muốn để người còn lại thống khổ không muốn sống. Loại cố chấp này cho dù có mất mạng cũng sẽ không tiếc! Cô từng hỏi mình tại sao phải làm vậy, làm như vậy mình có thể vui vẻ không? Nhưng cô không thể hiểu rõ.

“Có lẽ, đây mới là mình thật sự.” Sau này An Tiểu Chi tự nói với mình như thế.

Chín người tạm thời tới nhà dân, chia phòng. Ba cô gái một phòng. Anh em họ Khâu một phòng. Đào Chân và Trì Nham một phòng. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học một phòng. Quy tắc cũ, có chuyện kêu người.

Mọi chuyện sắp xếp xong, Tả Minh Vũ nhỏ giọng thì thầm hai câu với Nghiêm Học liền đi ra ngoài.

An Tiểu Chi ly gián nói.

“Không biết lại muốn làm cái quỷ gì!”

Nói xong cô cảm nhận ánh mắt bất mãn của mọi người, hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Nghiêm Học chỉ lo lắng nhìn ra ngoài song cửa. Tuy biết Tả Minh Vũ rất mạnh, có thân thể bất tử, nhưng cậu vẫn kiềm không được lo lắng. Trong nhà yên tĩnh, không ai hỏi Tả Minh Vũ đi làm cái gì, mọi người đều chọn tin tưởng. Khâu Tử Dạ nhẹ vỗ vai Nghiêm Học, ý bảo cậu đừng quá lo.

14. Chương 15

Chương thứ mười lăm: Phần 2 + ngoại truyện nhỏ

Gần một tiếng đồng hồ sau, phía xa dần xuất hiện bóng dáng Tả Minh Vũ. Nghiêm Học thấy anh, chớp đôi mắt mỗi, đứng dậy ra ngoài đón. Tả Minh Vũ lộ nụ cười hạnh phúc với cậu, nắm tay cậu cùng đi vào nhà.

“Cho các người biết một tin tốt.” Đây là câu nói đầu tiên của Tả Minh Vũ.

Xem đám người vừa định trêu chọc mình và Nghiêm Học, Tả Minh Vũ vừa vào nhà lập tức thốt ra câu này. Không ngoài dự đoán, mọi người tràn ngập mong chờ nhìn anh.

“Biên giới thành phố này toàn là rừng hoang, mới rồi tôi xem xét một lần, thành thị này là do rừng hoang làm thành.” Tả Minh Vũ bổ sung.

“Có ý gì?” Nghiêm Học hỏi.

Tả Minh Vũ chỉ cười không đáp.

“A! Tôi hiểu rồi!” Đào Chân kích động vỗ tay một cái. “Thành rừng hoang, chính là không có người đi cũng không có động vật ở, đúng không?”

“Thì ra là như vậy.” Khâu Tử Dạ cũng hiểu ý cười.

“Ồ! Thì ra là thế!” Trì Nham, Hàn Thanh Hương, Khâu Tử Lộ và Lan Kỳ cũng hiểu ra ý nghĩa trong đó.

An Tiểu Chi không lên tiếng, cũng không ai hỏi cô có hiểu hay không, hỏi cô coi như tự tìm khó chịu rồi.

Nghiêm Học vẫn là ngơ ngác không hiểu.

“Rất cuộc là sao vậy? Các người hiểu cái gì? Vì sao chỉ một mình tôi không hiểu?” Nghiêm Học sốt ruột nói.

“A Học ngốc thật! Không có người và động vật thì chứng tỏ không có cương thi!” Khâu Tử Lộ giải thích.

“A! Thì ra là vậy!” Nghiêm Học ngại ngần gãi đầu.

“Ha ha ha ha...”

Mọi người bị bộ dạng của cậu chọc cười. Nhưng trong lòng mỗi người thầm cảm thán, Tả Minh Vũ đi xa như vậy mà chỉ dùng hơn nửa tiếng, rất cuộc là thần thánh phương nào!

Mấy người ở trong nhà nghỉ ngơi một đêm sau đó lập tức lên đường. Vốn họ định nghỉ ngơi thêm hai ngày nhưng Tả Minh Vũ đem đến tin tức tốt như vậy, mọi người đều muốn ở thành thị không có bệnh độc thả lỏng một phen. Nhưng họ không dám chậm trễ nhiều, vì gần đây cương thi ngày càng lợi hại. Không chỉ có khứu giác và thính giác, tốc độ cũng nhanh hơn. Trừ Tả Minh Vũ ra còn còn thành thời, mấy người khác

có chút cố hết sức. Số lượng ít còn đỡ, đa số là anh em họ Khâu một tổ, Đào Chân và Nghiêm Học một tổ phối hợp đánh. Mấy người còn lại có thể né được thì né, không tránh được thì đánh bừa. Cứ vậy bồi dưỡng Trì Nham và các cô gái cũng bị rèn luyện mạnh mẽ hơn nhiều.

Ngoại truyện nhỏ: Làm sao để Nghiêm Học thành công biến dị

Gần đây Tả đại nhân rất buồn bực, bởi vì Nghiêm Học nói muốn biến dị cùng mình sinh hoạt đến vĩnh viễn. Dĩ nhiên Tả đại nhân rất vui, tuy nhiên bản thân anh cũng rất lo lắng. Bởi vì anh không biết làm sao để Nghiêm Học thành công chịu đựng lực lượng biến dị. Vì lực lượng biến dị sẽ từ bản chất biến đổi thân thể, máu của Nghiêm Học. Hơi chút sai lầm thì Nghiêm Học sẽ vì không thể chịu đựng lực lượng lớn như vậy mà tự nổ. Tả Minh Vũ chết cũng không muốn thấy điều đó. Bởi vì nghĩ không ra nên không khí xung quanh Tả đại nhân thấp đến sắp đóng băng. Nghiêm Học không vui, nắm Tả Minh Vũ nhất định phải hỏi rõ ràng. Tả đại nhân không ương lại cậu, chỉ đành nói rõ năm mươi. Ai biết Nghiêm Học bình thường ngây ngô nghe xong lại cười, đưa ra cách giải quyết. Tả đại nhân cũng cười, trời biến trong xanh.

Nghiêm Học nói:

“Một lần chịu không nổi thì làm vài lần là được.”

Thế nên mỗi ngày Tả đại nhân cho Nghiêm Học một giọt máu của mình. Tả đại nhân vui vẻ, Nghiêm Học đau lòng. Mỗi ngày uống một giọt, mỗi ngày rạch một đao, đau lòng chết được. Nhưng cậu thần kinh thô không trông thấy, sau khi cậu uống một giọt máu thì vết thương của Tả đại nhân dần khép lại.

Mỗi ngày Nghiêm Học uống xong một giọt máu đều không có phản ứng gì khó chịu, chứng minh thân thể cậu khá là thích ứng, Tả đại nhân rất cuộc hoàn toàn yên tâm.

Ngoại truyện nhỏ: Nghiêm Học phản công

Rất rất lâu về trước, trước khi cương thi còn chưa đến, trước khi Nghiêm Học còn chưa biết Tả Minh Vũ là thể biến dị, trong lúc Tả Minh Vũ và Nghiêm Học còn đang hạnh phúc và hòa bình sinh hoạt, Nghiêm Học làm ra một quyết định gian nan – cậu phải phản công!

Cho nên...

“Minh Vũ! qua đây giúp em chà lưng đi!” Nghiêm Học bên hông bao khăn tắm, đứng ở cửa phòng tắm kêu Tả Minh Vũ.

“Ồ, tốt.” Tả Minh Vũ nuốt nước miếng, đi vào phòng tắm.

“Em đã mở nước rồi, anh cũng vào tắm chung đi, đợi lát nữa chúng ta chà lưng cho nhau!” Nghiêm Học làm nũng cởi đồ Tả Minh Vũ ra, đẩy anh hướng bồn tắm.

Lúc Tả Minh Vũ bước một chân vào bồn tắm thì hơi ngáy ra, sau đó ngồi vào trong, khước miệng khe cong lên nụ cười gian.

“Hèn chi hôm nay chủ động như vậy.” Tả Minh Vũ thâm nghĩ.

Qua một lát, Tả Minh Vũ bước ra bồn tắm, ôm Nghiêm Học, há miệng bắt đầu cắn.

“Minh Vũ, anh thật nhiệt tình nha! Có phải chỗ nào ngứa lắm không? Có phải muốn?” Nghiêm Học đắc ý hỏi.

“Ừm... muốn em.” Tả Minh Vũ nói, ưỡn thẳng lưng.

“Anh... không đúng... em bỏ xuân được chắc không sai...” Nghiêm Học phát hiện nói lỡ lời, vội bịt miệng.

“Vậy A Học nói xem, dùng xuân được với phụ nữ thì phụ nữ muốn, còn cho đàn ông dùng thì sao?” Tả Minh Vũ cười xấu xa hỏi.

“A... anh... Minh Vũ đã sớm biết rồi... ô... ư...” Nghiêm Học chưa nói hết câu miệng đã bị chặn.

Thế là đêm nay Nghiêm Học bị Tả Minh Vũ trước tiên như vậy như vậy, rồi lại như vậy như vậy, sau đó như thế như thế, rồi vật vờ tới trời sáng. Xong xuôi, Nghiêm Học ba ngày không thể lết xuống giường.

Trong ba ngày nằm ì trên giường, Nghiêm Học không rảnh rỗi, cậu suy nghĩ cách phản công khác. Sau đó, đương nhiên lại là ba ngày không xuống giường.

Cứ thế tuần hoàn ngàn lần sau, Nghiêm Học lại một lần ba ngày không xuống giường được. Cậu nhìn Tả Minh Vũ, bình tĩnh nói.

“Minh Vũ, em không bao giờ phản công nữa.”

Ai biết Tả Minh Vũ chẳng những không lộ ra biểu tình vui vẻ nên có, ngược lại vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Đừng! Lại thêm mấy lần nữa đi!”

Nghiêm Học cầm nín gió trần nhà.

Thật lâu thật lâu về sau, sau khi Nghiêm Học biết thân phận Tả Minh Vũ, anh cũng trở thành thể biến dị, hai người lại trải qua sinh hoạt hạnh phúc hòa bình, cùng nhau nhớ lại việc này. Nghiêm Học xấu hổ và mất mặt vùi đầu vào chăn không muốn ra.

Tả Minh Vũ thì còn thêm thường chếp miệng, nói.

“A Học, em lại phản công nữa đi.”

Nghiêm Học hung tợn nhéo hông Tả Minh Vũ dưới tấm chăn. Tả Minh Vũ xoa đầu cậu, dịu dàng cười.

15. Chương 16

Chương thứ mười sáu:

Mấy người tiếp tục chạy đi bị cương thi bao vây, không ngờ lần này đa phần là con nít. Thì ra họ đi tới cửa một cô nhi viện khá lớn. Nghiêm Học từ nhỏ sống cùng bà nội, cậu hay đi cô nhi viện gần nhà chơi với con nít, bây giờ lại phải giết con nít bị bệnh độc nhiễm thành cương thi, cậu bất nhẫn muôn nhắm mắt lại.

Tả Minh Vũ hiểu ý định của cậu, nói.

“A Học, bọn nhỏ biến thành như vậy rất thống khổ, lát nữa hãy giúp chúng giải thoát đi.”

“Ừm.”

Tuy cậu không nhẫn tâm nhưng không còn cách nào khác. Huống chi Nghiêm Học cảm thấy Tả Minh Vũ nói đúng, cho nên cậu nghiêm túc đối phó cương thi. Những cương thi này đều là con nít nhưng không đáng yêu chút nào, ngược lại rất khủng bố. Thịt trên mặt và trên người rớt từng mảng. Có cái chưa rơi ra hết, lủng lẳng giắt trên mặt. Có một ít không còn con người, trợn hốc mắt đen như mực. Bộ đồ rách rưới đầm vết máu. Còn có một số đang cắn một ít xác người mới chết không lâu, khắp nơi tỏa mùi xác thối tanh tưởi. Đám cương thi chảy mủ nhỏ giọt nước miếng đầy mủ và thi thối đi hướng chín người.

Bất đắc dĩ, đành đánh thôi. “Thí Thần Ngũ Quỷ” giết cương thi chẳng hề chùn tay, vì họ hiểu một điều rằng: nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.

Dưới hoàn cảnh đấu tranh gian khổ như vậy mà họ vẫn không quên giỡn hớt. Bằng không ngày nào cũng đánh với cương thi, chắc sớm đứt dây thần kinh.

“Anh hai, chúng ta đổi cách đánh đi?” Khâu Tử Lộ hỏi Khâu Tử Dạ tựa vào lưng mình tập trung giết quái.

“Đổi cách nào?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“Chúng ta đi phía trái đánh, em phụ trách đập đầu, anh phụ trách chặt đứt xương sống. Lấy mức độ ăn ý của anh em ta, chắc chắn tốc độ sẽ tăng gấp đôi!” Khâu Tử Lộ đề nghị.

“Được, thử xem sao. Ai không được thì nói, đừng miễn cưỡng để tránh bị thương.” Khâu Tử Dạ nói.

“Tốt!” Khâu Tử Lộ đồng ý.

Khâu Tử Lộ nhanh chóng đi dọc theo hướng trái, tay không ngừng vung đao chém vào đầu mỗi cương thi đi ngang qua. Khâu Tử Dạ phối hợp tốc độ và động tác của cậu, ỏi cương thi cao cấp chém đứt đầu nhưng chưa chết hẳn lại chịu một nhát vào sống lưng, khá ăn ý. Trong hai người có ai một mỗi thì sẽ đổi vị trí, thay đổi trình tự đập đầu và chặt đứt xương sống. Hai người cứ thế giết sướng tay.

Nghiêm Học nhìn cách họ giết quái dễ dàng như vậy cũng hét to lên.

“Minh Vũ! Chúng ta cũng bắt chước nhóm Tử Lộ đi! Họ thật có ăn ý! Chúng ta chắc chắn cũng có thể!”

Chưa đợi Tả Minh Vũ lên tiếng thì Đào Chân trước hết không vui nói.

“A Học! Cậu không thể bỏ lại tôi! Cậu chạy với anh ta, chính tôi ứng phó không đến, nếu cậu muốn chơi thì tôi chơi chung cho!”

“Ông dám!?” Tả Minh Vũ dừng lại động tác tay, trừng Đào Chân.

Đào Chân vừa định mở miệng cầu xin thì chỉ nghe Nghiêm Học kinh ngạc kêu lên.

“Minh Vũ, Minh Vũ! Anh xem! Mấy cương thi này không dám tới gần anh nè!”

Mọi người nghe vậy thì tạm dừng động tác đánh cương thi một chút. Đúng thế! Cương thi đều tránh né anh.

Tả Minh Vũ không thèm liếc nhìn, tiếp tục giết, nói.

“Lúc trước các người chưa thấy sao? Tôi cứ tưởng các người biết rồi chứ.”

“Thật lợi hại! Vì sao như vậy?” Khâu Tử Lộ kích động hỏi.

“Chúng sợ tôi.” Tả Minh Vũ ngắn gọn đáp.

“Vậy là cương thi đuổi theo chúng ta, còn anh thì chạy theo cương thi? Quả nhiên vẫn là anh cao siêu!” Đào Chân cảm thán.

“A ha! Đương nhiên, ông cũng không nhìn xem là người của ai.” Nghiêm Học đắc ý nói.

“Cứ vênh vào đi!” Đào Chân bắt mồm nói.

“Tôi có vốn thôi, có bản lĩnh ông cũng vênh vào xem!” Nghiêm Học tiếp tục khoe khoang.

“Thanh Hương nhà tôi biết y thuật!” Đào Chân nóng nảy.

“Minh Vũ nhà tôi còn biết nhiều thứ hơn!” Nghiêm Học vui sướng nhếch môi.

Đào Chân ghen lời, tức giận chém cương thi. Mọi người thấy y bộ dáng ngậm bồ hòn, kiềm không được bật cười. Họ không biết, An Tiểu Chi đang định tìm cơ hội xuống tay với Nghiêm Học.

Một đường giết quái đến rừng hoang, mọi người không dám ngừng ở biên giới mà đi sâu vào rừng mới ngừng lại nghỉ ngơi. Đã không còn thấy bóng dáng cương thi, tất cả thở phào nhẹ nhõm. Quyết định nghỉ ở trong này nửa tiếng đồng hồ rồi chạy đi tiếp.

Có ai ngờ nửa giờ tạm nghỉ này...

“A Học, anh lại đây một chút được không? Tôi có lời muốn nói.” An Tiểu Chi đi cách mọi người khá xa, kêu Nghiêm Học.

Nghiêm Học xem An Tiểu Chi, lại ngoái đầu nhìn Tả Minh Vũ/ Đối phương cho cậu một nụ cười, nên Nghiêm Học gật đầu với cô, đi tới.

“Tiểu Chi, có chuyện gì?” Nghiêm Học đi tới trước mặt An Tiểu Chi, hỏi.

Ai biết An Tiểu Chi không đáp lời, vung ra đao gấp chém hướng đầu Nghiêm Học!

“Nguy hiểm!”

“A Học!”

“A Học!”

“Cẩn thận!”

“Không!”

Mấy người luôn nhìn xem hai người kiếm không được hét ra tiếng. Nhưng biến cố đột ngột khiến Nghiêm Học quên cả trốn tránh, chỉ ngây ngốc nhìn lưỡi dao chém xuống đầu mình.

16. Chương 17

Chương thứ mười bảy:

Ai biết An Tiểu Chi không đáp lời, vung ra dao gấp chém hướng đầu Nghiêm Học!

“Nguy hiểm!”

“A Học!”

“A Học!”

“Cẩn thận!”

“Không!”

Mấy người luôn nhìn xem hai người kiếm không được hét ra tiếng. Nhưng biến cố đột ngột khiến Nghiêm Học quên cả trốn tránh, chỉ ngây ngốc nhìn lưỡi dao chém xuống đầu mình.

Tả Minh Vũ lắc mình một cái, đẩy ra Nghiêm Học.

Máu ấm nóng bắn tung lên mặt Nghiêm Học, cậu mới hồi phục tinh thần.

“Minh Vũ!” Nghiêm Học hét to, nước mắt không thể kiềm chế tràn ra hốc mắt.

“A Học... em có bị thương không?” Tả Minh Vũ dùng tay trái kéo Nghiêm Học, nhìn từ trên xuống dưới.

Tay anh bối vì vô cùng đau đớn mà không ngừng run rẩy, mặt tái nhợt. Bên phải người anh, chỗ cánh tay bây giờ trống rỗng, cánh tay phải của anh đang nằm trong vũng máu. Nhưng anh không để ý vết thương của mình, chỉ lo lắng nhìn xem Nghiêm Học có bị thương hay không.

“Minh Vũ! Em không bị thương! Làm sao đây? Đều tại em! Làm sao đây! Làm sao đây!” Nghiêm Học đã tới bờ tinh thần thác loạn.

“Thanh Hương, nhanh lên, bao vết thương cho Minh Vũ!” Đào Chân trước tiên hoàn hồn.

“Đúng rồi, trước tiên cầm máu!” Khâu Tử Dạ cũng hấp tấp nhắc nhở.

“Đúng đúng! Mau cứu Minh Vũ!” Nghiêm Học cũng kịp phản ứng.

“Không cần... anh không sao...” Tả Minh Vũ ngược lại từ chối.

“Ha ha ha ha ha... chết đi... chết đi... đi chết đi... để các người thống khổ cả đời... ha ha ha ha...” An Tiểu Chi điên cuồng cười to, nhưng lúc này không ai rảnh để ý tới cô.

“Tả Minh Vũ! Anh làm gì cậ mạnh hử? Mau để tôi cầm máu cho anh!” Hàn Thanh Hương nóng nảy hét.

“Minh Vũ! Anh...” Nghiêm Học sắp nổi điên lên.

“A Học, em bình tĩnh chút... máu đã ngừng rồi.” Tả Minh Vũ cắt đứt lời Nghiêm Học.

“Minh Vũ! Máu ngừng cũng phải... a? Anh nói gì đó? Máu ngừng?” Nghiêm Học ngây ra.

“Ừ, máu ngừng rồi.” Tả Minh Vũ nghiêng người để Nghiêm Học nhìn xem.

Vết thương của Tả Minh Vũ đã không chảy máu nữa, lại thêm... dường như là...

“Thật sự! Nhưng... Nhưng mà anh...” Nghiêm Học ngẩn ngơ.

“A Học! Cậu xem, có phải vết thương của Minh Vũ...” Đào Chân cũng thấy ra manh mối.

“Đang... đang khép lại?” Khâu Tử Dạ cẩn thận cũng đã phát hiện ra.

“Đúng rồi, đang mọc cánh tay mới.” Tả Minh Vũ công bố đáp án.

“May quá! May quá! Minh Vũ, anh làm em sợ muốn chết! Hu hu hu... ai bảo anh nhiều chuyện vậy chứ! Ai bảo anh cứu em! Hu hu hu... Nếu anh xảy ra chuyện thì em còn sống làm gì! Hu hu hu...” Nghiêm Học sợ đụng vết thương của Tả Minh Vũ nên không dám ôm anh, chỉ có thể tựa đầu vào ngực Tả Minh Vũ, khóc sụt sướt.

“Được rồi mà, A Học đừng khóc, đều là lỗi tại anh, được chưa nào. Chẳng phải anh không sao rồi ư? Anh sẽ không chết. Em đã quên? Không có gì, không có gì đâu.” Tả Minh Vũ dùng tay trái vỗ lưng Nghiêm Học, dịu giọng khuyên.

Mọi người cũng thở phào một hơi. Đặc biệt là Đào Chân. Tả Minh Vũ bắt tử, y đã quên việc này.

“Không chết nhưng cũng biết đau chứ?” Nghiêm Học ngẩng đầu nói.

Một câu khiến mọi người ngây ra. Nghiêm Học thô thần kinh chỉ khi đụng tới việc liên quan Tả Minh Vũ mới đặc biệt chú ý, tỉ mỉ cẩn thận.

Không ai muốn lên tiếng đánh vỡ không khí phấn hồng giữa hai người, nhưng hung thủ tuyệt đối không muốn họ sống vui vẻ.

“Tại sao? Rốt cuộc là tại sao!?” An Tiểu Chi điên cuồng rống lên.

“Bởi vì trong người tôi có huyết của tổ tiên quỷ hút máu cổ xưa. Thân thể tôi sẽ tự động khép lại miệng vết thương và bài trừ chất độc.” Tả Minh Vũ cười lạnh nói.

An Tiểu Chi cúi đầu không lên tiếng. Trì Nham há miệng định hỏi An Tiểu Chi làm sao thì cô đột nhiên dùng tay trái tóm lấy Lan Kỳ cách mình gần nhất, ôm Lan Kỳ vào ngực, con dao đặt trên cổ Lan Kỳ.

“Cô muốn làm gì?” Khâu Tử Lộ hét to.

“Không được động đây! Ai dám động tôi sẽ giết cô ta!” An Tiểu Chi nói.

“Tiểu Chi, buông tay đi, đừng làm sai nữa!” Hàn Thanh Hương khóc khuyên nhủ. Đó dù sao cũng là bạn thân ngày xưa của nàng!

“Rốt cuộc cô muốn sao?” Nghiêm Học đã ngừng khóc, nghiêm túc mà lạnh lùng nhìn An Tiểu Chi.

“Nếu anh không muốn cô ta vì anh mà chết thì hãy chặt cánh tay mình, à, chân cũng được.” An Tiểu Chi dữ tợn nói.

“Không phải cô muốn giết tôi sao? Sao đột nhiên muốn chặt đứt tứ chi tôi?” Nghiêm Học lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì tôi đột nhiên phát hiện, để các người tàn tật sống cả đời dường như tàn nhẫn hơn, đúng không nào?” An Tiểu Chi ác độc nói.

“Cô cho rằng làm vậy sẽ chạy thoát được sao?” Đào Chân hỏi.

“Chạy? Tôi dám làm thì dám chịu, tôi không trốn. Chỉ cần thấy hai người đó đau khổ, dù chết tôi cũng cam lòng!” An Tiểu Chi nói tiếp. “Nghiêm Học, anh còn chưa ra tay ư? Anh muốn thấy Lan Kỳ chết vì mình sao?”

Nghiêm Học chậm rãi nâng tay lên, cầm con dao.

“Minh Vũ, nếu như em không còn cánh tay thì anh còn muốn em không?”

“A Học, đừng xúc động, để anh xử lý!” Tả Minh Vũ vội vàng ngăn cản.

Đang lúc Tả Minh Vũ định ra tay, Nghiêm Học định tự thương tàn mình thì Lan Kỳ đột nhiên mở miệng.

“Trong khoảng thời gian cùng các người, tôi thật rất vui vẻ, cảm ơn các người. An Tiểu Chi, theo tôi xuống địa ngục báo danh đi!”

Lan Kỳ nói xong cướp lấy dao của An Tiểu Chi dùng sức đâm vào bụng, xuyên qua thân thể mình đâm vào người An Tiểu Chi.

“Dừng tay!” Tả Minh Vũ không ngờ Lan Kỳ đột nhiên làm vậy.

“Lan Kỳ!” Hàn Thanh Hương bị thương hết to. “Đừng mà!”

Lan Kỳ mỉm cười nói.

“Mọi người, hẹn gặp lại.”

Máu chảy ra khỏi miệng cô, vết máu chỗ bụng nhiễm đỏ quần áo.

Mọi người ngơ ngác, khi kịp phản ứng lại thì chịu không nổi hét một tiếng.

Nhưng Lan Kỳ đã không thể nghe được nữa.

Cô mỉm cười, ngã xuống.

17. Chương 18

Chương thứ mười tám:

Lan Kỳ chết rồi.

An Tiểu Chi cũng đã chết.

Không ai ngờ hai người sẽ chết theo cách này.

Không ai ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Xác Lan Kỳ bị chôn cất. Mọi người cùng nhau làm bia mộ đầu gỗ đơn giản cho cô. Xác An Tiểu Chi thì bị Đào Chân giận dữ dùng đao chém máu thịt nhầy nhụa ném đi.

Nghiêm Học và Tả Minh Vũ nghiêm túc cảm ơn Lan Kỳ, thật sâu cúi chào.

Mọi người cũng cúi đầu, bi thương.

Cánh tay của Tả Minh Vũ sau mười phút thì mọc ra lại, nhưng bởi vì mất rất nhiều máu nên mặt vẫn tái nhợt.

“Minh Vũ, giúp em.” Nghiêm Học không đầu không đuôi nói.

“Em chắc chắn chưa?” Tả Minh Vũ hỏi là việc cậu biến dị.

“Ừ. Có thể không?” Nghiêm Học hỏi.

“Được, nhưng bây giờ anh cần bổ máu. Đợi tới thành thị tiếp theo, chỗ đó không cương thi thì anh giúp em.” Tả Minh Vũ cảm thấy chắc cơ thể Nghiêm Học đã thích ứng được rồi, đồng ý nói.

“Được.” Nghiêm Học siết chặt nắm tay.

“A Học, đây không phải lỗi của em.” Tả Minh Vũ dùng cánh tay còn lại nắm tay Nghiêm Học.

“Em hiểu, anh không cần an ủi, em biết nên làm sao.” Nghiêm Học nói.

Tả Minh Vũ gật đầu ôm vai Nghiêm Học, không nói gì nữa.

Sắp xếp xong xác của Lan Kỳ, còn lại bảy người đi hướng thành thị kế tiếp.

Trên đường đi.

Mọi người lần lượt đặt câu hỏi, bởi vì Nghiêm Học cũng tò mò nên Tả Minh Vũ đều đáp lại hết.

“Anh xem như là quỷ hút máu?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Ừ.” Tả Minh Vũ đáp.

“Lúc anh cứu A Học thì tốc độ đó có liên quan đến quỷ hút máu ư?” Đào Chân hỏi.

“Ừ.” Tả Minh Vũ đáp.

“Vậy anh có hút máu không?” Trì Nham hỏi.

“Hút.” Tả Minh Vũ đáp.

Mọi người (trừ Nghiêm Học ra) lùi về phía sau.

“Nhưng bình thường ăn cơm là có thể sinh hoạt bình thường, không cần hút máu, lúc thiếu máu mới hút.”

Mọi người trở lại chỗ cũ.

“Thế mới rồi anh chảy nhiều máu như vậy, bây giờ có thiếu máu không?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Thiếu.” Tả Minh Vũ đáp.

Mọi người (trừ Nghiêm Học) lại lần nữa lùi ra sau.

“Vậy anh có kiểm soát được không?” Khâu Tử Dạ hỏi vấn đề máu chốt.

“Có thể.” Tả Minh Vũ đáp.

Mọi người lại trở về chỗ cũ.

“Anh có sợ tội không?”

“Không sợ.”

“Sợ con muỗi hút máu anh không?”

“Không sợ.”

“Quỷ hút máu thật sự là do dơi hút máu biến thành?”

“Không phải.”

“Vậy anh sẽ biến thành dơi không?”

“Không.”

“Anh sợ thánh giá không?”

“Không sợ.”

“Tôi biết tôi biết rồi, quỷ hút máu sợ dùng đầu gỗ đâm vào trái tim đúng không?”

Lần này Tả Minh Vũ không đáp, chỉ hơi nhếch môi.

“Sao anh không lên tiếng? Sợ nhược điểm trí mạng bị lộ ra ngoài?”

Tả Minh Vũ tiếp tục nhếch môi.

Mọi người im lặng nhưng lòng khẳng định Tả Minh Vũ sợ bị đầu gỗ đâm vào tim.

Trong quá trình, Nghiêm Học không phát ra tiếng, bởi vì cậu đang cố gắng nhớ lời Tả Minh Vũ nói, để hiểu biết càng nhiều về ăn.

Tả Minh Vũ nói với họ là mình phải giúp Nghiêm Học biến dị, nhưng anh không nói làm cách nào. Việc lúc trước mỗi ngày để Nghiêm Học uống một giọt máu thích ứng anh cũng không nói ra, chỉ nói đến lúc đó cậu sẽ rất thống khổ, kêu họ đừng quấy rầy, không cần lo lắng.

Ba ngày sau, họ tới F thị.

Thẻ năm trăm vạn rút cuộc có đất dùng. Đào Chân thuê một gian phòng bốn phòng ngủ hai phòng khách. Không ở khách sạn là sợ lúc Nghiêm Học biến dị không tiện.

Hàn Thanh Hương hỏi Nghiêm Học biến dị thì cần chuẩn bị cái gì. Tả Minh Vũ không nói gì hết, chỉ lắc đầu. Đào Chân dĩ nhiên là tin tưởng năng lực của Tả Minh Vũ, nhưng anh em họ Khâu vẫn rất lo lắng. Tả Minh Vũ không còn cách nào khác, nói với mọi người chỉ cần Nghiêm Học uống máu mình là được, chẳng qua cần thời gian thích ứng, kêu họ đừng lo.

Dặn dò xong xuôi, Tả Minh Vũ nói.

“Tôi đi bổ máu.” Nói xong anh đi ra ngoài.

Sau khi Tả Minh Vũ bị thương, bởi vì thiếu máu mà thân thể hơi suy yếu, sắc mặt luôn tái nhợt không chút máu. Nghiêm Học không yên tâm để một mình anh ra ngoài, nhưng Tả Minh Vũ khẳng khái tự đi. Cậu không nói gì nữa, chỉ là Tả Minh Vũ đi ra ngoài chưa được mấy phút thì cậu đi ra ngoài ban công ngóng trông.

Sau khi Tả Minh Vũ ra khỏi cửa, mặt âm trầm hỏi một cô gái trong F thị có bệnh viện lớn nào có kèm kho máu. Cô gái thấy là anh đẹp trai thì hai mắt hình trái tim, đáp xong vẫn đề muốn xin số điện thoại, nhưng phát hiện anh đẹp trai mặt âm trầm bước nhanh đi mất. Tả Minh Vũ dựa theo chỉ dẫn của cô gái, tới vài bệnh viện bổ máu, lại đem vài túi cho Nghiêm Học phòng bị. Trong thành thị thiếu rất nhiều người. Có nhiều người biết việc biến dị đều ngồi máy bay đi ngoại quốc. Có một số không thể trốn chỉ đành tiếp tục ở trong thành nghe số trời. Biết là họa thì tránh không thoát, người trong thành đã nghĩ thông, sinh hoạt thoải mái vô cùng. Đương nhiên cũng có người đang giãy dụa sắp chết. Tả Minh Vũ bổ máu xong thuận đường khảo sát tuyến đường xong mới quay về.

Tả Minh Vũ trở lại thấy Nghiêm Học ở trên ban công kêu to tên mình, vẫy tay với mình. Anh nhìn xung quanh, không thấy ai hết, lắc người một cái leo lên ban công, ôm chặt Nghiêm Học, tặng một nụ hôn kiểu pháp. Hành động đột ngột khiến Nghiêm Học mặt đỏ như cà chua chín.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Có lẽ còn đau đớn hơn em tưởng tượng nhiều.”

“Chỉ cần có anh bên cạnh, em có gì phải sợ, có gì không chịu đựng được? Hãy để bão táp tới mạnh hơn chút đi!”

Hai người lại ngọt ngào thân thiết một lát, Tả Minh Vũ nắm tay Nghiêm Học quay vào trong.

“Có một tin tốt và một tin xấu, muốn nghe cái nào trước?” Tả Minh Vũ vừa vào cửa liền nói như vậy.

“Tin tốt đi.” Khâu Tử Dạ lên tiếng, mấy người khác không phản đối.

“Thành phố tiếp theo là G thị, giống như chỗ này, không bị ô nhiễm.” Tả Minh Vũ nói.

“Yeah!” Mọi người hoan hô.

“Còn tin xấu?” Khâu Tử Dạ cảm thấy không nên vui mừng quá sớm.

“Biên giới G thị cũng là núi hoang, chỗ K thị và G thị liền nhau cũng là núi hoang cho nên G thị mới không bị bệnh độc ô nhiễm. Nhưng qua G thị thì khắp nơi trong tầm mắt đều là bị bệnh độc xâm chiếm. Hơn nữa thành thị mặt sau chẳng những có cương thi còn có cả dị hình.” Tả Minh Vũ đáp.

“Dị hình?” Đào Chân khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, dị hình là tác phẩm thất bại của thể biến dị. Chính là thể thực nghiệm không biến dị thành công. Dị hình bị rót vào máu chủng tộc trên quý, bị rót vào máu nguyên tổ quý hút máu chỉ có mình tôi.” Tả Minh Vũ giải thích.

“Vì sao?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Bởi vì máu nguyên tổ rất quý giá, chỉ có vài giọt. Vài giọt này chỉ đủ ột thể thực nghiệm sử dụng, mà ghen của tôi là khớp nhất. Sau khi tôi thành công, vốn họ tưởng dùng tôi để có càng nhiều thể thực nghiệm biến dị, nhưng tôi chạy trốn, nên chỉ còn lại một mình tôi.” Tả Minh Vũ đáp.

Tri Nham há miệng muốn hỏi cái gì nhưng bị Nghiêm Học đánh gãy.

“Minh Vũ, khi nào thì bắt đầu?”

Nghiêm Học cắt đứt lời họ là vì không muốn Tả Minh Vũ nhắc lại chuyện quá khứ. Cậu không muốn khi mọi người nhìn Tả Minh Vũ như nhìn đồ vật gì đó, tuy cậu biết mình đó có lẽ là đã nghĩ quá nhiều.

“Ngày mai đi, hôm nay em nghỉ ngơi cho tốt, em cần có tinh thần và thể lực dồi dào mới được.”

“Tốt, mọi người đi nghỉ ngơi sớm đi. Minh Vũ, chúng ta về phòng.” Nghiêm Học kéo tay Tả Minh Vũ đi về phòng.

18. Chương 19

Chương thứ mười chín:

Sáng sớm ngày thứ hai, Tả Minh Vũ dặn dò mọi người.

“Lát nữa mặc kệ nghe thấy cái gì, nếu tôi không kêu các người thì không cho phép ai tiến vào!”

“Nghe anh nói vậy thật đáng sợ!” Hàn Thanh Hương nói.

“Không sao đâu, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Nghiêm Học tiếp lời. Tuy nói chắc chắn nhưng có thể cảm giác được cậu vẫn rất khẩn trương.

“Oa! A Học, cậu sẽ vĩnh viễn mười tám tuổi á!!” Đào Chân nói giỡn.

“Biến đi! Tôi đã hai mươi hai tuổi rồi!” Nghiêm Học bắt mồm bịu môi.

“Không phải đâu, cậu mới nhỏ hơn tôi một tuổi!” Đào Chân kinh ngạc, sau đó lại nói. “Nhưng lớn lên thật là búp bê!”

“Ông mới búp bê! Cả nhà ông đều búp bê!” Nghiêm Học tức giận rống.

Mọi người bị chọc tức cười, Nghiêm Học cũng thả lỏng hơn.

Đầu miệng vài câu, mọi người ra khỏi phòng hai người. Tả Minh Vũ từ tủ lạnh lấy ra túi máu, sắp bắt đầu.

“A Học, chuẩn bị xong chưa?”

Nghiêm Học gật đầu.

“Bắt đầu đi!”

Tả Minh Vũ cắn cổ tay mình, chỗ động mạch, đưa bàn tay dẫm máu tới trước mặt Nghiêm Học.

“A Học, uống hết mười ngụm, không thể thiếu.”

Nghiêm Học hai tay cầm tay Tả Minh Vũ, cúi đầu uống hớp lớn. Mùi máu đậm đặc khiến Nghiêm Học muốn nôn. Miễn cưỡng nhìn xuống buồn nôn, cậu uống hết mười hớp, thậm đêm, vừa uống đủ thì nhanh chóng nhả ra.

“A Học, thấy thế nào?”

“Minh Vũ, cảm giác thật lạ. Mới bắt đầu cảm thấy mùi máu tươi thật tởm, nhưng uống vài ngụm thì thấy nó ngon, giờ cảm giác thân thể nóng lên.”

“Ừm, nếu có cảm giác gì thì cứ nói ra, để anh biết.”

“Ừa.”

Lát sau.

“Minh Vũ, em cảm thấy mọi thứ biến rõ ràng hơn, thanh âm, mùi, tầm mắt... sao có thể như vậy?”

“Không sao, đây là hiện tượng bình thường, em không cần sợ, cũng đừng bài xích. Hãy thử cảm ứng, khống chế nó.”

“A! Minh Vũ, Minh Vũ, em đau quá! A a a a!”

“Đau ở đâu? A Học, em đau ở đâu?”

“Đầu... trái tim... thân thể... ở đâu cũng đau! Em đau khắp người! Minh Vũ... em cảm thấy máu không ngừng chạy loạn trong thân thể, đau quá...”

Tả Minh Vũ thấy thời cơ chín muồi, mở ra túi máu đưa tới bên miệng Nghiêm Học. Nghiêm Học nghe mùi lập tức tham lam uống, uống hết một túi cậu còn muốn nữa.

“Minh Vũ, không đủ... em muốn nữa... cho em... Minh Vũ...”

“A Học, không được. Em phải học cách khống chế.”

Nghiêm Học không học được, càng lúc càng nôn nóng, nổi điên đập phá đồ đạc, dùng thân thể va chạm, khóc la, làm bị thương thân thể mình. Tả Minh Vũ đau lòng nhưng không muốn dùng dây thừng cột cậu lại, chỉ ôm chặt cậu, không ngừng nói chuyện kêu gọi lý trí của cậu.

“A Học, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Nụ cười của em như ánh sáng, khiến anh thích rồi lại không dám tới gần.”

“A Học, em nói thích nhất ăn cơm anh làm, em còn nhớ không? Sau này mỗi ngày anh đều nấu cho em ăn.”

“A Học, em nói em không phải gay nhưng lại yêu anh, em có biết khi đó anh cảm động cỡ nào không?”

“A Học, khi em nói em nguyện ý biến dị cùng anh đi tiếp, em có biết anh kích động bao nhiêu không?”

“A Học, em nói...”

...

“A Học, em nói em phải bảo vệ anh, còn nhớ không?”

“Bảo... bảo vệ?” Nghiêm Học đột nhiên không vùng vẫy nữa, ngẩng đầu nhìn Tả Minh Vũ.

“Phải, bảo vệ. Em nói phải bảo vệ anh.” Tả Minh Vũ mỉm cười, nhẹ thả lỏng cánh tay giam cầm Nghiêm Học.

“Minh Vũ... anh là Minh Vũ... là người em muốn bảo vệ...” Nghiêm Học nâng tay lên sờ gò má Tả Minh Vũ.

“A Học, vì anh, hãy học khống chế năng lượng và dục vọng hút máu được không?”

“Được! Em phải bảo vệ anh!” Ký ức chớp mắt bị kéo trở lại, Nghiêm Học cố gắng khống chế chính mình.

Tả Minh Vũ hôn lên trán Nghiêm Học. Bởi vì Nghiêm Học mới biến dị nên chưa khống chế được năng lực, con mắt biến thành màu đỏ, cho khuôn mặt đáng yêu thêm ba phần quyến rũ. Tả Minh Vũ gọi Đào Chân, y lập tức đẩy cửa bước vào, bởi vì y luôn đứng chờ ngoài cửa.

“Đi mua cho A Học một đôi kính sát tròng đen.”

“Được!” Đào Chân không hỏi tại sao mắt Nghiêm Học biến đỏ, lên tiếng xong vội vàng đi mua.

Khi Đào Chân đẩy cửa vào thì Nghiêm Học nghe tiếng máu y chảy, cậu dựa theo cách Tả Minh Vũ dạy khống chế không xông tới xé rách cổ họng Đào Chân để hút máu. Cậu không muốn tổn thương bạn mình.

Đào Chân mua về kính sát tròng, Tả Minh Vũ giúp Nghiêm Học đeo lên mắt tới nửa tiếng, bởi vì là lần đầu tiên nên anh cứ đung phẩy con ngươi của cậu. Còn Nghiêm Học thì hay phát ra tiếng ư a mập mờ, khiến mấy người sốt ruột chờ ngoài cửa trán nổi gân xanh.

Đeo kính mắt xong hai người đi ra khỏi phòng, mọi người vội tiến lên hỏi đông hỏi tây.

Tả Minh Vũ hét to một tiếng.

“Lùi lại!”

Mọi người khó hiểu nhưng nghe lời giữ khoảng cách.

“Hiện nay A Học còn chưa ổn định, các người đừng tới gần. Bây giờ tôi mang A Học đi ra ngoài thích ứng mấy ngày, các người ở đây chờ, thuận tiện thả lỏng chút, sau này sẽ càng gian khổ hơn, không cần lo lắng cho A Học.” Tả Minh Vũ nói xong đã không thấy bóng dáng hai người.

Mấy người định mở miệng thì phát hiện không còn ai, bất đắc dĩ chỉ có thể thăm cầu nguyện hai người bình an, sớm trở về.

19. Chương 20 - 21

Chương thứ hai mươi:

Tả Minh Vũ mang Nghiêm Học đi tới rừng sâu, dạy cậu sử dụng năng lực ra sao, làm sao kiềm chế xúc động hút máu, còn chỉ dẫn kỹ càng vấn đề liên quan thân thể, nhưng anh không nói rõ cuộc họ có sợ đầu gối đâm vào tim hay không.

Hai người ở trong rừng qua bốn ngày, Nghiêm Học luôn luyện tập sử dụng năng lực. Cậu đã rất giỏi khoản di động trong chớp mắt, một số đặc tính khác thì đang từ từ thích ứng, nhưng cơ bản không thành vấn đề gì. Bây giờ thân thể cậu không đau nữa, cũng thích ứng cảm giác bị phóng đại ra, khống chế dự vọng với máu rất tốt.

Ngày thứ năm, buổi tối Tả Minh Vũ dẫn Nghiêm Học đi khu vui chơi. Bởi vì chỗ này có rất nhiều người, có thể xem coi Nghiêm Học khống chế máu như thế nào, thuận tiện thả lỏng chút. Tả Minh Vũ biết, Nghiêm Học từ nhỏ sống cùng bà nội sớm muốn đi khu vui chơi nhưng vẫn không có cơ hội, cho nên anh mới dẫn cậu tới đây.

Bởi vì không phải là kỳ nghỉ, ban đêm khu vui chơi không có nhiều người. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học chơi rất nhiều trò. Bởi vì là thể biến dị nên thần kinh căng thẳng của Nghiêm Học mở rộng gấp mấy lần, càng kích động hơn. Cả đêm Nghiêm Học đều vui vẻ ôm Tả Minh Vũ, cọ cọ hôn hôn.

Tả Minh Vũ cố gắng kiềm chế người nóng lên, mắt trợn trắng cầm nín, thăm nghĩ.

“Em có biết anh kiềm chế khôn khổ cỡ nào không hả?”

“Minh Vũ, chơi cũng đủ rồi, chúng ta đi vòng đu quay rồi về thôi.”

“Tốt!” Nghiêm Học thấy mắt Tả Minh Vũ dường như sáng lên, cẩn thận nhìn thì lại thấy chỉ bình thường, nên cho rằng mình nhìn lầm, không nghĩ nhiều.

Vòng đu quay chậm rãi bay lên, Tả Minh Vũ không thể kiềm chế được nữa hôn Nghiêm Học, tay bắt đầu sờ loạn.

Nghiêm Học vội ngăn anh lại.

“Minh Vũ, lát nữa là hạ xuống rồi, trở về hãy làm được không?”

“Anh chịu không nổi, em trước giúp anh giải quyết một lần được không?” Tả Minh Vũ hôn cổ Nghiêm Học, nói.

“Được rồi.” Nghiêm Học bất đắc dĩ nói.

Thoáng chốc trong buồng nhỏ tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề.

Chơi thỏa mãn hai người tay nắm tay trở về chỗ ở.

Vừa vào nhà gặp Đào Chân đang uống nước, y kích động đánh thức mọi người, Nghiêm Học muốn cản cũng không kịp.

Mọi người thấy Nghiêm Học hồi phục thì rất vui, kéo cậu hồi lung tung. Tả Minh Vũ ghen ôm Nghiêm Học đi vào phòng, ném cậu lên giường, quên cả đóng cửa. Chẳng mấy chốc sau, trong phòng truyền ra thanh âm mất hồn.

“A! Minh Vũ, anh nhẹ chút...”

“A Học, anh không cố ý, nhưng sao chặt dữ vậy?”

“Đau quá hà...”

“Tại khô quá... anh sẽ nhẹ hơn nữa.”

“Ừa!”

“Không được, A Học, quá khô...”

“Vậy anh dịu dàng chút đi!”

“Hai người đủ rồi! Lấy kính sát trùng thôi có cần nói mập mờ như vậy không!” Đào Chân thật sự chịu không nổi nữa, trán nổi đầy gân xanh đứng ngoài cửa rống to.

“Hử? Sao ý nghĩ của các người đen tối thế?” Nghiêm Học rất là ngây thơ nói.

Người bên ngoài cửa câm nín.

Lại cười đùa một lát, Nghiêm Học kéo Tả Minh Vũ đi ngủ, hai người cùng nhau tắm rửa.

Lúc tắm, Tả Minh Vũ giở trò với Nghiêm Học, lăn qua lăn lại hồi lâu mới tắm rửa xong. Vừa lau khô người ra khỏi phòng tắm thì Tả Minh Vũ đã đè Nghiêm Học lên giường.

“Minh Vũ, em mệt quá hà...”

“A Học, lâu rồi không làm... em không muốn sao?”

Nghiêm Học cắn răng, nói.

“Vậy anh mau lên đi, chỉ một lần!”

“Tốt!” Tả Minh Vũ nói xong bắt đầu chiến đấu.

Nhưng mà, Tả Minh Vũ nói không giữ lời, không biết muốn bao nhiêu lần, Nghiêm Học mệt sắp chết ngất xỉu anh mới chịu ngừng, giúp cậu tẩy rửa người, ôm cậu ngủ thiếp đi.

Lúc hai người nhắm mắt thì gần buổi chiều, đợi khi tỉnh lại thì đã là đêm khuya, Tả Minh Vũ mở mắt ra thấy Nghiêm Học đang nhìn chăm chăm trần nhà.

“A Học, sao không ngủ thêm chút nào, đang nghĩ cái gì?”

“Minh Vũ, em cảm thấy giống như đang nằm mơ, tất cả có phải là thật không?”

“Là thật, đều là sự thật.”

“Vậy sau này em có phải là có thể bảo vệ anh được không? Không cần khiến anh lo lắng nữa?”

“A Học, tuy em là đàn ông, cũng rất giỏi, nhưng trong mắt người yêu thì em vĩnh viễn là đối tượng cần được bảo vệ, giống như em muốn bảo vệ anh vậy, biết chưa? Được bảo vệ không có nghĩa là em yếu đuối, mà chứng minh em được yêu.”

“Ừm, Minh Vũ, em biết rồi, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

“Hi hi.”

“Hơn nữa đêm không ngủ suy nghĩ gì đâu không, em rất rảnh phải không?”

“Đúng vậy, em rảnh lắm, ngủ không được, hi hi.”

“Nếu em đã có tinh thần như vậy thì chúng ta làm đi.”

“Á? Ui chà, sao buồn ngủ quá ta, em muốn đi ngủ. Minh Vũ ngủ ngon!” Nghiêm Học vội nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Tốt thôi, em ngủ, anh làm!” Tả Minh Vũ nói xong xoay người đè Nghiêm Học, hôn lên môi cậu.

Chốc lát sau, trong phòng lại tràn đầy tiếng thở dốc nặng nề và tiếng rên rỉ.

Chương thứ hai mươi mốt:

Qua hơn một tuần, vết thương trên chân Trì Nham đã lành lặn. Nghiêm Học đã hoàn toàn thích ứng năng lực biến dị, phát huy sức mạnh cũng quen thuộc hơn. Chẳng qua bởi vì cậu uống máu của thể biến dị tiến hành biến dị, cho nên năng lực không mạnh bằng Tả Minh Vũ, hơn nữa không thể biến thành thể hoàn toàn như Tả Minh Vũ. Nghiêm Học đối với việc này rất là tiếc nuối, bởi vì nếu cậu cũng có thể biến thành thì sẽ biết thể hoàn toàn của Tả Minh Vũ là cái gì. Tả Minh Vũ nói trong người Nghiêm Học có ba loại máu của anh. Một loại là chính anh, một là máu của thủy tổ quỷ hút máu cổ xưa nhất, còn có một thì anh giữ bí mật. Nghiêm Học bởi vì uống máu trong người Tả Minh Vũ nên cơ thể cậu tương đương có bốn loại máu, huyết dịch càng không tinh thuần, vậy nên Nghiêm Học không cách nào biến thành thể hoàn toàn.

Bình an nghỉ ngơi tại K thị, bảy người bắt đầu đi tới một thành thị hòa bình khác, K thị.

G thị là một thành thị rất nhỏ, vì tiết kiệm thể lực nên mấy người quyết định mua xe thay đi bộ. Bởi vì tới G thị rồi thì không cần nữa, cũng không muốn khiến người khác chú ý, nên mua một chiếc xe van. Khâu Tử Dạ chủ động làm tài xế, đương nhiên Khâu Tử Lộ sẽ đi theo anh hai yêu quý ngồi ghế phụ lái. Mặt sau xe van là hai hàng ghế, Tả Minh Vũ và Nghiêm Học ngồi ở hàng thứ nhất. Đào Chân vốn muốn cùng Hàn Thanh Hương bồi dưỡng cảm tình, bắt buộc dĩ có thêm Trì Nham ngồi ở hàng thứ hai.

Kỹ thuật lái xe của Khâu Tử Dạ rất tốt, nửa đoạn đường sau tuy không tính bằng phẳng nhưng Khâu Tử Dạ thích hợp giảm tốc độ, trong xe không quá xóc nảy, người bên trong đều thấy buồn ngủ.

“Mọi người tỉnh lại đi.” Khâu Tử Dạ đánh thức mấy người mơ mơ màng màng.

“Sao vậy?” Đào Chân hỏi.

“Đã tới G thị, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Khâu Tử Dạ hỏi câu này nhìn hướng Tả Minh Vũ.

Tả Minh Vũ suy nghĩ một lát, nói.

“Chúng ta ở F thị trễ thời gian một chút, mặt sau chia nhau hành động đi.” Tả Minh Vũ nhìn lướt qua mọi người, mở miệng nói. “Hàn Thanh Hương và Trì Nham đi mua một ít đồ y tế, thực vật. Khâu Tử Dạ và Khâu Tử Lộ thêm đầy xăng cho xe, thuận tiện hỏi thăm có tin tức mới truyền tới đây không. Đào Chân, anh đi điều tra tình hình kho vũ khí và thủ vệ nơi này, thuận tiện xem xét có bao nhiêu thành thị bị bệnh độc tập kích. A Học, em cùng anh chờ Đào Chân trở về rồi lại hành động. Hai tiếng đồng hồ sau chúng ta tập hợp tại đây, ai có vấn đề gì không?”

“Không!” Đồng thanh đáp.

“Hành động!” Tả Minh Vũ hô.

“Yes, sir!” Lại đồng thanh đáp.

Tả Minh Vũ nhếch khóe môi.

“Cười gì thế?” Nghiêm Học mắt sắc lập tức hỏi.

“Không có gì, cảm giác làm trưởng quan không tệ.” Tả Minh Vũ trở lại mặt lạnh như tiền, đáp.

Mọi người mỉm cười nhưng lòng thầm nói.

“Anh ta cười hả? Sao mình không thấy ta?”

Hai tiếng đồng hồ sau.

“Báo cáo trưởng quan! Toàn viên đã tập hợp!” Đào Chân còn ghiền chơi đóng giả, mọi người tập thể im lặng.

“Trọng điểm!” Tả Minh Vũ nói.

“Tình huống nơi này không khác gì F thị, bị kẹp ở giữa, chạy không thoát, chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Nhưng rất nhiều người không chịu nổi áp lực này muốn chạy trốn, kết quả đều không trở về. Nhưng nghe một gia đình nói gần đây có tới một người, là từ thành thị khác trốn ra, dường như là S thị.” Khâu Tử Dạ nói.

“S? Biết tên là gì không? Hiện giờ người ở đâu?” Tả Minh Vũ hỏi.

“Mọi người đều gọi hắn là A Tứ, bây giờ còn ở tại G thị, cũng hỏi thăm chỗ ở rồi, tùy thời có thể đi qua, muốn đi sao?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“A Tứ? Là hắn ta ư?” Tả Minh Vũ suy tư.

“Ừm. Đào Chân, bên anh thì sao?” Tả Minh Vũ hỏi.

“Lấy S thị làm trung tâm, đa số thành thị đều bị bệnh độc xâm chiếm, phía xa coi như bình yên vô sự, cũng tăng mạnh nghiêm phòng canh gác. Thành thị gần đây chỉ có F, G thị là không bị ô nhiễm, đã tìm ra vị trí chính xác chỗ cất vũ khí và chủng loại số lượng, tôi có thể giải quyết vấn đề cạm bẫy, tùy thời hành động.” Đào Chân nói xong đắc ý nhướng mày.

“Tốt lắm, chúng ta trước tiên đi gặp A Tứ đi, Khâu Tử Dạ dẫn đường.” Tả Minh Vũ nói.

...

“Tứ ca! Thật là anh!” Tả Minh Vũ kêu lên.

Người bị gọi tứ ca, A Tứ ngoái đầu lại, thấy Tả Minh Vũ thì trên mặt lộ ra vui mừng và kích động.

“Tiểu Ngũ! Cậu là Tiểu Ngũ!”

“Đúng vậy, là tôi!”

“Tiểu Ngũ! Cậu thật sự là Tiểu Ngũ rồi! Tiểu Ngũ, sao cậu ở đây?”

“Câu này nên để tôi hỏi anh mới đúng.”

“Tôi trốn ra!”

“Chúng ta tìm chỗ nói kỹ hơn đi.”

“Tốt.”

A Tứ mang bảy người tới một gian phòng, rót nước trà cho họ, mới lại mở miệng.

“Tiểu Ngũ, rốt cuộc tôi tìm được cậu!”

“Hãy nói kỹ hơn đi.”

“Ừ. Từ sau khi cậu đi, tôi nghĩ hết cách đi tìm, nhưng mỗi lần đều bị bắt về. Tháng trước bởi vì bệnh độc nên Mr. D quá bận, không thời gian tự mình kiểm tra tình huống của chúng ta, vừa lúc người đưa cơm cho tôi là người mới, tôi gạt hắn nói máu có vấn đề, hắn bị hù sợ mở cửa vào xem tình huống, tôi đánh bất tỉnh hắn xong chạy ra ngoài.” A Tứ kể nhẹ nhàng nhưng Tả Minh Vũ biết gã ăn không ít khổ.

“Tứ ca, anh chịu khổ.” Tả Minh Vũ nắm tay gã.

A Tứ vỗ bàn tay Tả Minh Vũ nắm lấy tay mình, nói.

“Không có gì, tôi đã tìm ra cậu rồi thôi!”

“Khụ khụ!” Nghiêm Học nhìn tay hai người, khó chịu ho nhẹ một tiếng.

A Tứ thông minh đương nhiên phát hiện có gì lạ, nhưng gã không hiểu rõ sự việc nên không nghĩ nhiều, chỉ nói.

“Tiểu Ngũ, họ là bạn của cậu hả? Sao không giới thiệu cho tôi đi?”

“Coi kìa, tôi quên mất. Đây là Đào Chân, vị hôn thê của Đào Chân, Hàn Thanh Hương. Trì Nham. Hai anh em này anh cả là Khâu Tử Dạ, em trai là Khâu Tử Lộ. Đây là Nghiêm Học, người yêu của tôi. A Tứ cũng thấy rồi, là bình giảm di động.” Tả Minh Vũ cười khê nói.

“Người yêu? Chẳng phải hai người đều là đực à?”

“Đực...” Mọi người nín cười.

“Tứ ca, nam nam, cái gì là đực. Hai người đàn ông cũng có thể bên nhau.” Tả Minh Vũ đỏ mặt nói.

“Ồ...” A Tứ ngẫm nghĩ, nói. “Vậy tôi thích hẳn đực không?” A Tứ chỉ Khâu Tử Dạ, hỏi.

“Không đực! Anh ấy là của tôi!” Khâu Tử Lộ ôm Khâu Tử Dạ, lớn tiếng tuyên bố.

Mọi người mặt mũi nhìn hai anh em.

A Tứ nói:

“Không sao, chúng ta 3p!”

“Tứ ca, anh học đâu ra vậy!” Tả Minh Vũ bực mình.

“Hi hi...” A Tứ cười gượng.

“Vì sao anh ta kêu là A Tứ, kêu anh là Tiểu Ngũ? Có phải sau này em cũng phải kêu Tứ ca?” Nghiêm Học hỏi vấn đề không đâu vào đâu.

“Đương nhiên, Tứ ca của anh cũng là Tứ ca của em. Lúc bọn anh ở phòng nghiên cứu, Tứ ca đánh số là L3514, còn anh là L3515, khi đó bọn anh bị nhốt chung một chỗ, bởi vì không muốn tên trước kia nên kêu bằng danh hiệu.” Tả Minh Vũ đáp.

“Thì ra là vậy. A, Tứ ca, trên cánh tay anh là danh hiệu à? Thoạt trông rất đau...” Nghiêm Học chỉ vết sẹo L3514 trên cánh tay A Tứ, hỏi.

“Ừ, đúng rồi, danh hiệu chúng tôi đều ở đây.” A Tứ đáp.

“Minh Vũ, sao không thấy anh có. Đúng rồi, cái tên Minh Vũ là tên trước kia của anh?” Bé Nghiêm Học tò mò lại bắt đầu hành trình mười vạn câu hỏi vì sao.

“Sau khi anh ra khỏi phòng nghiên cứu thì tự đặt tên ình. Đúng rồi, tứ ca, anh cũng đặt tên ình đi!” Tả Minh Vũ không đáp lại vấn đề thứ nhất của Nghiêm Học.

Nghiêm Học nghe nói A Tứ cũng muốn đặt tên, lập tức quên vấn đề mã hóa.

“Tốt thôi, vậy tên tôi là Hữu Ấm Dực!” A Tứ không chút nghĩ ngợi nói.

Mọi người ngậy ra một chút mới hiểu, Tả Minh Vũ – Hữu Ấm Dực, đối lập thật hoàn chỉnh!

“Không phải kêu anh đối câu đối!” Tả Minh Vũ vô lực, sao Tứ ca vẫn là tính tình như vậy.

“Hi hi, nói giỡn thôi, gọi Tả Niệm đi. Tiểu Ngũ, nếu tôi chết thì cậu phải vĩnh viễn nhớ tới tôi nha!”

“Anh nói gì vậy! Anh sẽ không chết!”

“Tôi nói nếu thôi mà, đồng ý đi!”

“Ai, tôi và A Học sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ Tứ ca.”

“Ừm, Tứ ca vĩnh viễn là người anh tốt của bọn em!” Nghiêm Học bổ sung.

“Đương nhiên, hai người cũng vĩnh viễn là em trai tôi thương nhất.”

“Các người thật ớn lạnh quá!” Khâu Tử Lộ chọc nói.

Khâu Tử Lộ không nói thì thôi, nói ra liền khiến mọi người nhớ tới tuyên ngôn độc chiếm anh trai của cậu, thầm nói.

“Lộ rồi hen, xem bộ dạng còn không nói thẳng? Cho rằng chúng ta không biết chắc?”

Mọi người nhìn hai anh em, chờ đáp án.

20. Chương 22

Chương thứ hai mươi hai: Ngoại truyện A Tứ và Tiểu Ngũ

Một ngày nào đó của một trăm ba mươi năm trước.

“Vào đi!” Một cảnh vệ hung tợn đẩy một đứa bé vào trong lồng, khóa cửa lại xong xoay người đi, bỏ qua tiếng trẻ nít khóc lóc.

“Đừng khóc, có khóc thì họ cũng sẽ không thả nhóc!” Trong lồng một cậu bé lớn hơn chút nói.

“Tại sao họ bắt tôi?”

“Vì họ cần lấy nhóc làm thí nghiệm.”

“Thí nghiệm là cái gì?”

“Một việc rất tàn nhẫn, khiến người thống khổ không muốn sống.”

“Thống khổ không muốn sống?”

“Nghĩa là đau muốn chết mà không chết được, nhóc ngốc thật.”

“Thế... thế anh là ai?”

“Giống như nhóc, bị bắt làm thí nghiệm.”

“Anh không sợ hả?”

“Sợ, nhưng vô dụng, khóc không giải quyết được vấn đề, chỉ khiến đám người xấu đó cười nhạo và khinh thường!”

“Anh chảy máu!” Cậu bé phát hiện cánh tay đối phương có một mảnh vết thương rách toác da.

“Không sao...”

Lại qua vài ngày, cậu trai lớn tuổi hơn mỗi ngày bị người mang đi, mỗi khi trở về toàn thân đầy vết thương, cái cũ chồng chất cái mới. Nhưng cậu trai chưa bao giờ khóc, rất lạc quan, ngược lại còn hay an ủi cậu bé. Cậu bé rất phục cậu trai, thầm quyết tâm phải kiên cường như anh trai này.

Lại qua vài ngày, có ba người mặc áo khoác trắng đến. Trong đó hai người bưng một cái chậu than đang nóng cháy, chậu than bỏ vào mấy cái thanh sắt hình dạng khác nhau.

Một người áo trắng sai hai người kia dẫn cậu bé ra. Cậu trai trong lồng sắt vừa thấy liền biết họ định làm gì. Bởi vì mình đã chịu đựng loại thống khổ này cho nên không muốn cậu bé cũng bị. Khi hai người áo trắng bắt cậu bé thì cậu trai cắn chặt tay một người áo trắng. Tay người kia bị cắn chảy máu, đau đến hét lên, sau đó mạnh tát cậu trai hai bạt tai, khiến cậu trai lão đảo té xuống suýt ngất. Sau đó người áo trắng cùng tên đồng bọn kéo cậu bé ra ngoài, đóng cửa lại, khóa lồng sắt. Cậu trai choáng váng mở mắt ra, thấy cậu bé bị lôi ra ngoài, lập tức bò dậy, đôi tay túm lồng sắt hết to.

“Các người thả nhóc ra! Muốn đánh thì hãy đánh tôi nè! Thả nhóc ra!”

“Thằng nhóc kia, cầm miệng lại, còn ồn nữa giết mày bây giờ!” Một người áo trắng nói.

“Anh, em không sao, em không sợ!” Cậu bé sợ người áo trắng đánh ca ca, vội lên tiếng.

“Đè chặt nó!” Một người áo trắng ra lệnh.

Hai người kia một ấn người và chân cậu bé, một người khác ấn tay và chân cậu. Tên còn lại túm lấy cánh tay trái của cậu bé, cầm một thanh sắt hình chữ “L”, cậu bé sợ đến cắn chặt môi dưới.

Người đàn ông dứt khoát ấn thanh sắt nóng đỏ vào cánh tay cậu bé, phát ra tiếng “xèo xèo” và mùi da thịt bị đốt trọi. Cậu bé đau đến hét to một tiếng, ngất xỉu. Người đàn ông không thèm để ý cậu, dùng nước lạnh tạt tỉnh cậu bé, sau đó cầm lên thanh sắt hình số “3”. Cậu bé vì đau đớn và sợ hãi mà cả người run run, nhưng cậu không hề xin tha. Cậu bé muốn kiên cường, không muốn khóc, nhưng không thể kiềm chế nước mắt òn òn chảy ra. Mùi da thịt cháy khét không ngừng bay vào mũi cậu bé, cánh tay không ngừng bị các thanh sắt nóng ấn xuống. Cậu bé mấy lần bị đau ngất xỉu đều bị người áo trắng dùng nước lạnh tạt tỉnh lại. Cứ như thế, cánh tay cậu bé bị ấn ký hiệu “L3515”. Bây giờ cậu mới biết ngày đầu tiên gặp cậu trai, vì sao cánh tay cậu ta bị như vậy. Bởi vì cậu ta cũng giống như mình.

Cậu bé bị hành hạ nửa chết nửa sống, bị ném vào cái lồng to.

“Anh, em vô dụng, rốt cuộc em vẫn khóc.”

“Không đâu, em rất dũng cảm, thật sự.”

Từ nay về sau, cậu bé nhốt kín mình, không còn cười nữa. Dưới khuôn mặt âm trầm là trái tim rướm máu.

Mười lăm năm sau.

“Tứ ca, tôi thực nghiệm thành công rồi! Hơn nữa Mr. D không biết tôi có thể biến thành thể hoàn toàn không bị khống chế. Tôi có thể biến thành thể hoàn toàn chạy đi!”

“Tốt quá, Tiểu Ngũ! Rốt cuộc đợi đến ngày này!”

“Tứ ca, sau khi tôi ra ngoài sẽ tìm cách trở về cứu anh!”

“Không! Tiểu Ngũ, cậu nghe tôi nói, sau khi ra ngoài đừng trở về nữa!”

“Tứ ca! Tại sao chứ? Không lẽ anh còn muốn ở lại đây ư?”

“Tiểu Ngũ, thực nghiệm của Tứ ca chỉ kém một bước cuối cùng là thành công. Bây giờ cậu đã bắt tử nhưng Tứ ca vẫn sẽ chết. Đợi Tứ ca thực nghiệm thành công rồi sẽ đi ra tìm cậu, đến khi đó hai anh em ta lại cùng nhau!”

“Thật hả?”

“Khi nào Tứ ca lừa cậu?”

“Được rồi!”

Cho nên Tiểu Ngũ thành công trốn đi.

Mười lăm năm sau, Tứ ca vẫn không tìm anh. Anh vi phạm lời hứa năm đó, lén lén vào phòng thí nghiệm A-11, mới biết được Tứ ca chạy đi. Anh không biết vì sao tứ ca không tìm mình, nhưng tin tưởng chắc chắn Tứ ca có lý do riêng. Chỉ cần biết gã thành công chạy đi, không có việc gì là tốt rồi.

Tiểu Ngũ rời khỏi phòng thí nghiệm.

Tiểu Ngũ rời đi chốc lát thì L3514 bị bắt trở lại phòng thí nghiệm A-11.

21. Chương 23

Chương thứ hai mươi ba:

“Các người thật ớn lạnh quá!” Khâu Tử Lộ chộc nói.

Khâu Tử Lộ không nói thì thôi, nói ra liền khiến mọi người nhớ tới tuyên ngôn độc chiếm anh trai của cậu, thầm nói.

“Lộ rồi hen, xem bộ dạng còn không nói thẳng? Cho rằng chúng ta không biết chắc?”

Mọi người nhìn hai anh em, chờ đáp án.

Khâu Tử Lộ luôn hoạt bát nay đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào.

Võn Nghiêm Học định nói “đừng ép bọn họ”, ai ngờ Khâu Tử Dạ mở miệng.

“Chúng tôi là anh em, anh em ruột, nhưng chúng tôi yêu nhau. Chúng tôi biết như vậy là trái đạo đức, là loạn luân, nhưng chúng tôi vẫn không thể không yêu đối phương.”

“Tại sao lúc trước không nói?”

“Sợ các người không chịu hiểu cho. Ban đầu quyết định cùng các người đi, trừ tìm ra cách giải quyết, kỳ thật cũng là vì trong các người cũng có một đôi. Xin lỗi.”

“Xin lỗi làm gì, thật ra chúng tôi đã sớm nhìn thấy rồi.”

“Đúng rồi, rõ ràng như vậy sao không nhìn ra được!”

“Sao có thể? Chúng tôi đối xử như anh em, đâu có làm gì thân mật quá mức?”

“Ánh mắt các người nhìn đối phương rất đặc biệt.”

“Thì ra là thế.”

“Còn sống phải có con mắt phát hiện gian tình chứ!”

“Được rồi, hai người đừng thấy ngại gì hết, chúng tôi đã sớm nhìn ra mà không lên tiếng là vì muốn chờ các người tự mình nói. Tình yêu không có gì sai, chúng tôi có hô hào tự do yêu nhau mà ha?”

“Đúng thế đúng thế! Thật sự! Anh em yêu nhau nha! Quá kích động!”

“Ừ ừ! Thật sự là anh em yêu nhau nha! Thanh Hương, mau lấy khăn giấy cho anh, sắp chảy máu mũi rồi!”

“?” Khâu Tử Dạ và Khâu Tử Lộ rất khó hiểu đôi vợ chồng làm cái gì thế.

Nghiêm Học vỗ vai hai anh em, nói.

“Thế giới của hủ không phải chúng ta hiểu được.”

Mọi người cùng cười.

Khâu Tử Dạ và Khâu Tử Lộ rất cảm động vì mọi người thông cảm cho.

“Các người ai là công ai là thụ?” Hàn Thanh Hương hỏi.

Nghiêm Học và Tả Minh Vũ nghe tới đây thì cũng nhìn hai người.

“Tôi là công đó!” Khâu Tử Lộ kiêu ngạo nói. Khâu Tử Dạ đỏ mặt liếc cậu.

“Aaaaa! Niên hạ! Chịu không nổi! Kích động quá! Làm sao đây trời!” Đào Chân khoa trương hét to.

“Minh Vũ! Tử Lộ nhưng lại là công! Không công bình! Em cũng muốn phản công!” Nghiêm Học kháng nghị.

“Ồ? Được thôi. Anh ủng hộ em phản công.” Tả Minh Vũ không mặn không nhạt nói.

Nghiêm Học lập tức nhớ tới chuyện phản công trước kia, đỏ mặt không nói gì.

Mọi người khó hiểu.

Bởi vì gặp Tả Niệm (A Tứ), mọi người quyết định nghỉ một ngày rồi đi tiếp, để Tả Minh Vũ có thể cùng gã ôn chuyện.

Buổi tối, Tả Minh Vũ kéo Nghiêm Học đi lên đỉnh tòa nhà.

“A Học, chúng ta đi tắm trăng!”

“Tắm trăng á?”

“Ừ, anh đi kêu A Tứ.”

Cho nên ba người nửa đêm lên nóc nhà, nằm trên sân thượng nhìn trăng tròn. Nghiêm Học không biết rõ việc trước kia của họ, cho nên không nói xen vào, chỉ lấp lóe con mắt to tròn tò mò nghe.

“Tứ ca, xin lỗi.”

“Làm sao vậy?”

“Trước kia tôi có đi tìm anh, nghe nói anh đã trốn, không biết anh bị bắt trở lại nên không đi cứu anh, xin lỗi.”

“Nói gì ngốc vậy, đâu phải lỗi của cậu.”

“Tứ ca, nói thật đi, có phải thân thể anh xảy ra tình trạng gì không?”

“Không có việc gì.”

“Đừng gạt tôi, mùi máu của anh có chút lạ.”

“Hiện giờ tôi là người, chỉ là thân thể tốt hơn người thường một chút, sống lâu hơn chút, nhưng sẽ chết.”

“Cái gì!?” Tả Minh Vũ ngồi dậy.

Tả Niệm ẩn vai Tả Minh Vũ ý bảo anh nằm xuống.

“Cậu đừng kích động, hãy nghe tôi nói.” Tả Niệm nhìn Tả Minh Vũ lại nằm xuống mới mở miệng. “Vì đi ra kiếm cậu, tôi chạy trốn không chỉ một lần, nhưng Mr. D luôn tìm ra được tôi. Bởi vì tôi là thể song huyết, khác với thể tam huyết như cậu, không thể thoát khỏi khống chế. Cho nên tôi luôn bị bắt trở về. Mỗi lần bị bắt về thì hần sẽ hành hạ tôi gấp đôi, nhưng tôi vẫn cứ trốn. Hần bị chọc giận, chích một loại thuốc khiến năng lực quý hút máu thoái hóa. Bởi vì máu của tôi không phải là máu thủy tổ, đổi lại là cậu thì sẽ không có hiệu quả. Hần nhốt tôi lại, chuyện sau đó thì hôm nay tôi đã nói cho cậu nghe rồi.”

Tả Minh Vũ không lên tiếng. Tả Niệm biết anh đang tự trách, lại nói.

“Tiểu Ngũ, không liên quan đến cậu, cậu đừng tự trách mình. Tôi sớm chán sống lâu như vậy. Nếu không phải vì lo lắng cậu thì đã sớm dùng đầu gỗ đâm vào tim mình. Nguyên vọng duy nhất của tôi là lại nhìn thấy cậu, xem cậu sống có tốt không. Bây giờ gặp cậu, thấy cậu hạnh phúc như vậy thì tôi đã thỏa mãn rồi. Bây giờ tôi mới hai mươi lăm tuổi, tối đa có thể sống hơn trăm tuổi, quý trọng ngày sau này là được.

“Tứ ca, tôi giúp A Học biến dị, tôi...”

“Tiểu Ngũ, tôi không muốn lại biến thành bất tử nữa. Tôi biết cậu khó chịu nhưng Tiểu Ngũ à, cậu hãy để Tứ ca ích kỷ một phen có được không?”

Tả Minh Vũ im lặng một lúc sau gật đầu.

“Tiểu Ngũ ngoan, cậu vĩnh viễn là em trai yêu quý của tôi.”

Lại trò chuyện một lát, không khí không u sầu như vậy nữa. Con người luôn phải nhìn về phía trước.

“Tứ ca, thể hoàn toàn của Minh Vũ rốt cuộc là cái gì vậy? Anh ấy không chịu cho em biết!”

“Em còn chưa thấy qua? Đáng yêu lắm đó!”

“Đáng yêu? Oa, em thích, là cái gì?”

“Bí mật!”

“Tứ ca, sao anh cũng như vậy chứ!”

“Ha ha!”

Không bao lâu sau, ba người trở về phòng nghỉ ngơi. Tả Minh Vũ quay về phòng kéo Nghiêm Học lên giường nằm, vùi đầu vào ngực cậu. Cậu ôm anh không tiếng động an ủi. Bởi vì cậu biết hiện giờ Tả Minh Vũ cần không phải lời khuyên, mà là nơi nương tựa ấm áp.

Tả Niệm nhìn cửa phòng Tả Minh Vũ và Nghiêm Học đóng chặt, khẽ thở dài, thầm nói:

“Tiểu Ngũ, hãy tha thứ cho tôi muốn có một vị trí nhỏ trong lòng cậu, để tôi tùy hứng một lần này đi.”

Sáng sớm hôm sau, mọi người chuẩn bị lên đường.

“Tứ ca! Anh phải ở lại đây!” Không ngờ người phản đối lại là Nghiêm Học.

“Tứ ca, A Học nói đúng, anh không dễ dàng đi ra làm sao có thể trở về chứ?” Tả Minh Vũ cũng nói.

“Sao chứ? Tôi biến trở về nhân loại thì xem thường năng lực của tôi phải không?” Tả Niệm nói.

“Tứ ca, sao anh lại nghĩ vậy!” Nghiêm Học bĩu môi.

“Tiểu Ngũ, A Học, tôi biết các người lo lắng cho tôi. Tôi sẽ bảo vệ mình thật tốt, đừng để tôi thấy mình rất vô dụng, có được không?” Tả Niệm nói.

“A! Thôi vậy. Tứ ca, anh đi cùng đi. Đào Chân, lấy vũ khí ra, mọi người phân chia.” Tả Minh Vũ thỏa hiệp.

“Tốt tốt!” Đào Chân chạy vào nhà.

“Vũ khí gì?” Mọi người khó hiểu.

“Ngày hôm qua nửa đêm chúng tôi đi kho vũ khí “mượn”. Tiểu Chân lợi hại lắm nha! Dem mấy tia hồng ngoại cảnh báo cái gì khiến cho không phản ứng, ngay cả cửa có hệ thống an toàn kiểm tra toàn cầu cũng bị dễ dàng mở ra!” Nghiêm Học biểu tình kích động nói.

“Đó là được nhiên! Nhớ lúc trước ở trong đội tôi nổi danh là đội trưởng “ba nhất!” Đào Chân ôm súng ra khỏi nhà nghe Nghiêm Học khen ngợi, cái đuôi sắp vểnh lên.

“Ba nhất? Có ý gì?” Khâu Tử Lộ tò mò hỏi.

“Trẻ tuổi nhất, đẹp trai nhất, có năng lực nhất!” Đào Chân kiêu ngạo ưỡn ngực.

“Có phải mắt họ bị hoa không?” Tả Niệm nói.

“Không hề! Sao Tứ ca nói vậy chứ! Sao anh cũng chọc tôi!” Đào Chân vô lực.

Mọi người đều cười. Ổn ào xong mọi người chia nhau đao, súng, viên đạn, chuẩn bị xuất phát đi K thị. Theo tình báo của Tả Niệm thì ở K thị không chỉ có cương thi thôi.

25/2

22. Chương 24

Chương thứ hai mươi bốn:

Đã tới K thị.

“Thì ra Tả Tứ ca nói không chỉ có cương thi là ý này.” Đào Chân nói.

“Tứ ca nói đây mới là cấp thấp, đến I thị còn có cao cấp hơn.” Nghiêm Học nói.

“Tôi không mong chờ chút nào.” Hàn Thanh Hương lên tiếng.

“Tôi nghĩ G thị không có việc gì là nhờ phúc của mấy thứ này đi.” Khâu Tử Dạ nói.

Trong tầm mắt mọi người, thành thị từng phần hoa đã không còn, chỉ có những cây cối cao lớn chọc trời. K thị thoạt nhìn tựa như rừng cây âm u, mà rừng cây không đơn giản chỉ là rừng, nó còn sống.

“Đi thôi, mọi người cẩn thận chút, lúc tôi đi ra thì không lớn như vậy, nên tôi không chắc bên trong sẽ xuất hiện cái gì.” Tả Niệm nói.

Mọi người bản năng nuốt nước miếng đi vào rừng cây. Rừng cây rậm rạp che ánh nắng ầm ập bên ngoài. Hơi thở lạnh lẽo khiến người không rét mà run. Mọi người bản năng đi gần nhau hơn. Đào Chân bảo vệ Hàn Thanh Hương, Tả Minh Vũ nắm tay Nghiêm Học.

“Dạ, anh có sợ không?” Khâu Tử Lộ hỏi.

Nếu mọi người đã biết quan hệ của họ thì dĩ nhiên xưng hô trở lại trước kia.

“Không sợ, em có sợ không?”

“Cũng không.” Hai người nhìn nhau cười.

Tả Niệm thấy bọn họ có đôi có cặp, cười nói với Trì Nham.

“Cậu xem họ ngọt ngào thân thiết như vậy, không bằng chúng ta cũng cặp đi?”

Trì Nham lùi một bước giữ khoảng cách với Tả Niệm, không nói tiếng nào.

Tả Niệm bĩu môi nói.

“Thật không thú vị!”

“A! Các người xem!” Hàn Thanh Hương hét to chỉ hướng một chỗ.

Mọi người theo ngón tay Hàn Thanh Hương nhìn sang, thì ra nàng đang chỉ một đóa hoa cực kỳ to lớn. Người ta phải ngẩng đầu mới nhìn tới đóa hoa, từng mảnh lá cây lớn cỡ con người. Hoa màu hồng rực, có năm cánh, cánh hoa hướng ra ngoài như giọt nước. Tuy ở trong rừng âm u nhưng màu hồng đáng yêu tựa như tỏa ánh sáng tươi mới.

“Oa! Đây là hoa gì vậy! Lớn như thế!” Khâu Tử Lộ cảm thán.

“Thật xinh đẹp! Thanh Hương, cặp mắt em thật tốt, anh còn chưa phát hiện cứ tưởng là cây chứ!” Đào Chân khen nịnh.

“Không... không phải... em... em mới thấy... Nó... ăn thịt người!” Hàn Thanh Hương bị hù lấp bắp nói.

“Ăn thịt người? Hoa ăn thịt người hả?” Nghiêm Học hỏi.

“Chỗ này có xảy ra chuyện gì cũng không kỳ lạ, mọi người cẩn thận chút!” Tả Niệm nhắc nhở.

Mọi người lên tiếng chuẩn bị đi tiếp, nhưng phát hiện dường như đóa hoa là lạ.

“Nó... Nó... có phải nó nhúc nhích không?” Đào Chân hỏi.

“Ừ, tôi cũng thấy!”

“Còn đứng đó làm gì! Chạy mau!” Tả Niệm hét to một tiếng, mọi người vất giò chạy tới trước.

Vốn hoa ăn thịt người hành động cẩn thận nhưng giờ nó cử động lớn hơn, đóa hoa tách ra một lỗ hổng lớn ngay chính giữa, lộ răng nhanh sắc bén.

“Yêu quái! Cứu mạng! Như Lai Phật Tổ! Quan Âm Bồ Tát! Tôn Ngộ Không!” Nghiêm Học hét to.

“A Học, cậu là quỷ hút máu không sợ cả cương thi mà sợ hoa ăn thịt người hả? Với lại thần tiên tới chắc chắn trước tiên diệt cậu.” Đào Chân vừa chạy vừa nói.

“Biến đi! Tôi chỉ là tùy tiện hét chứ bộ!”

“Cậu sợ hoa làm gì, chỉ là lớn chút, biết ăn người thôi mà!”

“Tôi bị mẫn cảm phần hoa!”

“Tiểu Ngũ, cậu không nói cho A Học biến dị rồi thì máu và thân thể sẽ cải tạo lại, không đối với mấy thứ này có phản ứng hóa học sao?”

“Quên!”

“Sao anh không nói sớm!”

“Đã nói là quên!”

“Đền đi!”

“Buổi tối ngủ với em!”

“...”

“Oành!” một tiếng, hoa biển dị không cần được người mà găm trúng thân cây. Cây thô to gãy làm đôi ngã hướng Nghiêm Học. Nghiêm Học lắc mình trốn tới bên cạnh Tả Minh Vũ.

“Tả Tứ ca, chúng ta... chúng ta... chỉ có thể... chỉ có thể trốn à? Tôi thấy... thể lực mọi người... hình như... hình như có hạn...” Khâu Tử Dạ thở hồng hộc nói.

“Còn có thể đánh!” Tả Niệm đáp. Tuy không phải thể biến dị nhưng thể lực của gã tốt hơn người bình thường gấp mấy lần.

“Có thể... đánh thắng sao?” Đào Chân hỏi.

“Đối với Tiểu Ngũ và A Học là chuyện nhỏ!” Tả Niệm đáp.

“VẬY... vì sao... không đánh?” Trì Nham hỏi.

“Tôi đâu biết!” Tả Niệm trả lời ngây thơ vô số tội.

“!”

“Tứ ca, anh dẫn bọn họ đi trước. A Học, đến luyện tập thực chiến với anh!” Nói xong hai người lóe lên đứng trên cánh hoa biển dị. Hoa biển dị dùng sức lắc muốn đem họ rơi vào miệng mình.

“A Học, nhanh!”

“Biết!”

Chỉ thấy Nghiêm Học lắc người quay về chỗ cũ, động tác nhanh đến dường như chưa tiếng rời đi. Nhưng tiếng “Oành! Oành! Oành!” và răng nanh rơi xuống chứng minh cậu thật sự động.

Hoa biển dị bị đánh gãy răng thống khổ vặn vẹo. Đất và đá trên mặt đất bị lật tung ra. Hoa biển dị lại vặn vẹo một hồi thì héo tàn.

“Xem ra nhược điểm thật sự là răng. Đi thôi, A Học!” Tả Minh Vũ nói xong hai người phát hiện mấy người kia còn chưa đi.

“Ừa? Sao các người còn ở đây? Tôi biết rồi! Có phải là lo lắng cho tôi và Minh Vũ không? Các người thật tốt!” Nghiêm Học cảm động mắt ướt nước, vui mừng chớp chớp mắt.

“Khụ khụ...” Khâu Tử Dạ lúng túng ho khan.

“A Học, cái đó... Ngại quá, là các người động tác quá nhanh, chúng tôi chưa kịp chạy...” Đào Chân ngượng ngùng giải thích.

“Chân Chân... anh nói thật đúng quá!” Khâu Tử Lộ và Tả Niệm ở một bên nín cười, Trì Nham mặt không biểu tình.

“A... ha ha, ha ha ha.” Nghiêm Học cười gượng.

“Đi thôi.” Tả Minh Vũ kéo Nghiêm Học mở đường.

Mới đi khoảng mười phút, Tả Minh Vũ và Nghiêm Học dẫn đầu cùng dừng bước, ngẩng đầu lên, mọi người cũng ngừng theo. Họ ngẩng đầu nhìn, vừa xem liền hít ngụm khí lạnh. Trước mặt hoa biển dị mệnh mông vô bờ đang lắc lư.

“Làm sao đây?” Hàn Thanh Hương hỏi.

Tả Minh Vũ suy nghĩ giây lát, nói.

“A Học và tôi mở đường, các người chờ ở đây, xem hoa trong tầm mắt đều khô thì hãy đi tiếp.”

“Tôi đi cùng các người.” Tả Niệm nói.

“Tôi cũng đi!” Đào Chân lên tiếng.

“Không được, hoa cao như vậy các người không lên nổi.” Tả Minh Vũ phản đối.

“Nhưng thân thể A Học... không sao chứ?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“A Học đã có thể không chế.” Tả Minh Vũ đáp, mọi người đều nhìn Nghiêm Học.

Nghiêm Học tinh nghịch chớp mắt, nói.

“Không thành vấn đề!”

Mọi người không nói chuyện, chỉ nhìn Tả Niệm, dù sao gã cũng là trưởng bối.

Tả Niệm cười nói.

“Đi thôi, cẩn thận chút.”

Gia trưởng không phản đối thì mọi người chỉ có thể nghe lời, dặn dò hai người phải cẩn thận này kia.

Giết một đóa hoa chỉ cần vài giây, nhưng hoa quá nhiều. Thêm vào hai người bình thường không uống máu, ăn thực vật không mới mẻ, không thể sử dụng nhiều năng lực. Hơn nữa Nghiêm Học mới biến dị không lâu, giết hơn một nửa thì có chút cổ sức. Tả Minh Vũ để Nghiêm Học nghỉ ngơi chút. Cậu không chịu, anh đành không ngừng tăng tốc độ. Nghiêm Học chỉ thấy toàn thân đau sắp tan ra, đầu cũng đau như sắp nứt, sự vật trước mắt bắt đầu hơi mơ hồ nhưng cậu cắn răng chịu đựng.

Lại qua khoảng hai mươi phút rốt cuộc giết ra một con đường. Mọi người chạy tới. Nghiêm Học thấy tất cả bình an thì thở phào một hơi, hôn mê bất tỉnh.

Tả Minh Vũ vội đỡ cậu, cắn rách mạch máu đút cho Nghiêm Học vài ngụm máu.

Trên mặt Nghiêm Học chậm rãi trôi lên sắc hồng, Tả Minh Vũ thở ra, giải thích với mọi người.

“A Học chỉ là mệt quá.”

Trong lòng mọi người tràn ngập áy náy.

Tả Minh Vũ đau lòng muốn chết. Ngược lại Nghiêm Học cảm thấy không sao cả, còn vui vẻ vì mình đã giúp ích. Như thế càng khiến mọi người áy náy hơn.

23. Chương 25

Chương thứ hai mươi lăm:

Nghiêm Học nghỉ ngơi một lát cảm thấy đỡ hơn nhiều, mọi người tiếp tục tiến lên. Nhưng không có hoa thì còn có sâu. Đang đi thì Tả Minh Vũ đưa tay ngăn lại mọi người.

“Sao vậy?” Khâu Tử Dạ hỏi.

Tả Minh Vũ phẩy tay, ý bảo mọi người dừng lên tiếng. Nghiêm Học nghiêng tai lắng nghe. Mọi người yên tĩnh nghe nhưng không nghe thấy gì hết.

“Tiếng vỗ cánh?” Nghiêm Học hỏi.

“Ừm, đại khái cách một trăm mét, nhưng xem tốc độ thì khoảng hai mươi phút sẽ đến.” Tả Minh Vũ bổ sung.

“Là cái gì?” Trì Nham hỏi.

“Ông mặt.” Nghiêm Học nói. “Tôi cảm giác là nó.”

“Ừ, rất giống.” Tả Minh Vũ nói.

“Có bao nhiêu?” Tả Niệm hỏi ra vấn đề mấu chốt.

“Không ít hơn năm vạn con.” Nghiêm Học nói.

“Hơn nữa chắc thể tích không nhỏ.” Tả Minh Vũ bổ sung.

“Vậy chúng ta nên làm sao đây?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Đem súng đổi thành đao, mục tiêu di động quá nhanh, không dễ đánh trúng.” Tả Minh Vũ ngẫm nghĩ, nói tiếp. “Kiếm một ít thanh gỗ làm đuốc, nhanh chút đi, không còn nhiều thời gian!”

“A Học, Tứ ca, hai người chờ tại đây, tôi đi xem coi.” Tả Minh Vũ nói xong thì đã biến mất bóng dáng.

Tuy Nghiêm Học lo lắng cho anh nhưng không rảnh rỗi, chỉ có thể vừa kiếm gỗ vừa xem xung quanh coi anh đã về chưa. Mười mấy phút sau Tả Minh Vũ quay lại. Thì ra anh đi G thị mua vải và xăng, còn có bột lửa. Mọi người làm mười sáu cây đuốc, một người hai cây. Vừa đốt lên chỉ thấy có tiếng “Ong ong”, thanh âm dần lan rộng. Phía xa một mảnh đen vàng rậm rạp khiến người nhìn buồn nôn.

“Một con to cỡ bàn tay! Con ong mật này ăn gì lớn lên vậy trời!” Đào Chân buồn nôn hét.

“Tới rồi!” Tả Niệm hô to nhắc nhở mọi người.

Ong mật ồa lên, tám người vung vẩy cây đuốc nhưng ong mật nhiều kinh khủng.

“Mọi người tản ra, cố gắng dẫn đi ít ong mật, còn lại để tôi giải quyết! Nửa tiếng sau tập hợp tại chỗ!” Tả Minh Vũ hét.

“Em ở lại với anh!” Nghiêm Học nói.

“Được, em cẩn thận, nếu chịu đựng không nổi thì phải nói ra!” Tả Minh Vũ dặn dò.

“Biết!”

Mấy người còn lại đều tản ra chạy đi, ong mật theo sau. Tả Minh Vũ và Nghiêm Học tắt lửa khiến đám ong mật đuổi theo mình, dẫn dắt đa số con ong. Tả Minh Vũ rút ra hai thanh đao, quăng một nửa vải lên thanh đao, tưới xăng, đốt lên.

“A Học, cầm lấy!”

“Hay quá!”

Hai người dựa lưng vào nhau múa đao. Con ong bị đốt chết và chém chết nhiều vô số kể. Hai người đã mệt muốn chết. Nửa tiếng sau, mọi người đứng hẹn trở lại. Chỉ là trừ Tả Minh Vũ, Nghiêm Học cùng Tả Niệm ra, còn lại đều bị con ong chích, mỗi người mặt sưng thũng đỏ au như cái bọ to.

“Tôi đã kiểm tra, không có độc, nhưng chúng ta không có thuốc trị muỗi côn trùng chích.” Tả Niệm nói.

Tả Minh Vũ thở dài, nói.

“Tứ ca, anh chăm sóc bọn họ một chút, tôi và A Học đi mua thuốc.”

“Muốn bổ máu?” Tả Niệm hỏi.

“Ừ, tôi và A Học hao phí quá nhiều thể lực. Chắc đi chuyến này thời gian hơi lâu.” Tả Minh Vũ đáp.

“Được rồi, đi đi.” Tả Niệm nói.

Hai người đi mua thuốc, bổ máu, khi trở về thì tinh thần sáng sủa, còn mang thực vật mới mẽ ọi người. Sáu người ăn như chết đói.

“Trời tối đường không dễ đi, tối nay ở lại đây thay phiên gác đêm.” Tả Minh Vũ nói.

Mọi người gật đầu. Tả Minh Vũ là người thứ nhất, Nghiêm Học thứ hai, Đào Chân thứ ba. Tuy rằng thay nhau gác đêm nhưng không đánh thức ai, anh cùng Nghiêm Học tắm trăng trò chuyện.

“Minh Vũ.”

“Ừ?”

“Sao em cảm thấy càng tắm trắng càng sáng khoái hơn nhỉ?”

Tả Minh Vũ hôn trán cậu, không đáp lời.

“A Học.”

“Gi?”

“Hối hận không?”

“Chúng ta khó khăn lắm mới đi tới bước này, anh còn hỏi mấy chuyện đó làm gì?”

“Anh sợ. Anh sợ em rời khỏi anh, sợ em sẽ chết, cho nên mới... cảm giác bất tử thật không tốt, là anh quá ích kỷ.”

“Nói gì vậy, là em chọn bất tử, là em chọn cùng anh một chỗ. Nếu hiện tại đã bất tử thì cũng không cần sợ chết nữa.”

“Anh sợ Mr. D sẽ có âm mưu gì đó, dù sao đã hơn một trăm năm.”

“Nếu em chết thì anh sẽ đi cùng em chứ?”

“Ừ.”

“Vậy anh còn sợ cái gì?”

“Đúng vậy.” Tả Minh Vũ hôn môi Nghiêm Học.

Cậu ấn đầu anh để nụ hôn càng sâu thêm.

“Mr. D cũng là quỷ hút máu à?”

“Không. Tên của hắn là Douflamingo, là vu sư. Vu sư có thể khống chế quỷ hút máu nhưng không thể khống chế chúng ta. Bởi vì trên thực chất chúng ta không thuộc về quỷ hút máu. Mr. D là máu lai, không phải vu sư thuần huyết, cho nên vu thuật rất yếu, nhưng phối hợp với thuốc của hắn thì rất khó đối phó.”

“Vu sư cũng là bất tử sao?”

“Đúng cũng không đúng.”

“Nói là người thì...”

“Họ sẽ bất tử nhưng điều kiện là không bị người giết.”

“Ý là hắn giống như người thường, bị thương thì sẽ chết, không bị thương thì sẽ bất diệt?”

“Đúng.”

“Vậy hắn am hiểu vu thuật gì?”

“Ảo thuật.”

“Minh Vũ, lại nói cho em biết một chút đi, em nghĩ mình sẽ có cách. Nhưng cần biết kỹ càng hơn.”

“A Học, em thật sự ngày càng thông minh.”

“Bởi vì đây là việc anh phải giải quyết, liên quan đến tương lai của chúng ta. Hơn nữa cái này cần có mọi người phối hợp, cũng không biết có hiệu quả hay không, huống chi...” Những lời còn lại của Nghiêm Học bị Tả Minh Vũ chặn trong miệng.

Châm dứt nụ hôn.

“A Học, ông xã khen thì em cứ thoải mái nhận đi.”

Nghiêm Học đổ mặt gật đầu.

“A Học, có muốn thử dã chiến không?”

Nghiêm Học đỏ mặt lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh sẽ nói hết những gì mình biết cho em, cũng để Tứ ca kể hết những điều anh ta biết, nếu em nghĩ ra cách thì chúng ta sẽ mở hội, mọi người cùng bàn bạc. Anh tin tưởng ở em.”

“Ừ.” Nghiêm Học mặt đỏ ửng.

“A Học.”

“Ừ?”

“Đến đây.”

“Không muốn!”

“Đừng có sờ...”

“Ngừng tay...”

“Không mà... ừ...”

“A Học, ra là em muốn thế này, vậy anh không ngại vất vả lại đến một lần.”

“Đi chết đi...”

“Ừ... hừ... ô.. a.. a...”

“Các người thật là không nghĩ cho mấy người chưa ngủ như chúng ta mà!” Mọi người ngủ không sâu nghe tiếng tỉnh lại đành tiếp tục giả bộ ngủ.

Khâu Tử Lộ nhướn mày với Khâu Tử Dạ, ý bảo___Dạ, chúng ta cũng thử xem.

Khâu Tử Dạ trừng Khâu Tử Lộ, ý là___không muốn! Nếu làm thì tự mình làm đi!

Khâu Tử Lộ bĩu môi___Hừ, nhỏ mọn.

Khâu Tử Dạ nhắm mắt giả bộ ngủ, thầm nghĩ___Nhiều người như vậy không biết ngượng, huống chi tôi còn ở bên dưới!

24. Chương 26 - 27

Chương thứ hai mươi sáu:

Sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục chạy đi

“Ồ ồ, A Học, hăng hái dữ ta.” Đào Chân cười gian bảo.

“Hử? Ông cũng có tinh thần lắm chứ.” Nghiêm Học không rõ có ý gì.

“Chúng tôi đâu giống cậu, cậu mệt mỗi cả đêm mà!!!” Tả Niệm cũng chọc Nghiêm Học.

“Không phải, không phải, mệt là Minh Vũ mới đúng. Tiểu công đều rất mệt, tôi hiểu lắm.” Khâu Tử Lộ cũng giúp vui, bị Khâu Tử Dạ hung tợn liếc xéo.

“Ồ!!!” Mọi người đồng thanh.

Nghiêm Học và Khâu Tử Dạ mặt đỏ đến có thể luộc trứng.

Trên đường khắp nơi là “yêu quái”. Đào Chân nói chơi thế này còn kích thích hơn. Rốt cuộc xuyên qua rừng cây âm u, lại trông thấy ánh mặt trời. Nhưng chưa kịp hưởng thụ ánh nắng ấm áp thì mọi người đã bị bao vây.

“Oa! Thật nhớ quá đi!” Đào Chân hét to, trong giọng nói có hưng phấn.

“Hi! Lâu không gặp!” Khâu Tử Lộ còn vẫy tay với chúng.

“Các người có thể dừng biến thái như vậy không!?” Hàn Thanh Hương thật tình chịu không nổi, có ai vui vẻ trò chuyện với một đám cương thi thối rửa chứ.

Không sai, bao vây họ chính là cương thi, loại cao cấp.

Cương thi sẽ không nói chuyện nhưng có thể phát ra tiếng “ùng ục”, tựa như đói bụng vậy. Chúng từ xa chạy nhanh lại, tốc độ rất mau, bộ dáng cũng rất đáng sợ, hay nói chính xác hơn là buồn nôn. Đa số đều lỏa lồ, có một ít trên người giắt mảnh vải rách tung tóe, có một ít lộ ra xương. Rất nhiều cương thi mục rữa không còn hình dạng, thậm chí không còn cả nội tạng. Nhưng chúng vẫn cảm nhận được mùi thịt tươi mới và cảm giác đói khát không thể khống chế.

“Các anh em, lên đi!” Đào Chân nói xong lên đạn, chính xác bắn bể đầu sau đó là xương sống của mục tiêu.

Từng con cương thi phun chất dịch buồn nôn, nước mủ vàng từ trên người không ngừng nhỏ giọt. Bụng mọi người co thắt muốn ói.

“Mới mấy ngày không gặp, sao biến ngày càng ghê tởm vậy?” Tả Niệm nói.

“Tứ ca, trước kia anh từng gặp?” Nghiêm Học hỏi, vừa nói vừa giết một con đánh lén Tả Niệm.

“Cậu bé ngốc, Tứ ca là từ chỗ này đến G thị!” Tả Niệm cười nói.

“A! Đúng rồi!” Nghiêm Học đỏ mặt nói.

Đang nói chuyện thì một con cương thi còn nửa cái lưỡi đánh hướng lưng Nghiêm Học, Đào Chân múa hai đao giúp cậu giải quyết.

“Nghiêm Học, đừng cứ lo nói chuyện, cẩn thận sau lưng.” Đào Chân nhắc nhở.

“Ừ ờ!” Nghiêm Học vội nghiêm túc lên.

“Tại sao mấy con cương thi này sợ Minh Vũ mà không sợ cậu?” Đào Chân hỏi.

“Bởi vì máu của tôi không thuần như Minh Vũ!” Nghiêm Học nói.

“Sao nhiều vậy chứ? Một đồng. Dạ, chúng ta tiếp tục phối hợp không?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Tốt.” Khâu Tử Dạ vui vẻ đồng ý.

Thế là hai người lại chơi đánh tiếp sức.

“Thật oai quá! Tiểu Ngũ, sao cậu và em dâu không chơi như vậy?” Tả Niệm hỏi Tả Minh Vũ.

“Không phải em dâu!” Nghiêm Học đỏ mặt giấy chết.

“A Học, cậu không phải em dâu thì là cái gì?” Tả Niệm hỏi.

“Tôi... tôi... tôi... tôi không chơi với mấy người nữa!” Nghiêm Học đỏ mặt đi hướng khác đánh.

“Ha ha ha ha ha!!!!” Mọi người cười không khép miệng.

Cương thi một đồng lại một đồng đến, mọi người đánh bắt đầu thấy mệt, may là cương thi sắp bị diệt xong hết, chỉ còn lại hơn ba mươi con. Mọi người thở phào một hơi, nhưng ngay lúc này chỉ nghe Trì Nham hét to một tiếng.

“A!”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, Trì Nham ngồi trên mặt đất ôm ngực, một cương thi xông tới cắn đầu gã. Nghiêm Học lắc mình một cái giải quyết cương thi gần người Trì Nham, mấy người khác cũng tăng tốc độ xử lý cương thi bên cạnh mình, chạy vội qua xem.

Trước ngực Trì Nham từ phía trên bên phải kéo xuống phía dưới bên trái miệng vết thương dài hai mươi lăm centimet, máu nhiễm đỏ áo. Tả Minh Vũ xé rách đồ Trì Nham, vết thương rất sâu, thịt đỏ lòi cả ra ngoài. Miệng vết thương có màu hơi vàng. Tả Minh Vũ dùng ngón trỏ chấm máu đặt ở mũi người, đứng dậy.

“Thế nào?” Nghiêm Học vội hỏi.

Tả Minh Vũ lắc đầu, nói.

“Lây.”

“A! Sao có thể như vậy!?” Khâu Tử Lộ lạ lên.

“Có cách cứu không?” Khâu Tử Dạ hỏi.

Tả Minh Vũ lắc đầu.

“A Học, không phải cậu có thể trừ độc sao? Cho Trì Nham uống không được hả?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“Tôi uống là máu của thể biến dị, cho nên máu của tôi không thể cho người khác dùng nữa.” Nghiêm Học nói.

“Máu của anh cũng không được?” Đào Chân hỏi Tả Minh Vũ.

Tả Minh Vũ lắc đầu. Bởi vì năm đó trước khi biến dị Nghiêm Học, mỗi ngày anh để cậu uống một giọt thích ứng. Nhưng Trì Nham bị thương, một giọt không có tác dụng gì, còn uống trực tiếp sẽ khiến gã chịu không được năng lượng quá lớn mà tự nổ.

Mọi người nhìn Tả Minh Vũ lắc đầu thì luống cuống.

Tả Minh Vũ ngẫm nghĩ, định nói “Trước giúp Trì Nham ổn định lại, tới phòng nghiên cứu chắc có thuốc giải”. Nhưng không đợi Tả Minh Vũ mở miệng, chỉ thấy Trì Nham vốn ngồi trên đất thở hồng hộc đột nhiên đứng lên. Gã chịu đựng vết thương đau đớn, nhanh chóng tới gần Nghiêm Học đứng cạnh đang cố gắng nghĩ cách, dùng đầu gối chĩa vào ngực Nghiêm Học. Mũi đầu gối bị vót nhọn, xem liền biết gã đã chuẩn bị từ trước.

“A Học!”

“Không được cử động!”

“Anh muốn làm gì!?”

“Tả Minh Vũ, máu của anh có thể trừ độc đúng không?”

“Tôi không thể đưa anh uống.”

Trì Nham dùng đầu gối ấn ngực Nghiêm Học chuyển sang mạnh đâm vào đùi cậu!

“A!” Nghiêm Học đau đớn hét thảm.

“A Học!” Tả Minh Vũ kinh sợ hét to.

“Anh không đưa tôi uống thì sẽ hành hạ chết cậu ta!” Ánh mắt Trì Nham tràn ngập tàn nhẫn.

“Tại sao... phải... phải làm vậy...” Nghiêm Học nhin đau hỏi.

“Tôi vốn chính là người như vậy!”

“Không! Anh không phải! Trước kia khi An Tiểu Chi nói xấu bọn họ thì anh luôn sẵn sàng chuyển đề tài!” Khâu Tử Lộ hét to.

“Các người nội loạn thì sao bảo vệ tôi bị thương được? Làm công nhân viên chức, tùy cơ ứng biến và nhìn sắc mặt người ta, tôi biết rõ nên làm như thế nào!” Trì Nham cười lạnh nói.

“Anh...”

“Biết tại sao chân tôi bị thương không?”

Mọi người nhìn gã, gã nói tiếp.

“Tôi và bạn thân bị cương thi đuổi theo, thấy cương thi sắp đuổi kịp thì tôi đá hấn về phía cương thi. Ai ngờ hấn ôm chân tôi không chịu thả, móng tay cào rách một miếng thịt chân tôi, sau đó tôi chém đứt tay hấn mới trốn được.”

Mọi người không thể tin nhìn gã, không biết nên nói cái gì.

Trước ngực lại đau đớn, Trì Nham dùng gậy gỗ dí sát vào người Nghiêm Học. Cậu đau đến mặt tái nhợt, mồ hôi chảy từng giọt.

“Trì Nham, máu...” Không đợi Nghiêm Học nói hết lời thì bị Tả Minh Vũ đánh gãy.

“Tôi để anh uống!”

Tả Minh Vũ nhaoáng người lên đi tới bên cạnh Trì Nham, cắn rách mạch máu cổ tay. Trì Nham lập tức uống từng hớp, chừng vài hớp sau thì đẩy Nghiêm Học tới trước. Tả Minh Vũ vội đưa tay muốn ôm nhưng ai ngờ Trì Nham dùng gậy gỗ nhanh chóng đâm vào tim Tả Minh Vũ!

Mặt Tả Minh Vũ chậm rãi biến thành xám trắng, trên mặt nổi gân xanh, ngã ra sau, tay anh vươn hướng Nghiêm Học.

“Không!” Nghiêm Học khàn giọng hét.

Chương thứ hai mươi bảy:

Nghiêm Học ôm thi thể Tả Minh Vũ, không khóc, không la, không nói lời nào, chỉ yên tĩnh nhìn.

“Gì... gì thế này...” Trì Nham kinh sợ hét to.

Chỉ thấy trên người Trì Nham bắt đầu nổi bọt đỏ, tựa như dung nham. Đầu tiên là tay, người, chân, mặt. Gã cảm giác có một loại lực lượng va đập lung tung trong thân thể. Gã không thể khống chế lực lượng đó. Lực lượng cường đại đập nội tạng gã lắc lự, máu đều đảo ngược. Đột nhiên.

“Bùm!” một tiếng, thân thể Trì Nham nổ tung, mảnh vụn thịt khắp nơi.

Nghiêm Học ôm Tả Minh Vũ tới một gốc cây.

“Minh Vũ, anh đi rồi thì em biết làm sao đây?”

“Minh Vũ, em vì vĩnh viễn sống cùng anh đã biến thành như vậy, giờ anh đi rồi thì em còn sống có ý nghĩa gì?”

“Minh Vũ, anh tỉnh lại có được hay không, không có anh em thật sự không thể tiếp tục sống.”

“Minh Vũ, anh lại mở mắt ra nhìn em được không?”

“Minh Vũ, anh dậy đi mà, nhìn em, lại kêu em A Học.”

“Minh Vũ, em sẽ không phản đối anh gọi bà xã nữa, anh đứng dậy được không?”

“Bà... bà xã...”

“A! Xác chết sống dậy! Ủa? Minh Vũ? Anh không chết còn hù em! Em đánh chết anh! Anh có biết nếu còn không tỉnh thì chút nữa em tự sát rồi không, hu hu...” Nghiêm Học rất cuộc khóc.

“Khụ khụ... bà... bà xã... rút... rút thanh gươm... ra... a... em... Nhẹ chút... muốn... muốn mưu sát... chồng...”

“Hu hu...”

“Bà xã đừng khóc...”

“Hu hu...”

“Bà xã, anh sai rồi...”

“Hu hu...”

“Bà xã, anh nói thật cái này...”

“Hu hu... tốt!” Ngừng bật.

“...”

“Em quên rồi sao? Trong người chúng ta còn có một loại máu.”

“Em nhớ, rốt cuộc là cái gì?”

“Bí mật...”

“Hu hu...”

“Rồi rồi, anh nói, là máu người sói.”

“Người sói hả?”

“Đúng thế, tử dịch của quỷ hút máu. Bởi vì có máu của người sói nên cách hại quỷ hút máu không có tác dụng với chúng ta, nhưng thân thể vẫn sẽ bị thương, cho nên phải mất thời gian dài anh mới sống lại. Lúc này là chết giả, may mắn em không vội chôn anh.”

“Cút đi. Quỷ hút máu sợ người sói? Đó không phải là truyền thuyết sao?”

“Đương nhiên không phải, là thật sự.”

“Vậy thể hoàn toàn của anh là sói?”

“Ừm...” Coi như đi.

“Đó chẳng phải rất oai sao? Đáng yêu chỗ nào?”

Tả Minh Vũ cười cười, ý nghĩa không rõ.

Khâu Tử Lộ đột nhiên đi tới trước mặt hai người, ngồi xổm xuống, vươn tay đưa tới trước mặt Tả Minh Vũ.

“Anh làm gì thế?” Tả Minh Vũ khó hiểu.

“Chẳng phải anh bị thương cần bổ huyết à? Chỗ này không có sẵn mà anh yếu ớt như vậy chắc không quay lại G thị được. Anh trước uống chút đi, đừng uống nhiều quá.” Khâu Tử Lộ sợ sệt quay đầu đi.

“Tôi không thèm.” Tả Minh Vũ cũng quay đầu, vành tai đỏ ửng.

“Minh Vũ, đừng có ngượng. Ha ha, Tử Lộ đừng để bụng nha, Minh Vũ đang ngượng thôi!”

“Ngượng cái đầu ông! Im miệng!”

“U! Ồ! Ồ!”

“Đào Chân, có tin tôi cần chết ông không?”

“Thẹn quá thành giận kìa!”

“A! Tôi sai rồi!”

“Đã muộn!”

“Minh Vũ, chờ cho em miếng nha!”

“A Học đáng chết, còn bỏ đá xuống giếng!”

Nghiêm Học rất vui vì Tả Minh Vũ ngày càng có nhiều cảm xúc nhân tính hóa, cậu rất vừa lòng, rất hạnh phúc.

...

Kịch siêu siêu ngắn:

“Tác giả! Cút ra đây cho tôi!” Tả Minh Vũ tức giận.

“Cái kia... tôi không có đây...” Phạn.

“Giả bộ cái gì! Nói đi, vì sao viết tôi nào tàn như vậy!?” Tả Minh Vũ quát.

“Thì cậu luôn nào tàn thôi!” Phạn.

“!” Tả Minh Vũ bùng nổ.

“Không không phải... ý tôi là cậu thật ngây thơ... chân chất...” Phạm nhanh chóng co rụt.

“Ngây thơ á? Cười chết người! Anh ta là dê đại vương thì có! Nhưng tôi cảm thấy Minh Vũ nào tàn rất đáng yêu, tôi thích!” Nghiêm Học nói.

“Cái gì? Anh là dê đại vương?” Tả Minh Vũ nói.

“Không... không có...” Nghiêm Học lắp bắp.

“Vậy anh phải để em nhìn xem cái gì gọi là dê thật sự!” Tả Minh Vũ nhào tới.

“Tình tiết đầu phải thế này! Tác giả cứu mạng!” Nghiêm Học hét.

Tả Minh Vũ giận dữ trừng.

“Cái kia... bây giờ là thời gian tư nhân, hai người cứ tiếp tục...” Phạm.

“A... ư!” Nghiêm Học hét thảm (?) kéo dài một ngày một đêm.

25. Chương 28 - 29

Chương thứ hai mươi tám:

Tả Minh Vũ đối với hành vi của Trì Nham rất là tức giận và phẫn nộ. Vốn anh tưởng mọi người cùng quay về G thị, sau đó mình và Nghiêm Học cùng đi sở nghiên cứu A-11, nhưng hành vi của Trì Nham khiến anh từ bỏ suy nghĩ này. Anh biết, còn lại mấy người đều thật sự coi họ là bạn bè, nhưng anh sợ hãi. Tuy Nghiêm Học sẽ không chết nhưng anh vẫn sợ. Anh bất đắc dĩ sống một trăm ba mươi năm, cuối cùng mới tìm ra người mình muốn sống trọn đời, đây là lỗi tại ai? Ai cũng không sai.

Tả Minh Vũ cần phải nghỉ ngơi bổ máu, Nghiêm Học cùng anh trở lại G thị. Bởi vì họ phải đưa Hàn Thanh Hương về G thị, đương nhiên nàng nhất quyết không đồng ý. Nhưng bảy người dựa theo tình báo làm ra mấy kế hoạch, nếu Hàn Thanh Hương tham gia sẽ gặp nguy hiểm, mà năng lực tự bảo vệ của nàng quá yếu, sẽ khiến Đào Chân phân tâm. Sau này Hàn Thanh Hương suy nghĩ, cũng được thôi, cho nên nàng không bướng bỉnh nữa. Bất đắc dĩ chỉ có thể lưu luyến chia tay mọi người. Đào Chân đương nhiên cũng không nỡ để Hàn Thanh Hương rời đi, dù sao mình đi một chuyến này không biết có thể trở về nữa không. Nhưng y cũng yên tâm, ít nhất Hàn Thanh Hương an toàn.

Trước khi chia tay, Đào Chân đưa thẻ tín dụng cho nàng, nói.

“Nếu tôi không trở về thì quên tôi đi, sống cho tốt.”

Nói xong y quay đầu đi, không nhìn nàng nữa. Y sợ mình hối hận, sợ mình luyến tiếc.

Trước khi đi, nàng nói:

“Em sẽ ở G thị chờ anh về, mãi mãi. Anh không về thì em vẫn cứ chờ, chờ đến chết.”

Cho nên nàng đi rồi.

Họ tiếp tục tiến lên, con đường phía trước rất gần rồi lại rất xa.

Vào đêm, sáu người mệt mỏi cả ngày vừa định nghỉ ngơi.

“Ai đó? Đi ra!” Tả Minh Vũ sắc mặt âm trầm nói.

Mọi người giật mình. Chỉ thấy Tả Minh Vũ và Nghiêm Học nhìn chằm chằm một khoảnh rừng cây.

“Ô, mũi vẫn thính như vậy.” Trong rừng thò ra một cái đầu, ngay sau đó đi ra một người. Nếu bỏ qua cánh tay nhỏ xíu của gã. Chỉ thấy tay trái người này khắc danh hiệu “L7451”, trên cổ tay là hai “lưỡi liềm” tựa như bộ ngựa, có lông tơ xem rất buồn nôn.

“L7451?” Tả Minh Vũ khước miệng co rút.

“7451? Tức chết ta?” Khước miệng Nghiêm Học cũng giật giật.

“Ha ha ha ha... tên hay thật!” Tả Niệm cũng cười.

“L3515! Ta tới tìm người báo thù!” L7451 hét to.

Mọi người nhìn Tả Minh Vũ, anh không lên tiếng.

“Thế nào? Sợ rồi?” L7451 nói tiếp. “Sợ cũng vô dụng, hôm nay ta nhất định phải giết người!”

“A?” Tả Minh Vũ hỏi.

“?” L7451 khó hiểu.

“Ta hỏi người là ai.”

“L3515!”

“Người là ai?”

“Người dám giả bộ mất trí nhớ?”

“Ta không mất trí nhớ, chỉ là không nhớ người.”

“Người không nhớ ta!? Ta hận người hơn một trăm năm! Nhưng người không nhớ ta?”

“Tôi nói, “Tức chết ta” kia, rốt cuộc là có chuyện gì?” Đào Chân hỏi.

“Không phải tức chết ta, là L7451!”

“Đây không phải trọng điểm.” Nghiêm Học nói.

“Hắn cướp máu thủy tổ quỷ hút máu của ta. Vốn ta là thể biến dị nhưng sau này quyết định đưa cho hắn dùng!”

“Vậy bây giờ chẳng phải... Người cũng biến dị rồi sao?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“Đương nhiên!” L7451 đắc ý nâng tay lên khoe “lưỡi liềm”, nói. “Người xem! Đẹp chứ! Thật có tính nghệ thuật!!”

Mọi người câm nín, thầm nói: “Tức chết ta” này sao nào tàn thế nhỉ?”

“Cái kia của người là gì? Cần gạt nước kính cửa xe?” Khâu Tử Lộ hỏi, mọi người nín cười.

“Cần gạt nước là cái gì?” L7451 khó hiểu. Từ nhỏ gã ở trong phòng thí nghiệm lớn lên, nào biết cần gạt nước là cái gì.

“Một thứ rất là đẹp!” Khâu Tử Lộ cười.

“Đúng thế! Ta cũng thấy rất đẹp!” L7451 kiêu ngạo nói.

Vai mọi người run run, nín cười sắp tắt thở.

“Các người khen ta cũng vô dụng, ta vẫn muốn giết các người!” L7451 nói.

“Tại sao?” Đào Chân hỏi.

“Bởi vì không thể làm trái mệnh lệnh của Mr. D.”

“Vậy ta chỉ còn cách giết người.” Tả Minh Vũ nói.

“Tới đây!” L7451 nói rồi tấn công tới.

Tả Minh Vũ không né tránh, nâng đao lên, đâm vào bụng L7451.

L7451 ngã trên mặt đất thì ào.

“Luôn... rất hăm mộ người... có thể chạy ra... Ngoài... không bị khống chế... bây giờ... rút cuộc... ta đã... ta đã... tự do... L3515... trở về đi... đừng... quay lại nữa... Mr. D muốn... muốn...”

Tay Tả Minh Vũ vói vào trong miệng vết thương ở bụng L7451. Gã đau đến không nói tiếp được. Chỉ thấy Tả Minh Vũ từ trong người gã móc ra một cái túi đầm máu, dùng sức ném hướng phía xa. Chỉ nghe một tiếng “bùm!” thật lớn, thì ra bên trong chứa bom.

“Ta đã lấy ra máy khống chế, người đi đi.”

L7451 chớp mắt, nói:

“Tại sao cứu ta?”

Tả Minh Vũ không nói.

“Tại sao người còn trở về? Người có biết Douflamingo chính là muốn dụ người trở về!”

“Hắn muốn làm cái gì?” Nghiêm Học hỏi.

“Hắn muốn giết L3515, dùng máu máu đó để mình biến dị, không bị uy hiếp nữa, khống chế thế giới này.”

“Giết Minh Vũ? Hắn có cách giết Minh Vũ sao? Ý ta nói là L3515.” Nghiêm Học hỏi.

“Ta không biết, chắc là có thể. Nếu không thì hắn sẽ không vì dẫn L3515 trở về mà làm nhiều chuyện như vậy.”

“Tại sao hắn không tự đi kiểm?” Nghiêm Học hỏi.

“Chắc ở tại đây có lợi cho hắn hơn, dù gì đây là địa bàn của hắn.”

Nghiêm Học ngẫm nghĩ, gật đầu đồng ý.

Tả Minh Vũ cầm máu cho L7451, khâu lại, xoay người dẫn mọi người rời đi.

“Người vẫn cứ đi? Ta sẽ không theo đâu, dù người cứu ta thì ta cũng sẽ không giúp người.” L7451 nói.

“Người đi đi, anh ấy thật lòng muốn giúp người.” Nghiêm Học nói xong đuổi theo bước chân Tả Minh Vũ.

“Hẹn gặp lại, anh bạn.” Đào Chân vẫy tay, cũng đuổi theo.

“Bạn...” L7451 nhìn bóng lưng mọi người đi khuất, ngơ ngác lăm lăm.

“Hắn là tên lạ lùng. Trong phòng nghiên cứu có rất nhiều dị hình rất hung tàn, đừng để bị lừa, cẩn thận.” Tả Minh Vũ nói.

“Ừm, mọi người đều cẩn thận chút.” Khâu Tử Dạ đồng ý.

Mọi người gật đầu, tiếp tục chạy đi.

Chương thứ hai mươi chín:

Trên đường đi không thiếu dị hình buồn nôn. Đây không, lại tới nữa.

Đào Chân, Nghiêm Học, Khâu Tử Lộ đang nói giỡn thì đột nhiên cây cối xung quanh đi ra một ít dị hình.

“Không ngờ L3514 cũng ở đây!” Một dị hình đầu mọc sừng, tay có móng vuốt nói.

“Nếu bắt được chúng chắc chắn Mr. D sẽ thưởng cho chúng ta!” Một dị hình có tám tay nói.

“Còn lại bốn người thế nhưng không sợ chúng ta! Thú vị!” Dị hình nói lời này không khác gì người thường chỉ là bụng vừa to vừa tròn, rốn cũng rất lớn, rất bắt mắt.

“Bởi vì các người không đáng sợ! Nhưng mà các người...” Nghiêm Học ngừng lại.

“Nhưng cái gì?” Mọc sừng hỏi.

“Ai... a Học, hay là đừng nói,” Đào Chân thở dài bảo.

“Nói mau! Nếu không ta giết người trước!” Tám tay cũng rất muốn biết.

“Đáng ghét, dữ cái gì! Chính là các người rất buồn nôn!” Khâu Tử Lộ xấu xa nói.

Tám tay nghe xong tức điên. Khâu Tử Lộ vươn tay một đao. “Đinh” một tiếng, đao trong tay Khâu Tử Lộ gãy đôi. Tám tay không bị gì hết. Nghiêm Học thấy thì liền nhoáng người xẹt tới bên cạnh Khâu Tử Lộ. Tám tay chớp hụt, ba cái tay cắm vào mặt đất. Đất cứng chớp mắt thủng ba lỗ to. Khâu Tử Lộ sợ chảy ra mồ hôi lạnh. Nếu không phải mới rồi Nghiêm Học kéo mình một phen, chỉ sợ trên người đã có thêm ba cái lỗ máu.

“Cẩn thận chút, loại này khá lợi hại.” Tả Minh Vũ nói. “Nhược điểm ở bộ phận không biến dị.”

“Người là ai? Tại sao biết chớp mắt di động?” Bụng to hỏi Nghiêm Học.

“Oa ha ha ha ha! ta chính là hóa thân của quang minh và chính nghĩa, ta là nỗi sợ hãi của lực lượng tà ác, ta là chúa cứu thế của nhân loại, ta chính là – siêu nhân A Học!” Nghiêm Học bày tư thế siêu nhân bay.

“Đại ca, chắc mới rồi chúng ta nhìn lầm, dường như hần có vấn đề ở chỗ này.” Bụng to nói, chỉ đầu mình.

Mọi người cười to.

Nghiêm Học ngồi xổm trên mặt đất vẽ vòng tròn.

“Nguyên rửa các người mua mì ăn liền chỉ có muối.”

“A Học, tuy tôi biết bây giờ không nên quấy rầy cậu nguyên rửa chúng, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một tiếng, bọn họ không ăn mì ăn liền.” Tả Niệm “tốt bụng” nói.

“Hu... Minh Vũ, họ khi dễ em mà anh không quan tâm... hu...” A Học kiếm chỗ dựa.

“Tứ ca, anh đừng chọc A Học.” Tả Minh Vũ nói Tả Niệm lại trừng Đào Chân còn đang cười. Y lập tức im bặt.

Nghiêm Học dắc ý nhướn mày với Đào Chân. Đào Chân bực mình nghiêng răng với Nghiêm Học.

“Tiểu Ngũ, cậu thật bao che quá đi.” Tả Niệm cười.

“Người nào không biết Minh Vũ là thê nô?” Đào Chân bắt mẫn. Bị trừng, ngoan ngoãn chạy sang bên hóng gió.

“A Học, tìm.”

“Ừm.”

“Anh sẽ nhìn, em tới đi, cẩn thận chút.”

“Biết!”

Họ đang nói chuyện thì bụng to đột nhiên hét một tiếng.

“Đi!”

Chỉ thấy rốn của bụng to phun ra sợi chỉ trắng cứng rắn bắn hướng Nghiêm Học.

“Tơ nhện?” Tả Niệm lầm bầm.

Nghiêm Học nâng tay lên, định chụp lấy tơ nhện nhưng tơ lại đổi phương hướng xông hướng Khâu Tử Dạ.

“Dạ!” Khâu Tử Lộ hét một tiếng.

Khâu Tử Dạ tránh không kịp, bị tơ nhện bao lấy. Khâu Tử Dạ dùng đao chém, nhưng chẳng có tác dụng gì với tơ nhện.

“Đề tôi!” Nghiêm Học nói, nâng tay lên, tơ nhện rũ xuống mặt đất, đứt.

Không đợi bụng to kinh ngạc, Nghiêm Học lách mình đi tới trước mặt bụng to, thò tay “đào tìm”, cả tay đâm vào vị trí trái tim bụng to. Đây là lần đầu tiên đám Khâu Tử Dạ thấy Nghiêm Học sử dụng năng lực khủng bố này, ngừng thở.

“Oa thật! A Học.” Tả Niệm nói.

Nhưng Nghiêm Học không rút tay lại.

“Sao vậy A Học?” Tả Minh Vũ thấy có gì không đúng, vội hỏi.

Mọi người không dám lên tiếng, có chút lo lắng, chắc là Nghiêm Học hơi sợ bản thân như vậy đi. Nhưng họ biết Nghiêm Học không phải loại người như thế, huống chi cậu còn là vì cứu mọi người.

Lúc này, Nghiêm Học chậm rãi quay đầu lại, mặt đầy rồi rầm nói.

“Minh Vũ, chiêu này oai thì oai thiệt, nhưng gớm quá.” Nghiêm Học nói xong cảm giác nặng nề nín thở chớp mắt tan biến.

Mọi người đều nổi gân xanh, thầm nói: “Biết trước không nên nghĩ A Học phức tạp như vậy.”

“Còn không rút tay ra?” Tả Minh Vũ nhếch khóe môi cười.

“A!” Nghiêm Học kinh kêu một tiếng, rút tay ra, nhìn tay đầy máu màu xanh, cảm thán. “Minh thật là anh dũng!”

“Đừng ba hoa, tiếp tục đi!” Đào Chân nói.

Thế này Nghiêm Học mới phản ứng lại, giải quyết hai dị hình bị kinh đến ngây như phỗng. Nghiêm Học cau mày nhìn tay mình. Tả Minh Vũ như biến ảo thuật lấy ra khăn sạch lau tay cho Nghiêm Học.

“Nếu không quen thì sau này đừng dùng năng lực đó nữa.”

Nghiêm Học ngẩng đầu lên, hỏi.

“Minh Vũ, tại sao máu của chúng có vàng, có xanh?”

“Em đang suy nghĩ về chuyện này?”

“Nếu không thì là gì?”

“...”

“Minh Vũ! Cảm giác oai thật nha!”

“Em không thấy buồn nôn?”

“Có thể tưởng tượng thành nước sơn!”

“...”

Mọi người tiếp tục tiến lên.

Ban đêm, Tả Minh Vũ giao Nghiêm Học bảo vệ mọi người, chỉ mình anh ra đi. Nghiêm Học gác đêm để mọi người nghỉ ngơi, mình thì ngồi đó lo lắng suông.

“Minh Vũ có bị lạc đường không?”

“Anh ấy có đem theo tiền?”

“À, không cần tiền.”

“Sao còn chưa trở về?”

“Thì ra mới qua hai phút!”

“Không có Minh Vũ sao mà thời gian trôi qua lâu vậy nè!”

“Anh ấy đi tới đâu rồi nhỉ?”

Khi sắc trời sáng, cậu vẫn đang lầm bầm.

“Tên đáng ghét, còn chưa trở về...”

Thì cảm giác hơi thở của Tả Minh Vũ, sau đó bị người ôm từ phía sau. Miệng người đó dán tai cậu, nói.

“Trông em thật giống hòn vọng phu, nhỉ?”

Hơi thở ẩm áp thổi vào tai, Nghiêm Học đỏ mặt quay đầu giả bộ giận không thèm để ý ai, lòng thầm nói: “Tại sao hơi thở của anh ấy làm mình thấy yên lòng như vậy?”

Hai người ôm một lát mới đánh thức mọi người dậy. Tả Minh Vũ lấy ra bốn thứ cỡ cái nút áo giao cho Đào Chân, đôi tình nhân họ Khâu và Tả Niệm. Đào Chân vừa thấy liền không bình tĩnh, kích động gào.

“Oa! Máy cảm ứng! Tân tiến nhất!”

Tả Minh Vũ gật đầu, cũng đeo lên người mình và Nghiêm Học.

“Mang vào đi, sau này có lẽ sẽ tách ra. Đến phòng nghiên cứu tôi sẽ phát kính sát trùng nguyên bộ cho các người, sẽ thấy màu sắc của người có máy cảm ứng.” Ngừng một lát, anh nói tiếp. “Tôi là màu đỏ, A Học là màu xanh, Khâu Tử Dạ là màu vàng, Khâu Tử Lộ là màu xanh lá, Đào Chân là màu trắng, Tứ ca là màu tím.”

Mọi người gật đầu, bỏ máy cảm ứng vào tận cùng trong quần áo, cố định thật chặt.

26. Chương 30 - 31

Chương thứ ba mươi:

“Ngừng lại.” Tả Minh Vũ nhẹ giọng ngăn mọi người.

Nghiêm Học nghiêng tai lắng nghe, hỏi.

“Là cái gì nhỉ? Đường như rất lớn.”

“Không biết, nhưng rất lợi hại, cẩn thận chút.”

Mọi người không dám hít thở mạnh, nhìn chằm chằm cánh rừng không xa.

“Tôi nghe thấy mùi sợ hãi nha!” Theo tiếng nói là một sinh vật có đầu chó, hai cái đầu, ba cái đầu, kế tiếp là thân người. Một người mọc ba cái đầu chó.

“Đây là gì? Chó địa ngục ba đầu?” Đào Chân hỏi.

“Ghê quá, chó địa ngục nhà ai mà xấu như vậy!?” Khâu Tử Lộ tiếp lời.

“Cũng đúng.”

“Đừng làm rộn, hấn rất mạnh.” Tả Niệm nhắc nhở. “So với mấy thứ trước kia thì không cùng đẳng cấp.”

“Dám vũ nhục ta! Các ngươi sẽ phải trả giá!” Chó ba đầu nói.

“Ta sợ quá đi!” Tả Niệm nghiêm giọng. “Em dâu, lên đi!”

“Tại sao là tôi?” Nghiêm Học chỉ mũi mình, hỏi.

“Được rồi Tứ ca, anh đừng chọc A Học khóc.” Tả Minh Vũ bao che.

“Tôi đâu có dễ khóc đâu!” Nghiêm Học giận.

“Các ngươi quá khinh thường người rồi!” Chó ba đầu cũng giận, luôn bị mấy người này bỏ qua.

“Ngươi đâu phải người!” Mọi người đồng thanh cãi lại.

“!” Chó ba đầu nổi giận, há miệng nhào hướng mọi người.

Ba cái đầu chó khoe miệng chảy nước dính đặc khiến mọi người buồn nôn.

Tả Minh Vũ tay trái cầm dao, dùng lưỡi dao chặn cái đầu chính giữa, tay phải chọc vào con mắt cái đầu bên phải móc ra một con. Chó ba đầu hét thảm một tiếng, lùi ra sau vài bước. Lông trên ba cái đầu bị máu nhuộm đỏ thẫm.

“Tuyệt vời!” Đào Chân huyết sáo.

“Răng rất cứng, lực lượng cũng vậy.” Tả Minh Vũ vừa nói xong thì chó ba đầu bị thương lại tấn công mọi người.

Khâu Tử Lộ giơ súng lên.

“Đoàng!” một tiếng, chính xác bắn trúng trái tim chó ba đầu. Vốn tưởng nó sẽ bị thương, nhưng ai ngờ nó phát tay đánh trúng Khâu Tử Lộ. Khâu Tử Lộ bị đánh văng ra ba, bốn mét, há miệng học búng máu.

“Tiểu Lộ!” Khâu Tử Dạ khấn trương hét to.

“Tôi không sao.” Khâu Tử Lộ chậm rãi đứng dậy, lộ ra nụ cười khiến hần yên tâm, nói. “Thứ này sức mạnh thật!”

Mọi người lại luân phiên tấn công. Nhưng con chó ba đầu này thật là lợi hại, bị chém đứt cánh tay, chân đều lấy năng lực tái sinh kinh người hồi phục lại.

“Nhược điểm của nó là đầu!” Nghiêm Học đột nhiên quát lên.

“Sao cậu biết?” Đào Chân hỏi.

“Các người xem, tất cả vết thương của nó đều khép lại nhưng con mắt bị Minh Vũ móc thì không tái sinh. Hơn nữa vết thương trên đầu nó không khép lại!” Nghiêm Học chỉ chó ba đầu, nói.

“Mới rồi hần dùng súng bắn đầu ta chẳng phải ta không bị gì ư?” Chó ba đầu cười chỉ hướng Khâu Tử Lộ.

“Bởi vì đầu của ngươi phải tách khỏi thân thể! Minh Vũ từng nói, nhược điểm của dị hình là bộ phận không biến dị!” Nghiêm Học chỉ hướng chó ba đầu, nói.

Mắt chó ba đầu chợt lóe tia hoảng loạn nhưng rất nhanh hồi phục bình thường, lại tấn công mọi người.

Tả Minh Vũ ôm Nghiêm Học hôn một cái, nói.

“Bà xã, em ngày càng thông minh!”

Sau đó anh nhoáng người đi tới sau lưng chó ba đầu. Chó ba đầu cũng phát hiện ra, xoay người chặn đao của Tả Minh Vũ. Nghiêm Học nhân cơ hội dùng sức vung đao chém hướng cổ chó ba đầu, nhoáng người cách xa chó ba đầu.

“A!” Chó ba đầu hét thảm một tiếng, vội vàng xoay người lại, không thấy bóng dáng Nghiêm Học đâu.

Tả Minh Vũ thừa dịp lại đánh lén. Máu tuôn ra ào ạt, một cái đầu rơi xuống đất. Chó ba đầu không rảnh kêu đau, lắc mình biến mất bóng dáng.

“Kẹp đuôi chạy trốn?” Tả Niệm nói.

“Còn đang ở gần đây, cẩn thận chút.” Tả Minh Vũ nhắc nhở.

Vừa nói xong thì chó ba đầu nhảy xuống khỏi một gốc cây, há cái mồm nhều nhào nước tấp hương đầu Đào Chân.

“Cẩn thận!” Nghiêm Học hét to, chuẩn bị nhào tới cứu người.

Chỉ thấy một bóng dáng từ chỗ khác xông tới đẩy Đào Chân ra. Là L7451! Cổ gã bị cắn ra một lỗ máu. Tả Minh Vũ lao lên giết chết chó ba đầu không kịp phòng bị, sau đó xem xét vết thương của L7451, lắc đầu với mọi người.

“Cảm ơn các người cho ta mấy ngày qua sinh hoạt tự do.” L7451 cười nói.

“L7451! Ngươi sẽ không có việc gì!” Hốc mắt Đào Chân đỏ ửng. “Minh Vũ, máu của anh có thể cho hần uống không?”

Tả Minh Vũ lắc đầu.

“Hần đã rót vào quá nhiều loại huyết, sẽ sinh ra bài xích khác lạ tự nó.”

L7451 suy yếu nói.

“Người tên... là gì? Có thể... đặt cho ta... cái tên không? Ta rất... hâm mộ các người... có... tên.”

“Được được! Tôi tên Đào Chân! Anh cùng tôi một họ đi! Gọi là Đào... Đào Thân! Đúng vậy, tên là Đào Thân! Sau này tôi chính là người thân của anh, chúng tôi đều là bạn của anh, chúng ta là người nhà!” Đào Chân không thể kiềm nén nước mắt tuôn trào.

“Người thân... tốt quá... a... au!” Đào Thân (L7451) nói xong miệng ọc ra bãi máu, lại nói. “Các người... cẩn thận... D... hẩn biết... thôi miên... cảnh tượng thôi miên... muốn... muốn lợi dụng... Nghiêm...” Đào Thân không nói xong thì vĩnh viễn ngủ say.

“Hai ngày nay hẩn luôn đi theo chúng ta, tôi thấy hẩn không có ác ý nên không nói ra.” Tả Minh Vũ ngẫm nghĩ quyết định nói ra hết.

Nghiêm Học vui đầu vào ngực anh lén khóc. Mấy người khác cũng nhịn không được đỏ hốc mắt.

“Anh ta là người tốt, là thân nhân của tôi.” Đào Chân rơi nước mắt nói.

“Anh ta là bạn bè và người thân của chúng ta, hãy để anh ta yên tâm đi đi.” Tả Niệm ngồi xổm xuống vỗ vai Đào Chân.

Đào Chân gật đầu, lau lệ.

Mọi người đốt lửa thiêu xác Đào Thân, đổ hết nước trong chai ra, bỏ tro cốt của Đào Thân vào, chôn xuống. Mọi người dùng gỗ khắc một bia đơn giản, bên trên có tên Đào Thân, mặt dưới có hàng chữ nhỏ.

[Chúng tôi vĩnh viễn là người nhà của anh: Đào Chân, Tả Niệm, Tả Minh Vũ, Nghiêm Học, Khâu Tử Dạ, Khâu Tử Lộ]

Tuy thời gian ở chung với Đào Thân cực kỳ ngắn ngủi, nhưng mọi người cảm thấy gã rất thân thiết, rất đáng yêu, ngây ngốc, đơn thuần, thật khiến người... không nỡ.

Sắp xếp xong Đào Thân, mọi người chuẩn bị tiến lên. Trước khi trời tối có thể tới gần phòng nghiên cứu A-11, nghỉ ngơi một đêm sẽ chuẩn bị trận chiến cuối cùng.

“Anh Đào Thân, bây giờ tôi mang anh đi không an toàn. Anh nằm đây chờ, đợi giải quyết sự việc xong tôi sẽ đón anh về nhà.” Trước khi đi, Đào Chân đứng trước mộ nói như thế.

Chương thứ ba mươi mốt:

Nơi bí ẩn gần phòng nghiên cứu A-11, trong hội nghị.

“Ảo cảnh thôi miên là cái gì? Có ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta không?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“Không ngờ hẩn thật sự thành công. Lúc tôi trốn ra thì hẩn đang bận rộn nghiên cứu cái này.” Tả Niệm nói.

“Rốt cuộc là cái gì?” Đào Chân hỏi.

“Một loại thôi miên rất sớm trước kia đã có học giả đề nghị, nhưng thực nghiệm làm sao cũng không thành công. Ảo cảnh thôi miên có thể thông qua ám thị ngôn ngữ, ánh mắt, tiếp xúc khiến người thấy ảo giác như chân thật, hơn nữa ảo giác sẽ tăng lên, một tầng chồng một tầng. Những ảo giác này có thể là chuyện từng xảy ra giấu trong ký ức của người bị ảo cảnh thôi miên. Cũng có thể là biểu hiện giả dối, nhưng bởi vì rất khó khống chế, có nhiều chỗ chi tiết phải nắm bắt kỹ, gần như không thể thực hiện.” Tả Niệm giải thích.

“Một tầng chồng một tầng là sao?” Nghiêm Học hỏi.

“Chính là có lẽ cậu tưởng mình tỉnh nhưng còn ở trong ảo giác khác.” Tả Niệm nói.

“Quá khó tin, hẩn thật sự thành công sao? Có phải chỉ là hù người ta không?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Người khác có lẽ không chừng nhưng không chừng hẩn thành công. Đừng quên, hẩn xem như một nửa vụ sư.” Tả Minh Vũ nói.

“Đào Thân nói hẩn định lợi dụng Nghiêm, có phải muốn nói là lợi dụng Nghiêm Học đến làm cái gì?” Khâu Tử Dạ hỏi.

“Phải chăng là lợi dụng Nghiêm Học uy hiếp Minh Vũ?” Đào Chân phụ họa.

“Vậy thì nguy rồi. A Tút, khi đụng phải việc liên quan đến em dâu không được rối loạn, không quan tâm gì hết.” Tả Niệm nói.

“Minh Vũ, anh nhớ kỹ, dù xảy ra chuyện gì cũng không được hy sinh chính mình cứu em. Bởi vì không có anh thì không có em.” Nghiêm Học nghiêm túc nói. “Nếu lỡ em chết thì anh đi theo em cũng không muộn.”

“Tốt.” Tả Minh Vũ gật đầu đồng ý, nắm chặt tay cậu, nói. “Em cũng giống vậy.”

Mọi người lại bàn bạc chi tiết. Tả Minh Vũ phân phát nguyên bộ kính sát trùng máy cảm ứng ọi người, chuẩn bị tiến vào phòng nghiên cứu.

“Còn lại chỉ có thể tùy cơ ứng biến. Mọi người hãy cẩn thận.”

“Không thành vấn đề.”

“Xuất phát!”

Sáu người cổ vũ cho nhau, cùng cẩn thận tiến vào phòng nghiên cứu.

Phòng nghiên cứu A-11 gọi là phòng nghiên cứu, sở nghiên cứu không bằng nói là viện nghiên cứu, không, phải nói là trụ sở nghiên cứu. Bởi vì A-11 rất khổng lồ qua hơn một trăm năm, bên trong trang hoàng đã rất hoa lệ, tất cả dụng cụ đều tân tiến.

Tả Niệm dẫn mọi người quẹo trái quẹo phải, đi tới chính giữa phòng nghiên cứu.

“Tôi không biết Mr. D ở đâu, đây là trung tâm phòng nghiên cứu, con đường phía dưới phải do chính chúng ta chọn.” Tả Niệm nói.

“Minh Vũ, em không ngửi được mùi của hắn.” Nghiêm Học hít hà không khí, nói.

“Sinh vật liên rất quan trọng, vì bảo vệ vụ sự không dễ dàng bị tộc loài khác giết hại, cho nên trên người họ không có mùi.” Tả Minh Vũ giải thích.

“Vậy chúng ta tách ra?” Đào Chân hỏi.

“Không được, quá nguy hiểm, tập thể hành động tốt hơn.” Tả Niệm nói.

“Đúng vậy. Minh Vũ, đi bên nào?” Khâu Tử Dạ hỏi.

Mọi người nhìn Tả Minh Vũ.

“Đi bên này, xem hình như hướng tới phòng làm việc và phòng nghỉ.” Tả Minh Vũ quan sát một chút, chỉ hướng bên phải.

Mọi người gật đầu.

“Con đường này có rất nhiều cơ quan, chúng ta đi vòng qua.” Tả Niệm nói.

Đào Chân nhìn bốn phía, bắt đắc dĩ nhún vai, cảm thán nói.

“Khoa học kỹ thuật phát triển nhanh kinh khủng, mới hai năm đã có nhiều loại dụng cụ tôi chưa từng thấy.”

Khâu Tử Dạ vỗ vai Đào Chân, an ủi nói.

“Vậy đi vòng thôi. Đã tới một bước này, không kém chốc lát.”

“Nhưng sau khi đi vòng có lẽ còn có cơ quan.” Tả Niệm nói. “Cho nên các người hãy suy nghĩ đi, có vòng qua hay không.”

“Đi vòng đi? Có năm mươi xác suất?” Khâu Tử Lộ trưng cầu ý kiến.

Cuối cùng mọi người quyết định đi đường vòng.

“Ừa...”

Mọi người nhìn không được muốn ói, bởi vì họ tới một phòng giam. Trong phòng giam đã trống không, còn lại đều là một ít “vật phẩm thất bại” bị nhốt chờ chết.

Cái lồng trước kia giờ biến thành ngục giam. Trên tường đều là màu máu. Có một ít đầu trùng thân người, có một ít đầu người thân trùng, có một ít vượn xúc tua, có một ít con người lòi ra hốc mắt. Chúng đều nằm trong lồng ngừng thở, có chút bắt đầu thối rữa. Mọi người nhìn mà muốn ói, từng người đều thầm than: “Cái này còn tởm hơn cả cương thi.”

Nghiêm Học nhìn xem cả người nổi da gà. Tả Minh Vũ nói với mọi người.

“Đi thôi.”

Lại tiến lên là một phòng nghiên cứu điều dưỡng, bên trong có nhiều dung khí hình cái thùng, mỗi dung khí to cỡ hai người, bốn phía trong suốt, bên trong chứa đủ loại hình người. Hình người cảm đầy ống nghiệm, trên người có nhiều vết thương cũ mới không giống nhau.

“Trước kia anh cũng ở đây sao?” Đào Chân hỏi Tả Niệm.

Tả Niệm lắc đầu, nói.

“Lúc tôi và Minh Vũ biến dị thì còn chưa có dụng cụ tiên tiến như vậy, khi đó càng thảm. Mỗi ngày chúng tôi bị cắt thịt rút máu đi xét nghiệm, rất nhiều...”

“Khụ khụ.” Tả Minh Vũ nặng nề ho khan ý bảo Tả Niệm đừng nói tiếp. Anh hôn trán Nghiêm Học, nói. “Đừng nhìn nữa, đi thôi.”

Mọi người nhìn Nghiêm Học, chỉ thấy mặt cậu trắng bệch, hốc mắt đỏ ửng, mắt mông lung. Mọi người vội an ủi cậu nói chuyện đã trôi qua, Tả Minh Vũ vẫn lãnh lặn đứng đây thôi. Nghiêm Học không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay Tả Minh Vũ, siết chặt.

27. Chương 32 - 33

Chương thứ ba mươi hai:

Mấy người đang đi, Khâu Tử Dạ ở đằng sau chột đột nhiên ngừng, đứng đó hét lớn.

“Đừng động đây!”

Mọi người bản năng dừng bước ngoái đầu nhìn hấn.

Chỉ thấy mặt Khâu Tử Dạ ướt đầm mồ hôi.

“Cẩn thận chút, có bom.”

Khâu Tử Lộ phát hiện không đúng, vội nhìn dưới chân Khâu Tử Dạ.

“Dạ, anh...”

“Ừ, các người đi đi, mặc kệ tôi.” Khâu Tử Dạ bình tĩnh nói, không dám di chuyển bước chân một chút nào.

“Không thể nào! Dù phải chết thì em cũng phải chết chung với anh!” Khâu Tử Lộ nói.

“Tiểu Lộ, đừng bướng bỉnh.”

“Dạ, anh nói sao cũng được, hãy để em ở lại đi.”

“Tiểu Lộ, em ngoan chút, thay anh sống sót. Tiểu Lộ, anh yêu em.”

Nghiêm Học vừa nói cái gì nhưng Tả Minh Vũ đi hướng Khâu Tử Lộ, dùng ngón tay viết chữ trên bàn tay cậu. Tay trái anh che mắt nên không ai thấy là cái gì. Tả Minh Vũ viết xong mặc kệ mọi người phản đối, kéo ba người chạy nhanh tới trước.

Vừa chạy ra không xa, chỉ nghe sau lưng một tiếng.

“Bùm!” nổ tung, mọi người nhanh chóng nằm sấp xuống, mặt đất rung rinh.

Trước khi nổ một giây, tất cả nghe rõ giọng của Khâu Tử Lộ.

“Dạ, không sợ, có em vĩnh viễn cùng anh, em cũng yêu anh.”

Nghiêm Học kiềm chế không được ở trong ngực Tả Minh Vũ khóc lớn. Đào Chân cũng ngồi bệch trên đất rơi nước mắt. Tả Niệm nhìn bạo tạc bốc khói trắng, ngây ngẩn. Tả Minh Vũ nhẹ vỗ lưng Nghiêm Học, ở bên tai cậu khẽ nói cái gì.

Nghiêm Học đột nhiên siết chặt nắm tay.

“Đi! Chúng ta đi gặp tên biến thái đó!”

Tả Niệm gật đầu. Nhưng Đào Chân vẫn ngồi trên đất không động đậy.

“Đào Chân! Anh bình tĩnh chút đi!” Nghiêm Học giận dữ rống to.

Đào Chân lấy lại tinh thần, dùng tay lau nước mắt, con mắt đỏ bừng nói.

“Đúng thế! Hắn quá đáng lắm rồi!”

Còn lại bốn người tiếp tục tiến lên. Đột nhiên có một bóng người xuất hiện sau lưng mọi người, Tả Niệm rên một tiếng ngã trên mặt đất. Mấy người ngoài đầu xem, chỉ thấy một người đàn ông khuôn mặt tuần tú tà mị đứng bên người Tả Niệm. Thoạt trông y chỉ khoảng hai mươi tuổi, nói:

“Đã giải trừ thể dị biến mà sao cổ còn cứng thế này!”

Đào Chân nhìn biểu tình ghét bỏ của y, máu nóng dồn lên não, cầm dao chém tới. Người kia không né, bị chém trúng. Chỉ thấy người đó lung lay, tựa như tín hiệu tivi bị nhiễu sóng, nhưng người đó không biến mất, lắc lư mấy cái xong lại hồi phục, nói.

“Đừng bạo lực như vậy, đây là thể tưởng niệm của ta.” Nói xong xoay người nói với Tả Minh Vũ. “U, lâu không gặp.”

“Giao ra thuốc trung hòa.” Tả Minh Vũ không nói nhiều.

“Đây chính là bảo bối yêu quý của ngươi? Rất đáng yêu.” Người kia nói xong còn xấu xa liếm môi.

Tả Minh Vũ lập tức bảo hộ Nghiêm Học đứng cạnh mình, nói.

“Douflamingo, nếu ngươi dám đụng em ấy thì đừng trách ta không khách sáo!”

“Hắn chính là Douflamingo?” Đào Chân hỏi.

Tả Minh Vũ gật đầu, không lên tiếng.

“Đây là vấn đề giữa chúng ta nha. Bạn nhỏ này, ngươi tự mình xui hay là để ta giúp cho?” Douflamingo nói với Đào Chân.

Tả Minh Vũ nháy mắt ra hiệu với Đào Chân. Y lập tức hiểu điều gì, duỗi lưng, ngồi trên đất vỗ bụng Tả Niệm, nói.

“Tả tứ ca, cho tôi mượn làm gối ngủ một lát.”

Nói xong y gối đầu lên bụng Tả Niệm, nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

“Sao ngươi mất lịch sự quá vậy?” Nghiêm Học nói với Mr. D.

“Ngươi nói cái gì?” Douflamingo tức giận nhướn mày, đã bao nhiêu lâu không ai dám nói như vậy với y.

“Không đúng sao? Dùng thể tưởng niệm nói chuyện với chúng tôi.” Nghiêm Học không sợ y.

“Ha ha ha ha ha, cậu bé, ngươi thật thú vị!” Một Douflamingo khác đi ra khỏi dụng cụ lớn, sau khi y đi ra thể tượng niệm thì biến mất.

“Hừ.” Nghiêm Học hừ lạnh. “Bị người khen ta không cảm thấy có gì vui.”

“Ha ha, tốt tốt tốt!” Douflamingo tức giận bật cười, vỗ tay nói. “Cậu bé rất có tính cách, tốt xấu người là lần đầu tiên người tới đây, ta nên tặng người một món quà nhỏ.”

Douflamingo vừa nói xong, Tả Minh Vũ lập tức phát hiện Nghiêm Học không đúng. Chỉ thấy Nghiêm Học đột nhiên ngã tới trước, sau đó lắc đầu, đánh giá xung quanh, tiếp đó trợn to mắt nhìn đằng trước. Tả Minh Vũ kêu cỡ nào cậu cũng không có phản ứng.

“Người làm gì A Học!” Tả Minh Vũ rống hướng Douflamingo.

“Kích động như thế làm gì? Ta chỉ là để hấn thấy thứ thú vị thôi.” Douflamingo cười khê, nói. “Người không kêu tỉnh hấn được đâu. Đừng lo, hấn xem xong sẽ không có gì.”

Trong lúc họ nói chuyện thì Nghiêm Học như bỗng phát điên lao lên trước, bộ dáng như đang bắt lấy ai rồi bỗng ngừng lại nhìn tay mình, sau đó phát điên lớn tiếng khóc la, trong miệng còn nói cái gì: “Thả anh ấy ra! Đừng mà!” Từng tiếng điên cuồng. Chậm rãi cậu rồi phục bình tĩnh, mắt vẫn nhìn hướng nào đó, tuy không khóc không la nhưng miệng không ngừng lẩm bầm, sau đó cậu nhắm mắt lại, qua thật lâu sau mở mắt ra.

Chương thứ ba mươi ba:

“Cậu bé rất có tính cách, tốt xấu người là lần đầu tiên người tới đây, ta nên tặng người một món quà nhỏ.”

Nghiêm Học chỉ nghe xong câu này liền thấy trước mắt tối đen, cậu bắt giác ngã tới trước. Khi mở mắt ra thì xung quanh tối đen. Cậu lắc đầu, phát hiện mình ở một căn phòng tối tăm, xung quanh trang trí rất cổ xưa. Cậu đánh giá bốn phía.

Đây là một căn phòng rất lớn, bốn bức tường trừ có cánh cửa lớn trông rất chắc chắn ra, xung quanh đều là cái lồng to, trong lồng nhốt con nít. Nghiêm Học định mở miệng thì thấy một kẻ hung ác bắt một cậu bé đi vào. Nhìn thấy khuôn mặt cậu bé đó, cậu trợn to mắt. Đứa bé kia rất giống Minh Vũ! Không sai, đây chính là Tả Minh Vũ lúc nhỏ. Nghiêm Học nghĩ tới cái gì, lại thấy người kia giống như không trông thấy mình, trực tiếp túm lấy cậu bé đi tới trước. Nghiêm Học chớp mắt hiểu ra mình đang trong ảo cảnh thôi miên.

Chỉ thấy bé Minh Vũ bị đẩy vào một cái lồng, trong lồng còn nhốt một cậu bé lớn hơn chút. Cậu trai cứ nói bé Minh Vũ vô dụng, chỉ biết khóc. Nhưng có thể nhìn ra, cậu trai rất quan tâm bé Minh Vũ. Bé Minh Vũ thì rất sùng bái cậu trai.

Cảnh tượng như trang giấy, thời gian dường như lật sang trang khác. Cửa lại mở, có ba nhân viên nghiên cứu mặc áo khoác trắng đến, bùng bùng lửa và thanh sắt. Chúng bắt bé Minh Vũ, cậu trai cắn chúng liên tục nhưng bị ngăn cản, nhưng bé Minh Vũ vẫn bị túm ra ngoài.

Nghiêm Học thấy chúng dùng thanh sắt để lại ký hiệu trên người bé Minh Vũ. Bé Minh Vũ chết ngất rồi bị tạt tỉnh. Nghiêm Học khóc muốn cứu bé Minh Vũ nhưng phát hiện tay xuyên qua bé, thế là cậu mới nhớ tới đây chỉ là quá khứ. Điều cậu thấy là Tả Minh Vũ trải qua. Nhưng Nghiêm Học vẫn không thể không chế được thống khổ, không thể không hét to.

“Đừng! Thả anh ấy ra! Ngừng tay! Các người thả anh ấy ra! Thả anh ra!”

Cảnh tượng lại biến đổi, nơi này dường như là phòng thí nghiệm, bé Minh Vũ bị buộc chặt trên một cái gì, bên cạnh đứng rất nhiều người. Có người đang rút máu, có cầm dao nhỏ đang cắt thịt trên người bé Minh Vũ. Bé Minh Vũ đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, nhưng cắn môi dưới không kêu một tiếng, môi bị cắn chảy máu.

Nghiêm Học thấy anh bị đối xử như thể thực nghiệm không phải con người, nhìn anh bị rót vào máu thủy tổ quỷ hút máu, nhìn anh thống khổ mà kiên cường đấu tranh với lực lượng không bị khống chế trong người. Anh không giống lúc cậu biến dị có người yêu an ủi, chỉ cô độc chịu đựng. Nhìn anh vì học cách sử dụng và khống chế năng lực mà bị ép tàn sát cùng thể thực nghiệm khác, nhìn anh “nổi bật” sau đó bị rót vào máu người sói, nhìn anh cắn khoanh thịt bị đóng dấu trên cánh tay, nhìn anh...

Nghiêm Học nhắm mắt lại, lát sau chậm rãi mở ra.

Nghiêm Học mở mắt ra phát hiện mình kẹp giữa Tả Minh Vũ và Douflamingo. Douflamingo cầm đao đi tới trước mặt cậu, nhưng trong mắt cậu đó lại chính là Tả Minh Vũ.

“Tả Minh Vũ” đưa đao cho Nghiêm Học, cậu ngây ngốc cầm lấy. “Tả Minh Vũ” chỉ hướng “Douflamingo”, nói.

“A Học, giết hắn, em cũng thấy, hắn để anh chịu đựng bao nhiêu thống khổ! Hắn còn giết Tử Dạ và Tử Lộ, giết hẳn báo thù!”

Nghiêm Học cầm đao đi từng bước hướng “Douflamingo”. “Tả Minh Vũ” ở sau lưng không tiếng động cười gian.

Cậu đi tới trước mặt “Douflamingo”, hai tay cầm đao, dùng sức đâm hướng y!

Tả Minh Vũ không né tránh, máu tươi tí tách chảy xuống. Douflamingo đứng sau lưng Nghiêm Học không xa nhìn thấy máu và biểu tình kinh ngạc cùng đau lòng trên mặt Tả Minh Vũ, vừa lòng người, đi tới sau lưng Nghiêm Học, nói.

“Thế nào? Đây chính là “chú đao” chuyên môn giết thủy tổ quý hút máu nha! Cảm...”

Douflamingo chưa nói hết lời thì Nghiêm Học đột nhiên xoay người, đao đâm vào trong bụng Douflamingo, nói:

“Dùng một cái huyền thể giả trang cái gì! Để chân thân của ngươi ra đi!”

Chỉ thấy Tả Minh Vũ không bị vết thương gì! Nghiêm Học thì tay có miệng vết thương đang không ngừng chảy máu. Hóa ra khoảnh khắc Nghiêm Học đâm hướng Tả Minh Vũ thì dùng tay trái chặn lại, đâm đao vào tay mình.

Douflamingo bên cạnh Nghiêm Học biến mất, Douflamingo chân chính đi ra, nói:

“Các người làm sao phát hiện được?”

Tả Minh Vũ lắc đầu. Douflamingo nhìn Nghiêm Học.

Nghiêm Học mỉm cười, hạnh phúc mà chần chẫn nói.

“Minh Vũ rất lương thiện, ngươi biết anh ấy rất thương ta đúng không? Cho nên dù Minh Vũ định giết ngươi cũng tuyệt đối sẽ không để tay ta nhiễm bẩn!”

“Chỉ bởi vì cái này!? Như vậy cũng quá mạo hiểm.”

“Đương nhiên không chỉ như vậy.” Nghiêm Học chỉ hướng cửa, Douflamingo thuận theo nhìn qua. Thấy Khâu Tử Dạ và Khâu Tử Lộ đứng đó!

“Sao có thể được? Ảo cảnh thôi miên của ta phối hợp dùng với thuốc ảo giác, dù là thị giác, thính giác, vị giác hay khứu giác đều không khác gì hiện thực, chỉ cần có một chút dao động thì sẽ bị tổn thương thật sự!”

“Nhưng nếu như không tin thì sao?” Khâu Tử Lộ bưng bình chớp mắt, nói.

“Có ý gì?”

“Cái này phải cảm ơn Minh Vũ.” Khâu Tử Dạ giải thích. “Ta và Tiểu Lộ thật sự cho rằng mình đập bom, nhưng Minh Vũ viết vào tay tiểu Lộ chữ “ảo”, Tiểu Lộ thông minh đương nhiên hiểu ra là chuyện gì. Sau đó Tiểu Lộ sờ mắt ta, nhân lúc em ấy nói yêu ta thì làm miệng hình chữ “ảo”, ta liền hiểu.” Lúc Khâu Tử Dạ nói “yêu ta” thì mặt đỏ hồng.

“Sau đó chúng ta ở lại mặt đất nằm một hồi, hỗ trợ kiểm ra cái này. Ngươi cho rằng chúng ta chết rồi nên giải ảo cảnh của chúng ta, chuyên tâm đối phó nhóm A Học, dĩ nhiên sẽ không biết ta và Dạ ra sao.” Khâu Tử Lộ nói, gơ trong tay thuốc trung hòa và một chồng tư liệu thực nghiệm.

“Lúc ta khóc vì Tử Dạ và Tử Lộ thì Minh Vũ ở bên tai ta nói. “Họ không chết, là ảo giác”, sau đó ta nhắc nhở Tiểu Chi cũng bị lừa, cho nên mới rồi ngươi nói câu: “Hắn còn giết Tử Dạ và Tử Lộ” là không thể nào. Ngươi làm như vậy trở thành dư thừa.” Nghiêm Học cười cười bổ sung. “Thuận tiện nhắc nhở ngươi, trừ ta ra, Minh Vũ trực tiếp gọi tên họ người khác.”

“Là ta sơ sẩy.” Douflamingo nói. “Ta không ngờ thoát trông người khờ khạo thì ra thông minh như vậy.”

“Thật ra những điều này chỉ là nguyên nhân phụ thôi.”

“Gi? Còn có điều khác?”

“Ừm.” Nghiêm Học gật đầu, nói. “Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Minh Vũ cho ta cảm giác không ai bắt chước được!”

28. Chương 34 - 35 (hết)

Chương thứ ba mươi bốn:

“Ta còn có một điều không rõ.” Douflamingo nghi hoặc nói.

“Nói đi.” Nghiêm Học nói.

“Nếu người đã biết lúc đó hẳn là Tả Minh Vũ, tại sao còn đâm tay mình?”

“Thứ nhất, tuy giải trừ ảo cảnh thôi miện nhưng ý thức còn chưa ổn định, ta phải mất rất nhiều sức mới dùng tay trái chặn được. Thứ hai, không chảy chút máu thì sao người tối gần ta được?”

“Lúc đó là chỉ là huyền thể, người cần gì đâm ta một dao?”

“Có ba điều.” Nghiêm Học nói. “Thứ nhất, xem người gai mắt. Thứ hai, huyền thể bị phá hủy chắc sẽ tổn thương đến người? Thứ ba, ta thử nghĩ dao có tổn thương người sâu hơn không.”

“Người quan sát thật cẩn thận.” Douflamingo nói xong, kiểm không được nữa học ra búng máu.

“Chỉ cần là việc liên quan đến Minh Vũ thì cậu ta sẽ biến thân thành vô địch.” Đào Chân ngồi dậy nói.

Tay Nghiêm Học bị Tả Minh Vũ đơn giản bắn bỏ, bởi vì chú dao có thể tổn thương quỹ hút máu nên vết thương trên tay Nghiêm Học phải đợi cậu tự mình khép lại.

Ngay lúc mọi người cho rằng nguy hiểm đã tiêu trừ thì Douflamingo đột nhiên lại rút ra một thanh chú dao xông hướng Nghiêm Học, nói:

“Người cho rằng chú dao chỉ có một cái ư? Ha ha ha ha ha.”

Nghiêm Học không phòng bị, ngay lúc dao sắp đâm trúng tim thì cậu bị một bóng trắng đẩy ra.

Khâu Tử Lộ lặng lẽ tới gần Douflamingo, chú dao từ sau lưng đâm vào tim Douflamingo, nói:

“Chú dao đích thực không chỉ có một cái!”

“Minh Vũ! Minh Vũ, anh ở đâu? Đi ra đi!” Nghiêm Học bị đẩy ra phát hiện không thấy Tả Minh Vũ, đứng dậy sốt ruột hét.

“A Học, em đập trúng tay anh...” Là giọng của Tả Minh Vũ.

Nghiêm Học bản năng nhấc chân lên, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một đoàn lông trắng mềm mềm, rất là đáng yêu, nhưng lúc này cậu không rảnh để ý.

“Minh Vũ, anh ở đâu! Đừng đùa nữa, mau đi ra!”

“A Học, em cúi đầu xuống.” Giọng nói nghe rất là bắt mắt.

Nghiêm Học cúi đầu, chỉ thấy cái đoàn lông xù nhúc nhích, ngẩng đầu lên, giống như “hồ ly nhỏ”. Hồ ly nhỏ nâng lên một móng vuốt trắng, phát ra giọng Tả Minh Vũ, nói.

“A Học, là anh, Minh Vũ, đây là thể hoàn toàn của anh.”

“!” Mọi người thầm nghĩ: “Đáng yêu quá! Nhưng giọng nói không đáng yêu chút nào, quá gọi cảm rồi...”

“Oa!” Nghiêm Học hét to một tiếng, ôm “hồ ly nhỏ” hôn hít. “Đáng yêu quá! Minh Vũ thật là đáng yêu!”

“Ui...” Tả Minh Vũ đau hít ngậm khí. “A Học, vết thương...”

Nghiêm Học thể mới chú ý eo hồ ly nhỏ đâm một chú dao. Nghiêm Học vội vàng cẩn thận xử lý vết thương.

“Minh Vũ, sao anh biến trở về thể hoàn toàn vậy?” Nghiêm Học vừa bao vết thương vừa hỏi.

“Mới rồi quá lo lắng, cảm xúc dao động quá lớn nên biến trở lại, lại thêm trúng chú dao, tạm thời không biến về hình người được. May là vết thương không sâu, vài ngày sau là có thể biến trở về.”

“Đúng rồi, Tử Lộ, sao cậu có chú dao này?” Đào Chân hỏi Khâu Tử Lộ đang đốt cháy tư liệu thực nghiệm hủy chú dao.

“Tôi và Dạ kiếm thuốc trung hòa thì phát hiện ra nó. Dạ nói có lẽ dao có vấn đề, nên chúng tôi mang theo.” Khâu Tử Lộ vừa đốt vừa nói.

“Đốt dao rồi sau này không ai uy hiếp được nhóm A Học nữa! Mới rồi làm tôi sợ muốn chết!” Khâu Tử Dạ thở ra một hơi nói.

“Đúng thế.” Đào Chân ngẫm nghĩ, bỗng hỏi. “Minh Vũ, nguyên hình của anh không phải là sói sao? Sao bỗng dưng thành hồ ly trắng nhỏ?”

“Là sói! Sói!” Tả Minh Vũ vung móng vuốt nhỏ xíu lớn tiếng phản bác.

Nghiêm Học thấy Tả Minh Vũ bộ dạng hét to đáng yêu quá nhào lên hôn anh.

“Ủa? Không phải là hồ ly trắng hả? Sói sao nhỏ như vậy?” Khâu Tử Lộ hỏi.

“Bởi vì khi đó rót vào là huyết của người sói vị thành niên, là người sói tuyết lang Siberia!”

“Thì ra là vậy, đáng yêu ghê!” Nghiêm Học vuốt lông anh, lại nói. “Ai, đúng rồi! bây giờ hòa bình, không bằng đón Thanh Hương, các người đều biến dị đi, đến khi đó chúng ta có thể luôn bên nhau rồi! Thật là tốt!” Nghiêm Học khựng lại, bỗng ừ ừ nói. “Thật xin lỗi, sao các người muốn biến thành quái vật chứ, xin lỗi.”

“Nói gì kỳ vậy! Thanh Hương rất hâm mộ các người có thể biến dị, nếu cô ấy biết mình cũng có thể chắc chắn sẽ vui vẻ muốn chết. Hai chúng tôi đặt vé trước rồi nha, trở về liền biến.” Đào Chân nói.

“Chúng tôi cũng muốn cùng sinh hoạt với các người, đúng không Tiểu Lộ?” Khâu Tử Dạ cũng lên tiếng.

“Đúng thế, đúng thế! Mới rồi lúc trong ảo cảnh làm tôi sợ muốn chết, tôi mong ước biến dị để luôn sống bên Dạ.” Khâu Tử Lộ gật đầu.

“Oa! Chờ tôi già rồi chẳng phải là có một đám em trai hầu hạ!” Tả Niệm đắc ý nói.

“Tả tứ ca, còn có một em dâu nè!” Đào Chân nói.

“Đúng đúng, còn em dâu Thanh Hương nữa. Không đúng, A Học cũng là em dâu!” Tả Niệm nói. “Cậu còn kêu anh là Tả tứ ca nữa?”

Đào Chân ngây ra, chợt hiểu ra hơ.

“Tứ ca!”

“Ừ, ngoan!”

“Vậy là các người đều đồng ý?” Nghiêm Học mắt tròn xoe lấp lánh hỏi.

Mọi người gật đầu.

“Yeah!” Nghiêm Học vui sướng ôm Tả sói con hoa tay múa chân.

“Sau này tôi có thể khi dễ A Học rồi!” Đào Chân nói, bị Tả sói con trừng.

“A Học, thể biến dị của cậu cũng thích ứng rồi chứ? Có thể dùng máu của cậu biến dị chúng tôi, đến khi đó chúng tôi sẽ đánh không lại cậu.” Khâu Tử Lộ xấu xa liếc Đào Chân, đề nghị.

“Đúng rồi!” Nghiêm Học làm nũng nhìn Tả sói con trong ngực mình.

Tả sói con bắt đắc dĩ gật đầu.

Chương thứ ba mươi lăm: Kết thúc

Sau đó mọi người quay về đường cũ mang đi tro cốt của Đào Thân, lại đón Hàn Thanh Hương, liên hệ lãnh đạo quốc gia, phân phát thuốc trung hòa, thành anh hùng cứu quốc, nhưng mọi người không lộ mặt.

Sau khi hết bận, Nghiêm Học hỗ trợ giúp mọi người biến dị, đều thành công. Bảy người mua căn nhà lớn, cùng nhau sống chung rất vui vẻ. Bảy người bị Nghiêm Học mê truyện tranh đề nghị, học “Ngân Hồn” Mở tiệm Vạn Sự, hỗ trợ giải quyết “chuyện khó giải quyết”. Mấy người đều giữ sự thần bí, đỡ khỏi bị ai phát hiện sự thật mình không già. Lúc Tả Niệm nhàm chán cũng giúp đỡ làm nhiệm vụ. Nói chung là Happy ending!

Ngoại truyện: Nghiêm Học phản công ký 2

Tả sói con mới biến trở về Tả Minh Vũ không lâu, đang trong lúc dưỡng thương. Thật ra vết thương đã lành lặn, không đau, nhưng Nghiêm Học nhất quyết bảo anh phải nằm trên giường thêm mấy ngày.

Tối hôm đó Tả Minh Vũ ôm Nghiêm Học ở trên giường nói chuyện.

“A Học, ngày hôm đó rốt cuộc em trông thấy cái gì?”

“Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Anh đã sớm muốn hỏi.”

“Nhìn thấy quá khứ của anh.”

“...” Tả Minh Vũ không nói chuyện, cánh tay ôm Nghiêm Học siết chặt.

“Khi đó em thấy anh như vậy thì rất đau lòng, may là mọi chuyện đã trôi qua hết. Sau này em sẽ cùng anh, sẽ không để việc đó xảy ra nữa.”

Tả Minh Vũ hạnh phúc nhếch khóe môi, hôn A Học.

“A Học, đã lâu không làm, chúng ta làm đi.”

“Không được, vết thương của anh còn chưa lành.”

“A Học... đi mà...”

Bắt đắc dĩ Tả Minh Vũ có nói sao thì Nghiêm Học nhất quyết không cho phép. Tả Minh Vũ không dám cưỡng ép, đành dùng đòn sát thủ.

“A Học, vốn định lần này để em ở mặt trên.”

“Thật sự!? Nhưng vết thương của anh...”

“Đã sớm lành rồi, chỉ có một cơ hội này thôi, em không làm thì thôi.”

Nghiêm Học nghĩ, cơ hội chỉ có một, không thực hiện nói không chừng sau này không có nữa, cắn răng đồng ý.

“Nhưng có một điều kiện.”

“Hử?”

“Anh phải để em cột tay anh lại.”

“A Học, em thích loại này!?”

“Không phải, không phải!” Nghiêm Học đỏ mặt, vội giải thích. “Em sợ anh lừa em!”

Tả Minh Vũ gật đầu đồng ý, vẫn còn bĩu môi.

“Em không tin anh.”

Nghiêm Học không bị dụ, cột tay anh lại, sau đó chủ động hôn Tả Minh Vũ.

Nghiêm Học bắt chước Tả Minh Vũ thường làm, khiêu khích dục vọng của anh. Ngay lúc tay Nghiêm Học sờ vào mặt sau thì Tả Minh Vũ đột nhiên cuộn người lại, toàn thân run rẩy.

“Minh Vũ?” Nghiêm Học hét thất thanh.

Tả Minh Vũ không đáp, cũng không động đậy.

“Minh Vũ, anh làm sao vậy?” Nghiêm Học nâng mặt Tả Minh Vũ lên, chỉ thấy mặt anh trắng xanh, ướt đầm mồ hôi.

Nghiêm Học hấp tấp cởi dây thừng trói Tả Minh Vũ ra.

“Trúng vết thương hả? Sao anh không chịu nói...”

Vừa mở dây thừng trên tay Tả Minh Vũ thì thấy A Học quay người đè Nghiêm Học.

“A Học, em chủ động như vậy làm anh rất hưng phấn. Anh chịu hết nổi rồi.” Tả Minh Vũ nói, duỗi tay mò ra sau lưng Nghiêm Học làm khuếch trương.

“Đáng chết! Anh lừa em!”

“Anh không nói gì hết à.”

“Anh!”

“Ngoan, đừng động đậy.”

“Tên khốn... anh... là... ư... tên... khốn... a ha... ừ... a...”

Sau đó cả đêm trong nhà tràn đầy tiếng rên rỉ của Nghiêm Học và tiếng thở hồng hộc.

Khỏi phải nói, Nghiêm Học phản công lại lần nữa lấy thất bại đặt dấu chấm hết.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-cuong-thi-noi-chuyen-yeu-duong>